

Duvar, çadır ve delik

Mücahit Bilici 10.07.2013

Türkiye’de bir duvar vardı. **Kemalizm duvarı**. Bu duvar büyük ölçüde yıkıldı. Bugün duvara karşı yeterli olan demokratiğin duvarın yıkılışından sonraki krizini yaşıyoruz. Zira **duvara karşı demokrati** ile **insanlara karşı demokrati** aynı şey değil. Duvara karşı kendi haklarını savunursun. Duvarı itersin, olmadı sağır yüzüne tükürürsün. Duvar istibdaddır. Duvara karşı özgürlük mücadelesi sorumluluk boyutu olmayan bir haklar mücadelesidir.

Demokrati sınavının ikinci aşaması ise **insanlara nispetle** demokrati. Bu zordur. Çünkü insanlara karşı savunacağın hakların olduğu gibi o insanların sana karşı haklarını da savunman gerekir. İşte bu hakların birbirlerine değmesinden hukuk doğuyor. Bugün **hakların yeniden dağılımının** kütleli kısımlarını (dindarların iktidarı, milli irade) tamamladık sanıyoruz. Bunu varsaysak bile daha ince kısımlarında kabalığa alışmış ellerimiz işgörmekte zorlanıyor. Darbe isteyenlere karşı sandık her şeydir. Ama demokrasilerde vatandaş **sandığa kapatmak** da mümkün değildir.

Türkiye’de Kemalizm duvarı büyük bir **demokrasi koalisyonu** ile yıkıldı. Sivil bir nurculuğun siyasallaşması ile siyasal İslamcılığın liberalleşmesinin kesişim noktasında ortaya çıkan ve hem Cemaat hem de partinin gücünü çok aşan bir sinerji ile (ve hakları yeterince teslim edilmeyen dindar-laik ayrımına teslim olmayan demokratların katkısıyla) gerçekleşen **AK Parti devrimi bu sebeple AK Parti’nin kendisinden daha büyük** bir devrimdir.

Siyasal İslam çizgisini temsil eden Milli Görüş ve ona iktidar ortamında eklenmiş olan muhtelif İslamcılıklar ile siyasallaşmış bir nurculuk çizgisini temsil eden Gülen Cemaati yıkılan **duvarın tazyikinden kurtulunca** boş bir iktidar meydanına daldılar. İki taraf da sınırlarını bilemedi, **çünkü henüz sınırlar yoktu**. Toslayacak bir duvarı kalmayanların hadlerini bilmeleri için birbirlerine toslamaları gerekiyordu. Sırasıyla siyasi ve bürokratik alanda varlığını hissettiren **bu iki güç boş meydana kafa kafaya geldiler**. Devlet dindarların eline geçmişti. Fakat taraflardan biri kendine hususi bir bölme bırakmak istedi. MİT krizinde ifadesini bulan bu karşı karşıya gelme esasen kaçınılmazdı. Çünkü **iktidar meydanında hadlerin teşekkül etmesi** gerekiyordu. Cemaat nereye, ne kadar tesir edebilmeli, Parti kendini güvence altına alacak özerkliği hangi yollarla sağlamalıydı? Bu sorular halka hissettirilmemek üzere büyük bir kavgaya yol açtı. Parti geçici olarak Cemaat’i yendi ve Cemaat’i devletten tasfiyeye (en azından minimize etmeye) başladı. Bunlar elbette ki siyasi mücadele yapanlar için olağan durumlar ve doğrusu taraflardan biri olmayanlar için birincil önemde değil. Yine de sonuçları bütün toplumu ilgilendiriyor.

Bir **vefasızlığa** uğradığını düşünen Cemaat geri çekildi ve taraflar iki taraf için de yıkım olacak bir açık çatışmaya girmede. Kabul etmek lazım: Devrimde Cemaat’ın rolü AK Parti’nin veya Başbakan’ın siyaseten oynadığı rolden daha az değil. Yani Cemaat devrimin meşru ortaklarından biridir. Fakat Cemaat de şahsi olmayan bir **hizmet misyonu** ile hareket ettiğinden (ve bu zan demokrasiler için tehlikedir) **menfaat oyununda taraflardan biri olduğu gerçeğini** bir türlü kabullenemedi ve kendi sınırlarını bilemedi. Bu neredeyse siyasi pragmatizmin dengesi mantığına riayet etmeyen ilkesel mantık Ergenekon davası gibi örneklerde **siyasi maliyet** üretir hâle gelince, toplumsal dengeleri gözetmek isteyen parti tarafından müdahaleye uğradı. Cemaat İslam’a hizmet için yaptığını sandığı ama aynı zamanda **Cemaat’in iktidarı** anlamına da gelen bu nüfuz ve hükmetme imkânının kendisinden alınması teşebbüsüne çok alındı. Fakat kısa bir kavgadan sonra geri çekildi ve kader kredisi biriktirmeye başladı. Mağduriyete rıza gösterdiği için kaderden

artı puan alan Cemaat ile zafer psikolojisi ile hakimiyetini tahkim ettiği için gaflet riski biriktiren Parti bugün üçüncü bir tarafta yaşanan patlama ile muhatap oldular: **Gezi Parkı**.

Cemaat'ın kısmi **dizginlerinden boşalan** AK Parti de Milli Görüşçü kökenlerine (tazelenmiş bir mukaddesatçılıkla) geri döndü. Ve önderlik sistemine odaklanmış **yeni bir hâkimiyet çadırı** inşasına başladı. Bu çadırdaki nasıl oturulacağından kaç çocuk yapılması gerektiğine kadar lüzumlu ve lüzumsuz her detay **devlet baba** tarafından vatandaşa **amirane söylenir** oldu. Söz hakkı **sadece övgü** ve takdire verildi. Milli iradede onaylı çadır, içindekileri harici tehlikelerden koruyacaktı. Peki ya koruduğu düşünülen çadır aynı zamanda **nefes alma zorluğu** husule getiriyorsa? Bu soruyu sormak imkânsız hâle getirildiği için ortalık gaz ve dumana boğuldu. **Çadırdaki açılan deliği** parktaki çadırları yakarak kapatmaya çalışan hükümetin ısrar ettiği gibi delik **evi yıkmak için mi** açıldı, yoksa **nefes alabilmek için mi**? Bunca komplo dumanı ve tarafgirlik gazının ortasında ikinci ihtimalin nefes alma imkânı kalmadı.

Not: Egolarımızın elinde sürüklenmeye karşı bir durma eylemi olan **Ramazan** orucu, sevilip, hayatta tutulduğumuza dair ilahi ilginin yeniden bilinçlerimize yerleştiği bir uyanış mevsimi olsun. İslam'ın zamana dizilmiş incisi, hoşgeldin!

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürdinsan mı, Kürdistan mı

Mücahit Bilici 17.07.2013

Kürdistan kelimesini görünce sinirlerinde Kemalizm kıvılcımları çakmaya başlayan nice Türk ve Kürt var. Bu insanların yüreğini ağzına getirip sonra o yüreğe su serpen bir kelime dolaşıma girdi yakınlarda: **Kürdinsan**. Kürdinsan'ın damakta bıraktığı tat, bir ölümün eşliğinden dönmenin verdiği **korku sonrası rahatlık** duygusuna benziyor. Şairane bir sürprizle şunu dedirtiyor: "Önce Kürdistan **sandım**, Allah'tan **değilmiş**."

Bu kelimeyi duyar duymaz çok beğendim. Kıymetli yazar **Vahdettin İnce**'nin dakik kaleminden çıkan yazıların biraraya geldiği, Kürt milletinin iç acılarına, tercümesi zor sızılarına değinen özgün bir çalışmaya uygun bir isim olmuş. **Kürdinsan**, bir **anlaşılma nesnesi olarak Kürtleri** tanıma sürecinde zamanın ruhunu en iyi yakalayan başlık. "**Kürdlük**" ile "**insanlık**"ı biraraya getiriyor. Kürdüm diyenlerin **insanlığı şüpheli** olduğu için ve insanım diyenlerin **Kürt olmalarına ihtiyaç** kalmamalı sanıldığı için bu iki şeyin biraraya gelmesi önemli. Kürt olursa da insan olmanın mümkün olduğunu kayda geçiriyor Kürdinsan.

Aslında Kürtler için insan olmak hep mümkündü: Mesela, biyolojik veya ekonomik olarak insandı Kürtler. Fakat politik olarak Kürtlerin insanıyeti tescil edilmiş değil. **Konuşması ve siyasi iradesi tanınmayan** insanlık bir **sadece insanlık** hâli olarak **hayvaniyetten** ayrılmış değildir. Kürt tek başına **vahşi** bir şey olduğu için Kürtlük ile insanlığın biraraya gelmesi önemli bir ameliyattır. İnsan olmayan Kürtlük (buna PKK da deniyor) ile Kürt olmayan insanlığın ("**doğudaki vatandaşlarımız**"ın) bu kavram üzerinden yapış(tırıl)ması bu sebeple tarihidir.

Hayvan da nihayetinde Yaradan'dan dolayı hoşgörülen bir yaratılandır. İnsan gibi hayvanın da **ezilmesi zulümdür**. İnsanda bazı şeyler var ki pre-politik bir insan olan hayvanda yoktur: irade gibi. İnsana özgü olan şey **acılar değil tanınmadır**. Kürtlerin ihtiyacı olan şey acılarının anlaşılması değil **Kürt olarak tanınmalarıdır**. Eşyaya bile eziyet edemezsin ama sadece eşitin olan insana **eziyet etmemekten fazlasını** borçlusun. Kendisine hiç eziyet edilmeyen, lüks hapisane konforuyla muamele edilen bir insanın acaba **nesi eksiktir** ve **neresi acır**? Evet, acılar olmasa bile esaret mümkün. İnsan hür olduğu için mes'uldur, acı çektiği için değil.

Bir haber diyor ki "Şanlıurfa Hilvan'da Yunus ve Elif Toprak çifti kız çocuklarına '**Kürdistan**' adını koydu. Nüfus Müdürlüğü, anne ve baba hakkında dava açtı. Mahkeme, itirazı haklı buldu ve aynı mahkeme çocuğa '**Helin**' ismini uygun gördü. Ancak Yargıtay, isim verme hakkının anne ve babaya ait olduğunu belirterek çiftin çocuklarına verdiği '**Kürdistan**' ismini yerinde buldu." (Y. Şafak, 13.07.2013)

Anne-babanın iradesini reddeden mahkemenin Kürdistan yerine bir Kürdinsan (Helin) ismini "**takdir**" etmesi de **bir tevafuk** (tesadüfün tesadüfi olmayanına tevafuk deniyor). Çünkü mahkemenin kararı, Kürt anne-babanın temel hakkı olan çocuğuna isim verme **egemenliğini kabul etmiyor**. Onların egemenlik alanına, kendi seçtiği bir ismi vermek suretiyle tecavüz ediyor. Mahkemenin reddettiği Kürdistan bir **insani vatana**, bir politik-kültürel coğrafyaya atıfta bulunuyor. Kürdistan evet bir evdir, bir vatandır, bir **insan yuvasıdır**.

Mahkemenin uygun gördüğü Helin ismi de bir vatana işaret ediyor. Ama bu **hayvani bir vatan** (Helin Kürtçe "**kuş yuvası**" demektir). Yani Kürde mahkemenin layık gördüğü ev biyolojik-kültürel bir yuva olan Helin. Neyse ki **Yargıtay** Kürt anne-babaya çocuklarına **isim koyma egemenliğini iade** ediyor. Ve minik Kürdistan nüfus kayıtlarına böyle girebiliyor.

Irak Kürdistan'ından Saddam zulmü dolayısıyla Türkiye'ye mülteci olarak gelmiş bir aileden yıllar sonra dinlemiştim. O zaman henüz küçük olan kızlarının ismi **Kürdistan**'mış. Kürtlere de Kürt dememek için hararetle "**peşmerge**" denen bir dönem. Kürdistan (hanım kız), mülteci kampında, askerlerin ona ismiyle hitap etmediğini, ısrarla her seferinde ona **Gülistan** dediklerini anlatmıştı. Kürtlerin derdi, kafesin altından olması yahut isimsiz olarak tutuldukları yerin bir gül bahçesi olması değildir. Kürtlerin ihtiyacı eşit ve egemen olmaktır. Bunun için de Kürtlerin anayasal seviyede tanınması gerekiyor. Nüfusta ve coğrafyada varolan Kürdistan nüfus müdürlüğüne de, coğrafya kitaplarına da girmeli, ta ki **Kürdistan korkutmasın**, Kürdinsan da mümkün olsun.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vahşet, ünsiyet, medeniyet

Mücahit Bilici 20.07.2013

Son dönemde medeniyet kavramı çokça tartışılır oldu. Ben de bugün "**medeniyet**"in kısa bir kavramsal tarihini yazmak istedim. Medeniyetin **barbar geçmişi** vahşet, **yakın tarihi** ise ünsiyettir.

Vahşet

Vahşetin iki anlamı vardır: (1) **yalnızlık**, (2) **cebiri**. Gündelik tahayyülde çoğunlukla bu ikincisi akla gelir: gayriinsanilik ve zulüm boyutu ön plandadır. Hâlbuki vahşetin yalnızlıkla ilişkisi çok daha belirleyicidir. Cebir, **yalnız olanın yaptığıdır**. Herşey haktır çünkü. Henüz hukuk yoktur. Yalnızsan cebbarsın. Vahşet, yalnız olanın **yabancı eşyayla karşılaşmasıdır**. Eşyayı istimal cebirdir fakat acıtmaz, haktır. Vahşette cebir zarurettir ve adalettir. Fakat medeniyette cebir keyfidir ve zulümdür. Peki, arada ne fark var? Medeniyette muhatap bir insandır, eşya değil. İstimal veya icbar değil ancak rica (dua) ve ikna edilebilir.

Ünsiyet

Vahşetteki insanın kendini içinde bulduğu eşya ortamını tanımaya (bir sahibe atfetmeye bu kendisi de olabilir) başlamasıdır. Ünsiyet, **yakınlık ve aşinalık** geliştirmektir. Nötr ve yabancı olan eşyanın yerli yerine oturması (sahibinin eline geçmesi) sürecine ünsiyet diyoruz. Ünsiyette **adalet** vardır, **ferahlık** verir. Usta olmak için enis olmak şarttır.

Medeniyet

Vahşetin zıddı olan medeniyetin de iki anlamı var: (1) **yalnız olmamak**, (2) **rıza**.

Popüler çağrışımlarıyla bilinen uygarlık ve şehirlilik gibi anlamlar hep medeniyetin birinci anlamının türevleridir. Medeniyetin belirleyici ögesi yalnız olmama hâli ve bu "**huzur**" hâlinin rızaya dayalı olmasıdır. Yani medeniyet, zorlanmadıkları hâlde birarada bulunan insanların **birbirlerine maruz kalma hâlini** ifade ediyor. Medeniyete yolculuk bu yüzden yalnızlıktan ve vahşetten başlıyor.

Vahşetten medeniyete

Alat olan eşya denizine girmek **vahşet**, o denizi geçmek **ünsiyet**, o denizi geçip sahiline çıkmak, yani bir "**muhatap**" ile karşılaşmak ise **medeniyettir**. Bir insanı vahşetten çıkarıp medeniyete sokan şey ikinci bir şahsın (muhatap) var olmasıdır. Şimdiye kadar dile ve konuşmaya ihtiyaç duymayan insan ilk kez insaniyetinin en temel özelliği olan **natikiyete** yani '**konuşma**'ya girer. **Vahşette hitap yoktur**. Çünkü muhatap yoktur. Medeniyette ise muhatap var olduğu için hitap doğar. Eğer insan muhatabı muhatap almaz ve tanımazsa vahşette kalmaya devam eder. Mesela **savaşta** taraflar muhatabı tanımamayı (sözle rıza tahsil edilemediği için) seçtikleri için vahşete avdet ederler. **Savaş cebirdir**. **Odun kesmekle savaşta adam öldürmek** arasında bir fark yoktur. İkisi de vahşette haktır. Medeniyette ise odunun kendisi muhatap olmadığı için kesilmesi hak olmaya devam eder o da ancak sahibinin rızası ile. İnsan ise vahşetin aksine medeniyette muhatap hâline geldiği için kesilemez, onunla konuşulur. Medeniyette hitap vardır. Davet edilir, rızasıyla kendisini feda veya teslim etmesi istenebilir. Bu şekilde öldürülmesi haktır ve adalettir.

Vahşet insanı başkalarının **tesir ve tahakkümünden azad eder**. Vahşet, yeri geldiğinde bir menfi hürriyettir. Hodseraneliği netice verir. Seni bağlayan zincirleri kırarken, seni besleyen bağları da kopartır.

Medeniyet ise müspet bir hürriyettir. **Medeniyette** insanın hem hürriyeti hem de suiistimal durumunda esareti **katlanarak genişler**. Esir olanın vahşeti onun hürriyetidir.

Bediüzzaman'ın sürgünde "Çam Dağında, yüksek bir tepede, büyük bir çam ağacının tepesinde" iken yazdığı bir mektubunda söylediği "**insten tevahhuş ve vuhuşa ünsiyet ettim**" sözü bana hep çok poetik gelmiştir.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dış Kürtlere 'kardeşlik' ihracatı

Mücahit Bilici 24.07.2013

Türkiye'nin bir **dış Kürtler sorunu** var. İç düşmanı çok olanın dış düşmanları da eksik olmaz elbette. Üstelik **komplo mevsimindeyiz**. Yeniden asırlık etrafı düşmanlarla çevrili ülke seviyesini tutturabilmek için bütün hayal gücümüzle çalışıyoruz. Yine de iç Kürtleri daha yeni teskin etmişken dış Kürtler sorunu da nereden çıktı?

Kürt'e Kürt dememek için yıllarca direndik. Bu amaç uğruna ne mübarek **kelimeler kirlittik**: "**Türk**", "**insan**", "**din kardeşi**", ve elbette "**Müslüman kardeş**." Kürtler yüksek dozda verilen "**insanlık**" ve "**kardeşlik**" **edebiyatından geçirdikleri havaleden** daha yeni yeni çıkarken, bugün Türkiye'nin kardeşlik bütçesinde büyük bir açıkla karşı karşıya bulunuyoruz: İç Kürtlere karşı karşılıksız çek gibi boca ettiğimiz **kardeşliği nedense dış Kürtlere ihraç etmiyoruz, edemiyoruz**. Neden acaba? Bölgemizde **Kürdistan enflasyonu** yaşanırken, kardeşlik ihracatı yapamayışımızı samimiyet ekonomisinden anlayan vicdanlara havale edelim.

Zira samimi değiliz. **İçimiz dışımıza çevrilse** belki de şunu göreceğiz: **Kardeşliğe uzanan dilimiz birden silah ve tehdide uzanan el oluyor**. Kardeşlik ne garip şey, kardeş!

Eğer Türk ve Kürt **gerçekten bir millet** olsaydı, Türkiye dışındaki Kürtler de Türkiye dışındaki Türklerin gördüğü sevgiyi, iltiması ve dahi kardeşliği görürdü. Belki rüyalarında görüyorlar. Ya da kardeşlik edebiyatı iç pazar için üretilmiş bir **teskin ilacı**. Irak Kürdistan'ı düşman kategorisinden ancak zengin ekonomik fırsatlar rüşveti vererek kurtulabildi. Demek ki eşit olabilmen, bir hükmünün olabilmesi için bir ağırlığının olması gerekiyor: Ya petrolün olacak, ya da seni tanımamanın güvenliksel bir maliyeti. PKK'nın bile kardeşliğe kabulü mümkün. **Yeter ki bize tabi olsun**. Çünkü biz bize tabi olan düşmana bile kardeş, bizim dışımızdaki kardeşlerimize ise düşman gibi bakmakta bir beis görmeyebiliyoruz.

Kürdün **Müslüman ama hür** olanını mı seviyorsun yoksa **Müslüman ama kardeş** olanını mı? Kontrolün altında olmayan Kürtlere kardeşliği esirgemen, kontrolün altında tuttuğun Kürtlere yaptığın kardeşlik nutuklarını **bir edebiyat egzersizi** hâline getiriyor maalesef.

Benzin istasyonu mesafesindeki çoğu despot devletçiklere devlet saygısı göstereceksin ama kardeşim dediğin Kürtlerin nerede olursa olsun **devlet sahibi olma ihtimallerine karşı elin tetiğe**, dilin tehdide **uzanacak**. Bu mu kardeşlik?

Dört parçasıyla **Kürdistan coğrafyası**, dört tane devletli Müslüman ülke için birer **milliyetçilik ve adalet testi** hâline gelmiştir. Sadece Irak Kürdistanı değil, Türkiye Kürdistanı da, Suriye Kürdistanı da, ve bir gün İran Kürdistanı da **özgürleşecek**. Nerden biliyorsun ya da bu bir ihanet planı mı? Hayır. Şuradan biliyorum: **Fıtrata muhalefet edenler kaybedecek**.

İstibdat perdeleri yırtılacak ve sahte ulusların **yapay sınırları eriyecek**. Tahakküme takılan battal beden kardeşlik etiketleri sökülüp, adalet ve eşitliğin üstüne samimi kardeşlik mührü vurulacak. Kısacası, **Kürt olamasın diye kardeşlik torbasına attığımız Kürt** oradan çıkacak. Bir insan, bir Müslüman, bir Kürt ve evet belki bir kardeş olarak bizimle **eşit bir şekilde muhatap olacak**. Türkiye ya tüm Kürtlerin devleti olacak şekilde onlara ait ve hizmetkâr olacak ya da Kürtlerin sağda solda devlet sahibi olmalarına saygı duymayı öğrenecek.

Roboski dâhil bugüne kadar hep Kürtlerin sınırları geçtiğini, "**kaçakçı**" olduklarını sandık. Hâlbuki hakikat-i hâl bambaşka idi. Bugün sınırların Kürtleri biçtiğini görmeye başlıyoruz. **Sınır geçen kaçakçı Kürt değil, Kürt biçen kaçak sınırları sorun.**

İnsanlar mı sınırı geçtikleri için **kaçakçıdır** yoksa insanların üzerine cebren ve hile ile çizilmiş olan o **sınırlar mı kaçaktır**? Allah'ın en değerli mahlûku olan insan mı yalandır, yoksa hakiki bir vücudu olmayan hayalî sınırlar mı? **Kürtler de**, (onların üzerinden harita marifetiyle geçirilmiş) **sınırlar da asıllarına rücu edecekler.**

Azerbaycan ile "**tek millet, iki devlet**" oluyoruz da neden Güney Kürdistan veya Rojava (Batı Kürdistan) ile tek millet iki-üç devlet olamayalım?

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mülkün temeli iktidar olunca

Mucahit Bilici 27.07.2013

Bir mülkte (yönetimde) hak veya adalet arayışı yerini **iktidarı muhafaza** veya tahkim etme kaygısına bırakmışsa orada **gerileme dönemi** başlamış demektir.

Her iktidarın yalakaları olur. **Yalakalık yapmak** nahoş bir şey ama neticede bir kişinin vicdanı tercihidir, **hakkıdır**. Kerih bulunsa da saygı görmelidir. Lakin yalakalığın açıktan **mükâfatlandırılması** ve başköşeye atanması bir **mülkte çürüme alâmetidir**.

Siyasette dengeler önemlidir. Bu, maddenin her hâli için bile böyledir. **Vatandaşın üstüne sıkılan gaz acaba yalakaların lidere verdiği gaz mıdır?** Bir mülk, bir tahakküm enerjisine koridor hâline gelirse, onun boru hattında delik açmak isteyenler çok olur. İyi niyetli ile kötü niyetliyi **ayırdetme kabiliyetini kaybedersin**. Adalet ile hareket etme imkânından kendini mahrum edersin.

Kibirle hükmetme

Gezi olayları **kibirle hükümet-etme** edasına karşı bir nevi sabotaj idi. Belki hükümet edenlerin ellerinde bizim gibi düz vatandaşların aklıyla alay etmelerini mümkün kılacak derin istihbaratlar vardır. Fakat hadisenin bu tarafı, hak ve adalet noktasında **hükümsüzdür. Komplo olsa da** olmasa da değişmeyen bazı **temel haklar** ve nicedir buradayım diye **el sallayan gerçekler** var.

Gidişatı görenler için **Gezi patlaması geliyorum diyen bir patlamaydı**. Geliyorum diyen bir patlamanın gelmesi için ayrıca çaba göstermiş olanlar **komplonun ikinci yarısından** sorumlular. Komplonun birinci yarısının sorumluluğu, çoğunluğun kendisine verdiği **seçim sandığını sopa niyetine kullanan iktidara** aittir. Ses çıkaran herkesi **tedip etme eğilimi** artık **medya çuvalına** sığmayacak devasa bir mızrak oldu.

Liberal ve demokratlara vefasızlık

Haydi, **Gülen Cemaati** her zamanki bencilliğiyle **iktidarı paylaşmak iste(me)di**, onları harcadınız. Sözden başka sermayesi olmayan **demokratlara karşı bu kadirbilmezlik niye?** Eleştirdikleri için mi? **“Liberallerin oylarıyla seçilmiyorum”** kibrinin unutturduğu gerçek şudur: Belki onların oyunun sandık zaferlerinde bir hükmü yok ama vicdanlarda ağırlığı var, ve yine olacak. Onlarla kazanamazsın belki ama **onlar olmadan daha kolay kaybedersin**.

Daha önce de yazdım: Yüz yılda bir gelen bir lider üretmek için medyadaki insanların ve **milyonlarca vatandaşın kişiliğini ve izzetini bu kadar örselemeye değer mi?**

Su ve tazyik

Verdiğin **“su”** bile olsa, onu **“tazyik”**le verirsen, **incitir**.

Korumak için birilerini koyduğun **güvenli yer**, eğer anahtarı sadece sende kalırsa bir **hapishaneye döner**.

“Münafık kâfirden eşeddir.” Yani inanmadığı hâlde inanıyormuş gibi görünen münafık, açıkça inanmıyorum diyen kâfirden daha kötüdür. **Baskı, münafıklığı yani ikiyüzlülüğü teşvik ettiği için** en başta baskıyı uygulayana zarar verir. Yalakalığın bu kadarı karşısında çoktan paniklemeniz gerekirdi.

Namuslu insan, **aleyhine olan mertliğe, lehine olan yalakalıktan** daha çok saygı gösterir.

Herkesin teneffüse ihtiyacı vardır. **İfade hürriyeti vicdanların teneffüsüdür**, hiçbir surette engellenmemeli ve **engellenemez**.

Mıknatıs

Şimdi savaş modunda **tarafgirlikle hareket edip** adalet çamı devirenler, yarın **siyasetin mıknatıslı cazibesi** soğuyunca **patır patır dökülecek** ve içine girdikleri militanca tutumdan **hicap duyacaklar**.

Zaman en iyi müfessirdir. Allah sonumuzu hayretsinsin.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devrimi bitirmeme ısrarı

Siyaset ile demokrasi arasında bir gerilim olabilir mi? Demokrasisiz bir siyaset belki mümkün ama siyasetlessiz demokrasi mümkün değil. Yine de siyaset ile demokrasi arasındaki münasebetin sağlıklı bir zemini olmalı. Bir farka dikkat çekmek için kavramları burada biraz kayıtlı kullanacağım. **Demokrasi** meşru siyasetin sükûnet bulup oturmuş hâli olsun. **Siyaset** ise demokrasiye nefes aldırın, hayatiyet getiren, onu yenileyen bir kavga. Evet, siyaset bir savaş, bir boğuşma hâlidir. Demokrasi kurucu bir siyasetle inşa edilmiş, soğuyup katılmış bir asgari müşterekler zeminini ifade ediyor. Bu hâliyle hukuk ya da hukukun kurumsallaşması olarak da tarif edebiliriz. Demokrasi bir şehre benzer: Özel alan denen korunaklı hanelere çekilip, gündüz kamusal alan denen yüzleşme, tartışma meydanına çıkılan bir şehir. Bu şehirdeki meydan, boğuşmanın kontrollü faaliyet zeminidir. Yani **meydan siyasettir**. Meydanı da kapsayan ve istirahat ve sükûnet gözeneklerini de içeren daha geniş **şehir ise demokrasi**. Meydanda devam etmekte olan bir "savaş"ın **bütün şehre yayılmasına** (garip gelse de) demokrasinin siyaset tarafından istilası diyelim. Bu, her şeyin birden inşaat moduna girmesi, şehirdeki her şeyi **yenileme imkânı ve mutlak uyanıklık** anlamına gelir. Ama **riskli** bir hâldir.

Eğer bütün bir demokrasi siyasetin (kavganın) alanı hâline gelmişse, o zaman hakların gölgesinde **istirahat etme imkânı** daralır. Siyasetin doğasından neşet eden **tarafkarlık ve çatışma** demokratik icmanın herkese açtığı sükûnet gözeneklerini taciz ile zorlar. Hukukun güvenceye alıp soğuttuğu her gözenek sıcak siyasetin plebisiter buldozeriyle eritilerek şehir ahali **perdesiz** bırakılır. Böylece ahali meydana toplanır. Bu bir nevi kentsel dönüşüm projesinde gözenek perdeleri kalkınca **her yer meydan olur**. Çünkü şehirde meydan şehrin kendisi kadar genişlemiştir. Ahali burada zımnî bir sorgulamaya tabi tutulur ve siyasetin **tarafgirlik baskısına maruz** kalır. Bu politik çıplaklık ve **korunmasızlık hâli** esasen devrimlerde olur.

Türkiye’de son dönemde **bir devrim yaşandı** ve bu devrim hâlen devam ediyor. Eski rejimin **bitişi** kabul görürken yeni bir rejimin **başlamaması** gerçeği ise yeterince fark edilmiyor. Esasen Türkiye bugün **bir karizmatik araftadır**. Bugünkü tıkanmanın arkasında AK Parti ile başlayan **devrimi bitirmeme ısrarı** yatıyor.

Devrim **tamamlanmadığı** yani devrimin bitmemesinde ısrar edildiği için **teyakkuz ve korku hâli** sürüyor. Sürekli teyakkuz ile bitap düşse de ahalinin gaflete düşme ihtimali sıfırlanmış oluyor. Bu kadar **çok yakaza** bünyeye zarardır. Her meydanın kendisini çevreleyen evlere, her siyasetin kendisini kontrol altında tutacak bir demokratik sükûnet çerçevesine ihtiyacı vardır. **Yed-i kudretinde** oksijen verdiği **demokratik beklentiye kabuk bağlatmayan** istilacı bir siyaset, sükûn ve çözüme dair ümitleri **hep arafta** bırakır. Korku ve ümit ortası böylesi bir açık kalp ameliyatı, taraftarları ümit ile uhdesinde tutarken, karşı taraftakileri korkuya mahkûm eder. **Karizma siyasetinin** içeriği sürekli yüksek ateşte tutan **hararet stratejisi** dışarıdan gelen (komplo dâhil) **tehdit ile birleşince** ortaya çıkan tablo: on yıllık bir devrimden sonra **eskiye nispetle** herşey çok iyi ve yeni ama sanki **yeniye nispetle** hiçbir şey tam değil, oturmamış. Herşey lider ipliğine bağlı. PKK ‘durdurulmuş’ ama elde Öcalan olduğu için (Kürtlerin hukuku iade edildiği için değil). Darbe yok veya başörtüsü serbest ama bunlar anayasal güvence altında olduğu için değil, siyasi önderliğin dirayetinden. Herşey **çok sıcak**, çok duygusal, **çok tarafgirane** ve değişken.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yolculuğun dört bileşeni

Mücahit Bilici 03.08.2013

İnsanın yolculuğunda kilit önemde dört mühim sermayesi var: “**Acz, fakr, şefkat ve tefekkür.**” **Acz vermededir, fakr almada.** Veremediği için aciz, almak zorunda olduğu için fakirdir insan.

Acz ve fakr

Acz kudretin yokluğudur. Yapman gereken bir şeyi yapamama hâline acz denir. Üstüne tuğlalar düşüp yığılmış bir insanın o tuğlaların altından çıkmayı isteyip de çıkamamasına acz diyoruz. Acz bir yolculuğun zembereğidir. İnsanın medet arayışında bir tetikleyicidir. **İnsanın üstüne “dünya” yığılmıştır.** Altından kalkmayı yapabilmesi için kudrete uzanması, kudrete tutunmak için el uzatması gerekir. Henüz bir yere yaslanmamış hâldeki insanın mahiyetini ifade ediyor acz.

Fakr ise insanda yokluğun (açlığın) varlığıdır. Yemeğini arayan midenin hâlidir fakr. Sahip olunmak istenen şeye insanın sahip olmayışının ifadesidir. Aç midenin mutfağa doğru yolculuğunun sebebi fakrdır. Fakr sahibini yola çıkartır, ona adım attırır. **İnsan “kâinata aç”tır.** Ona akıl, kalp, ruh, beden midelerinden bağlıdır.

Bir bardağın suyu taşıyamayacak kadar zayıf ve kırılgan olması onun aczi, içinde suyun olmayışı (su-suzluk) işe onun fakrındır. Fakr dolmak ve tutmak üzere **açılan** ve **aç-olan** bir el (yahut mide) olarak insanın mahiyetini ifade eder.

Acz ve fakr insanın **eşyaya nispetinden önce** ve **eşyasız hâlini** ifade etmesi noktasında şefkat ve tefekkürden farklılaşır. Şefkat ve tefekkür ağırlıklı olarak yolculuk ile ilgili iken, acz ve fakr ağırlıklı olarak yolcu ile ilgilidir.

Şefkat ve tefekkür

İnsanın kendisi aciz ve fakir iken **kendi dışına nispeti şefkat ve tefekkürdür.**

Acz ve fakr durum tesbiti (“**olan**”) anlamında **objektif** iken şefkat ve tefekkür (“**olması gereken**” anlamında) **normatiftir.** İlk iki son ikiye götürür. Bak **madem aciz ve fakirsin, şefkat ve tefekkür etmelisin.** Bedeninin sağ ve sol cenahlarında açılmış iki derin yaradan (yapamayış ve susuzluktan) çıkış için tutunacağı **uzanma cihazı** denen iki el var, onlarla **kendi dışına çıkıp** yara kuyusundan dışarıya çıkabilirsin.

Acz ve fakr tutunmaya mecbur lakin tüm kolları kesik ahtapotun hâli gibidir. Şefkat ve tefekkür ise tut(un)maya muhtaç bir ahtapot bedeninin kolları gibi. Acz ve fakr kolsuzluk ve kanatsızlık, şefkat ve tefekkür ise pervaz ettiren kol ve kanattır. Bu dört bileşenle yolculuk tamamlanır.

İnsanın kalbi diğer varlıklarla karşılaştığında **kırıklıkları, yetimlikleri görür.** **Şefkat** bu yabancılaşmayı gidermek için **parçaları birleştirip genişleyen dayanışmanın** adıdır. Şefkat kalbin ünsiyet yoklamasıdır. Şefkat Rahim tecellisi ile işleyen **bir yapıştırıcıdır: yabancılıkları eritir.** Şefkat birinin yarasına (ki herkes yaralıdır bu karşılaşmada) diğerinin sargı olmasıdır.

Eğer şefkat **kalbin varlıkla yüzleşmesi** ise tefekkür **aklın yüzleşmesidir.** Yani şefkat kalbin başına gelen şey ise **tefekkür aklın başına gelen şeydir.** Tefekkür insanın aklının sair mevcudatla karşılaşmasında hayreti

hikmete dönüştürmek için yaptığı yolculuktur. Başka bir deyişle, **tefekür akıl midesinin teşekkürüdür**. Tahkik ve **mevcudattan sual etmek tefekürün takvasıdır**. İnsan soru sormaya sorgulamaya mahkûm olduğu için ya kaçır (gaflet) ya da yola koyulur (hayret). Tefekür akıl midesinin hikmetli varlık sofrasına karşı teşekkürüdür. Tefekür vediaya karşı teşekkürdür. Yani Hikmetle Veren'e karşı "**tefekür şükrandır**".

Şefkat de tefekür de bir dayanışmadır: **İnsanın kâinatla dayanışması**.

Zira insan **en eksikli varlıktır**. O kadar ki varlık olarak **bir hiçtir**. **Hiç ise Her'in en güzel aynasıdır**.

mukahitbilici@gmail.com

Twitter: @mukahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağustos ağacı

Mukahit Bilici 10.08.2013

Sonbaharda hüznle veda edip kış gecesini sessiz bir şükürle geçiren ağaç, ilkbaharda yeniden haşrolmanın neşvesiyle serpilir.

Buradayım der hâl dili olan dal yaprakları ile. Konuşmasa da kendini okutur yaprak yaprak.

Zamanın periyodik sembol tırpanına daha önce okunmayı başarmış bir mektubun rahatlığı içinde teslim olur ağaç.

Anlam hasadını veren hayatlardan biridir onunki. Yaşadığı ölüm sadece ağaçlıktan tohumluğa bir geçici geri çekilmedir. Zira ağacın yeniden dirilmeye olan inancı köklüdür, köklerindedir.

Bu inanç ağaç olmayı isteyen tohumun duasıdır. Ağaç duası kabul olmuş tohumdur.

Bir ağaçtaki simetriyi hatırlamak için simetrik bir ağaç düşünelim. Ağacın kökleri ve dalları arasında muazzam bir simetri var: Kökler ve dallar eşit rahatlıkta yayılıyorlar. Yani yayılabilirler.

Bu bir ağustos ağacıdır. Bu ağacın kökleri Musa, dalları ise İbrahim'dir. Dallar ateşi, kökler ise taşı yırtıyor. Ve ikisi aynı rahatlıkta yırtıyor önlerine çıkını.

Bir yayılma düşünün, bir kader akıntısı düşünün ki karşısında hava ile toprak aynı rahatlıkla boyun eğiyor. Bir kuşun uçuşu ile bir köstebeğin kaçışı aynı süratte gerçekleşiyor. Ağaç hem hava hem de toprak medyasına aynı rahatlıkta söz dinletiyor.

Bir ağaç düşünün ki kendinden öte bir şeye yaslanıyor. Vurulsa kırılacağı taşı, o dayandığı şeyle sakk ediyor, kırıyor. Kökleri Musa'nın asası gibi tüm sertlikleri kırıp geçiyor.

Dalları ise ağustosun yakıcı sıcaklığına karşı nazenin yapraklarındaki tazeliikle direniyor. Tıpkı İbrahim'in kolları gibi: Ateşvarî sıcaklık ağacın dilinde okunan "**serin ve selametli ol!**" emrine mutlak itaat ediyor.

Ağustos ağacı sıcaklık ile serinliğin, toprak ile havanın yahut yer ve göğün arasına gerilmiş hayattar bir halat gibi göğe doğru yükseliyor; üzerinde bakabilenleri hayrette bırakan mucizeler resmigeçit yapıyor.

Ağacın yerin altında kalan kısmı da, yerin üstüne çıkan kısmı da aynı duaya el açıyor, aynı güce yaslanıyor: Ağaç "**bismillah**" diyor.

Her hayrın başı olan bismillah, simetrik ağacın hem köklerinde hem yapraklarında cari bir akıntı olarak kader oluyor, ağaç görünüyor.

Nevruz mahlukatın bayramı ise bayram insanatın nevruzu olsa gerektir.

Tekrardan mübarek, olsun!

***

Edilesi bir söz:

Bütün büyük insanlar, kendinden büyük davası olanlardır.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Parti, Cemaat, Örgüt

Mucahit Bilici 14.08.2013

Yeni Türkiye’de en önemli **üç aktör var**. Bunlar “önderlik”leriyle özdeşleşmiş olan **Parti, Cemaat** ve **Örgüt**’tür. Parti’nin şeyhi **Erdoğan**, Cemaat’in başkanı **Gülen** ve Örgüt’ün agafendisi **Öcalan**’dır. (Bunların dışındakiler artık müstakil aktör olmaktan çıkmıştır.) Her üç aktör de **Kemalist bastırma** ve imkânlarla şekillenmiştir. Yakın tarih ikisinin bir olup **üçüncüyü dövme** nöbetleriyle doludur.

PARTİ

En açıktan ve **açıktaki olanı** Parti’dir. Fakat kendisini bir cemaat gibi algılamaktan, muhatabından bir **mürit itaati talep etmekten** imtina etmez. İhtiyaç hâlinde iyi gömlek çıkartır fakat hükümet iken bile bir Parti gibi davranır. Başlattığı **kalkınmacı** devrimle ve **çoğunlukçu** demokratlığı ile Türk demokrasisine sınıf atlatmıştır. Ama bu seçilmiş öğrenci öğrenilmesi gereken **her şeyi yüksek nottan ibaret sanıyor**. Parti arkasına geniş kitleler alsa da nihayetinde kalkınmacı, pay dağıtıcı, zeki ve başarılı bir dindar bencilliği seviyesinde kalma intibai veriyor. On yıllık alkıştan sonra hâlâ alkış istemekte mazur değildir. Mevcut evrimi **milliyetçi-mukaddesatçılık** istikametindedir.

CEMAAT

En gizli ve **gizemli olanı** Cemaat'tir. Fakat gerektiğinde bir iktidar partisi gibi hareket etmekten çekinmez. Gizemi ona **gizil güçler atfedilmesine** yol açar. **Siyaseten bir lobi** olarak görülebilir. Cemaat olarak normal bir demokraside sahip olacağı meşruiyeti (hâlâ anormal ortamda) elde etmek için **takla atar**: kendine **camia** der, İslami değil insaniyiz der, dinî değil milliyiz der ila ahir. İyi niyetin üstüne bu kadar hassasiyetli tedbir **güven sorunu** doğurur. Cemaat dünyanın **en bencil** cemaatlerinden biridir. Sivil ve vicdani açıdan buna hakkı vardır. Fakat umurun hukuku sözkonusu olduğunda kendisinin bir çocuk gibi farkında olmadığı **bu bencilliği muhataplarını çileden çıkartır**. Muhatablarının bu denli **ya dost ya da düşman** olarak ayrışmasının arkasındaki bu gerçeği Parti ile olan kavga vesilesiyle inşallah farkederek. Cemaat şu anda **mecburiyetten** ziyadesiyle liberal ve demokrattır. Bunun kalıcılaşması herkesin hayrına olacaktır.

ÖRGÜT

En ürkünç ve **korkunç olanı** Örgüt'tür. Resmî adı bir parti olmakla birlikte ekseriyetle **silahlı bir tarikat** gibi hareket eder. **Şiddetten siyasete geçiş** yapan örgüt henüz sivillikle tanışmış değildir. Haklı bir davanın haksız ama **muztar bir temsilcisi** gibidir. Rakipleri olan Parti ve Cemaat gibi **Misak-ı Milli'ye bağlılık** yeminini ederek Türkiye siyasetindeki yeni görevine başlasa da neticede Örgüt Kürt'tür. Bölücülüğünden büyütmeçiliğe terfi etti diye Türk ağabeylerinin Örgüte **itimat** edeceği beklenmemeli. Ama örgüt de baştan beri iyi bir Türk siyasi partisidir, kurnazdır.

Parti **yerin üstündedir**, Örgüt **yerin altında**, Cemaat ise **ikisi arası bir berzahta**.

Yani "yer"i itibariyle en **müphem olanı** ve en tedirginlik yaratanı Cemaat'tir. Cemaat'e ne yerin altına işleyen **dış düşman silahı** işliyor, ne de yerin üstünde el ense çekerek sırtını yere getirecek kurnaz **minder davetleri** kâr ediyor. Devrim için yerin altındaki gücünü yerin üstüne çıkaran Cemaat şimdi, **yoldaşının** vefasızlık olarak gördüğü **hışmına karşı** bu kaynaklarını tekrar **görünmezleştirmenin** telaşı içinde görünüyor. Yani **Örgüt yerin altından yerin üstüne** (daha yenilerde "devlet"ın müşteriliğinden sahipliğine geçiş yapan Parti'nin) "resmî" eliyle **çıkartılırken**, **Cemaat canını kurtarmak için** fazlaca yerin politik üstüne çıkardığı bürokratik gücünü **tekrar yerin sivil altına** indirmek zorunda gibi. Ne zaman ki yerin üstü ve altı, **kaderin tesviyesi** ile bir olur o zaman **siyaset meydanındaki bu üç aktörün** demokrasi için lazım olduğunu ama her birinin de **medenileşmek zorunda** olduğunu görebileceğiz.

Cemaat, Parti ve Örgüt'ün başındaki **üç lider de** siyaset sanatının **virtüöz, usta** ve **hostalarıdır**. Üçünün de **önlerinde siyaseten çıkaracağımız şapkayı**, hak ve adalet noktasında **demokratça önümüze koymak** zorundayız.

Bu üç aktörün de demokrasi konusundaki **iyi niyetlerine rağmen** demokratlıklarının neden hep **konjonktürel** yahut **eksik** kaldığını iyi düşünmesi ve demokrasinin tek oyuncu ile oynanan bir oyun olmadığını anlaması **Türkiye'de demokrasinin yerleşmesi** anlamına gelecektir. İnşallah her üçü de **birbirlerini insafli ve demokrat olmaya zorlarlar**.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kardeşlikte zorlama yoktur!

Mücahit Bilici 17.08.2013

Geçen gün **Diyaarbekir**'e gittiğimi duyan İstanbul'daki bir dostumun aklına "**karpuz**" ve "**kardeşlik**" birlikte düşmüş. Bu "**kar**"lı birlik ve beraberlik bu sıcak yaz mevsiminde zihnime serin ve tatlı bir tebessüm getirdi. Karpuz zengini Kürtlere neredeyse zorla yedirilmek istenen **kardeşlik karpuzunu nasıl kesmeli** diye sordum kendime. Belki de bu karpuzu kesme vakti geldi. Haydi bismillah.

Eskiden baskı döneminde bir nakarat çok tekrarlanırdı: "**Türk, Kürt kardeşdir, ayrım yapan kalleştir.**" Bu sloganın Kürtçe tercümesi şöyleydi: "**Kürt diye bir şey yoktur. Var dersen, döverim.**"

Üstelik bunu söyleyenlerin ne "**Mü'minler kardeşdir**" ayet-i kerimesinden haberleri vardı, ne de haberleri olsa bile onu dikkate almak gibi bir kaygıları. Bu kardeşlik edebiyatının şahikasında, Kürt, Türk'ün içinde veya elinde yok olmak üzere bir salise miktarınca **vücuda uğratıldıktan sonra** kardeşlik içinde **eritilmek üzere** ayrımsızlığın nişan perdesinin altına gönderiliyordu. "**Ayrım yapan kalleştir**" tehdidi (Saraybosna'yı çevreleyen dağlarda konuşlanmış) **keskin nişancı** gibi kamusal vücuda çıkacak **Kürtlüğü vurmak üzere tetikte** bekliyordu. Keskin nişancının kalleşliği bu.

Hâlbuki gerçeği yansıtan söz söyle olmalıydı: "**Türk, Kürt eşittir, baskı yap(ıl)an kardeşdir.**"

Kardeşlik edebiyatı, **Türkçülerin elinden** çıkıp **dindarların diline** girdi. Bugün artık Kürtler "**yokluk**"tan "**kardeşlik**"e terfi ediyorlar. Kardeş olarak varlar, kardeşlerinin hüküm ve koruması altında. Buna da şükür etmeliler. Tehdit ve tahakküm altında olmaktansa hüküm ve koruma altında olmak yeğdir. Fakat Kürtlerin **kardeşlikten eşitliğe terfi** etmesi, yani Türklerin hükmü altında olmaktan çıkması gerekir.

Amenna, "**müminler kardeşdir**" ama "**kardeşlikte de zorlama yoktur**". Başa kakarcasına bu kadar kardeşlik ısrarı fitri olmadığı gibi, samimiyet noktasında da **şüphe ile maluldür**. Bu kadar **zorla kardeşlik** biraz ayıp olmuyor mu? Yani kardeşlik edebiyatından memnun olmayan ekser **Kürtlerin rahatsızlığı hiç mi nazara alınmayacak?**

"Dinde zorlama" olmadığı gibi kardeşlikte de zorlama olamaz!

Acaba dünyada **kardeşler arasında sorun** çıkamaz mı? Böyle bir durumda kardeşliğin kendisinin çözüm noktasında ne hükmü olabilir? Yani eşitsizliğe dayalı bir kardeşlikte eşitsizliği ortadan kaldırmak için **kardeşliği artırma çağrısı** yapmak **eşitsizlikle yüzleşmemek** demek değil midir?

Güçlü olanın kardeşlik çağrısı "**kontrat imzalamaya gerek yok, bana güven yeter**" demesi gibidir, **iyi niyetli olsa bile şüpheli** bir çağrıdır.

Maalesef iyi niyetle de olsa çokça yapılan kardeşlik ısrarı Kürtleri **eşitlik dilencisi** eden bir **mütehakkim söyleme** dönüşmüştür. Gelin, sadece kısa bir süre için **kardeş olmamayı** ama **eşit olabilmeyi** deneyelim. İnanın, olması gereken kardeşliği de pekiştirecektir.

Bir de şunu sormak lazım: Eğer **Kürtler Türklerin din kardeşi olmasaydı**, acaba Kürt sorununu nasıl çözecektik? Yani Kürtler Müslüman olmasaydı (yani kardeşliğin kapsama alanına girmeselerdi) **eşitliklerini neye dayanarak isteyeceklerdi** ve biz onlara ne verecektik?

Kardeşlik vurgusu ancak **temel haklar ve eşitlik iade edildikten sonra** samimi ve anlamlı olabilir. **Eşitsiz kardeşlik**, kardeşin kardeşe tahakkümü olarak **adaletle muhtaç** kalmaya devam eder. Onun için önce eşitlikle vicdanları tatmin etmeli, sonra kardeşlikle bu adaletli dayanışma taçlanmalı.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hamaset ile teenni

Mucahit Bilici 21.08.2013

Kardeşleri de olan bir şehrin kenarında iki tarz-ı siyaset yürüyüşe çıkarlar. Bunlardan biri **hızlı hamaset** geleneğinden gelmiştir. Diğeri ise **gürültüsüz sabır**. Birine **hamaset** diğeri ise kısaca **teenni** diyelim. İkisi de samimi olarak hakka ve halka hizmet etmek isterler. Hamaset, en küçük kazanımı büyük reklamlarla, kornalı düğün konvoylarıyla kutlarken, teenni kazanımlarını pek hissettirmeden ilerlemeye çalışır. Biri **çatıya**, diğeri **altyapıya** kafayı takmıştır.

Gün gelir, apoletli **haydutların baskısı** ve trafikte araba kullanmanın verdiği **zaruretlar bu iki yolu kesiştirir**. Bu buluşma, kader birliği ettikleri yolu bir büyük caddeye dönüştürür. Cadde, gün gelir **şehir'e varır**. Şehre gelen bu yeni caddeyol ile birlikte şehirde **rejim değişir**.

Fakat yollar Şehre vardıktan sonra tekrar ayrılır. Kavgayla ayrılan tarafların yekdiğeri üzerindeki vesayeti biter. Yollar buluşurken ihtiyaç kalmadı diye çıkarılan gömlekler tekrar giyilir. **Teenni'den sıyrılan hamaset** eski gömleğiyle ve boyundan büyük gürültüsüyle yoluna devam eder. Şehrin içinde aldığı alkışların etkisiyle şehrin dışını hallaç pamuğu gibi savurma saflığına **stratejik pişmemişlik** ile düşer.

Bu arada **şehrin başarısı** duyulup görülünce, **şehir dışında** bu başarının bütün kredi ve **alkışları çatı olan hamaset yoluna verilir**. Çatı'lık yaptığı için bolca iftihar eden hamaseti diğar şehirlere varmak isteyen yolların da **kardeşçe örnek almaları hamasetin teennisiz bir şekilde** başka şehirlere **model yapılmasına** yolaçar.

Böylece altyapısı sağlam olmayan çatılarla çatılan **yeni şehirler**, şer güçlerin ciğersiz hamleleriyle kısa sürede dökülmeye başlar. Çünkü **taklit edilen hamasetin**, onu dengede tutan gürültüsüz teenninin tesirinden kurtulması, sadece hamaseti tanıyıp onu model alan diğar şehirler üzerinde varolan teenninin gizli tesirini sıfırlamıştır.

Teenninin bu üçüncü taraflar üzerindeki **görünmez etkisinin kaybolması** ve tüm etkinin (başından beri her şeyi kendisinin yaptığını düşünmeye yatkın) hamasetin kendisinden gelmesi çok **kötü olmuştur**. Neticede çoğu şehir kendilerine gelen ve şehirde rejim değişikliğine açılan yollara **altyapısız çatılarla** yakalanırlar. Altyapısı oturmamış evlere politik rant için ivedilikle **çatı çatma ısrarı** şehirde beklenmedik depremlerle binlerce insanın **göçük altında kalmasını** netice verir.

Hamasetin altyapısı sağlam şehrinde ise bu kardeş şehirlere acıklı ve uhuvvetli bir **yas** ile gösterilen **duygudaşlık ve hayırhahlık** halet-i ruhiyesi, baştan geçen olayların sağlıklı bir şekilde **sorgulanmasını zorlaştırmıştır**. Hamaset yaptığı yanlışlardaki ısrardan geri adım atmak istese bile artık işler bir karşılıklı inada binmiştir. Çoklar **haklı ama mecburi olmayan** bir stratejide telef olmuştur. Olmayan altyapılar kadar idare edebilir hâlde olan çatılar bile fena hırpalanmışlardır.

Durumun vahametini nihayet farkedenden hamasetin **kardeş şehir** için atılması gerekli olan bazı **geri adımları atamamasındaki** önemli bir sebep **kendisine ilişkin kaygısıdır**. Yani hamasetin kardeş şehirler için çıkardığı destek galeyanının bir kısmı o şehirlerden ziyade kendisine ilişkin bir endişenin paniğidir.

Bütün kardeş şehirlere başkentliğin yolu olmak isteyen **hamaset**, maalesef **Hünkâr Beğendi** yemek isterken **Patlamış Mısır'a** talim etmek zorunda kalmıştır. Şer güçlerin çatıya karşı **darbeleri tel'in edilirken** iken çatının **altyapısız olması sorgulanabilir olmalıydı**. Ama ölü şehirde siyaset konuşmak ayıptır. Bütün güzel şehirler için etrafa dağıtılan bu köftenin çiğ olduğunun unutulması herkese acıyı tattırmıştır.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akıl kamaşması

Mücahit Bilici 24.08.2013

Akıl göz gibidir, kanun (kural) yokluğunda **kamaşır**, körleşir. **Akılın gözü kanundur**, dildir. Akıl, nesnesini **kanun kulpuyla tutar** ve kavrar. Nasıl ki göz görmek için karanlığa (gölgeye) ihtiyaç duyar, akıl da kanun perdesine ihtiyaç duyar. Kanun ve dil **varlığın üzerine atılmış bir ağ** gibidir, akıl varlığı kavramasını sağlar. Uçsuz bucaksız **yekpare bir yüzeyi akıl eli tutamaz**. Kurallar bu yüzeye kenar ve kulp olur. Akıl oralardan tutar ve böylece kavramış olur.

Akıl kurallar olmaksızın bu yüzeyle **ilk karşılaştığında kamaşır**. Bu bir mucize ile karşılaşan insanın durumu gibidir. Hayret ve dehşet verir. **Mucize tekrar ettiğinde** kurallaştığı için kamaşma kaybolur. Fakat kendini tekrar etmeyen bir mucizeler dizisiyle çalkalanan bir yüzeyde akıl o kadar kamaşır ki körleşir. Eline hiçbir tutamak gelmez, tutup zaptedeceği hiçbir **köşe veya kenar** yoktur. Teslim olması, istifa etmesi ile hâkim olmaya çalışması, nüfuz etmeye çalışması arasında hiçbir fark yoktur. Her iki işlem de aynı sonucu verir.

Bu, üstüne bolca ışık düşen bir ayna karşısında gözün yaşadığı durum gibidir. Aynaya göz bakamaz, ona nüfuz edemez. Göz aynaya **ancak gölgenin ve karanlığın yardımıyla** nüfuz edebilir ve bakabilir. Işıkların arasına düşürülecek bir gölge, çekilecek geçici bir karanlık çizgi yoluyla **ışığa kenarlar kazandırmak** mümkündür. Gözün aynaya adım atması ve ışığı kavraması ancak bu şekilde mümkündür. **Alışkanlık** böylesi **bir karanlıklaştırmadır**. Akıl alışkanlığa (kurala) yaslanarak ışığa nüfuz eder.

ADIM ATMA VE ATLAMA

Kuralların olduğu yerde akıl adım adım ilerler. İşaret taşları koyar, sınırlar çizerek, mesafeler ölçer. Akıl yürüdüğü yolun **çıkıttı bir son vardır**. Bu yol tükendiğinde, yani kurallar bittiğinde **uçurumun** başına gelinir. Yürünerek geline yolun sonunda varılan **uçuruma adım atılmaz**. Uçuruma ancak **“atlanır”**. **Bu kalbin işidir ve cesaret ister**. Bu aynı zamanda adımlanarak yürünmüş uzun bir çölün sonunda ulaşılan kuyu, göl veya deniz gibidir. Bu noktadan sonra adım atılmaz. Ya kana kana içilir ya da içinde yüzülür. Adımlar sayılabilir, ölçülebilir iken su üstüne çizgi çizilmez, su sayıya gelmez. Ya **sonsuzdur** ya da **sıfırdır**. Rakamların başı ve sonu gibidir. Bu yolculuk **rakamlardan sıfıra olan yolculuktur**. Bu, yolculuğun hem başı hem de sonudur. **Bütün rakamları yutar**.

Akıl görmediğini gören kalptir. **Antoine de Saint-Exupéry**’nin küçük prensine söylediği gibi hakikate ait **“öz göze görünmez”**dir. Akıl dille çalışır, matematikle yürür. Kalp akıl yolculuğunun hem başında hem sonundadır. Dilin öncesi ve sonrasındır. Matematikte sonsuz ve sıfır ölçüye gelmez. Onların karşısında rakamlar çaresizdir. İrade adım atar ama kadere atlanır. **Akıl olağanın** ve kuralın evidir, **kalp ise mucizenin**.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakir’de balkon medeniyeti

Mücahit Bilici 28.08.2013

Geçtiğimiz hafta **Kürdistan**’daydım. İlk kez gördüğüm **Hakkâri**’de bizi misafir eden dostum Xalid Sadini ile şehri gezerken ve oraya varmak üzere o **haşin dağların** ve **derin derelerin** arasından geçerken **İbni Haldun**’un coğrafyanın insan üzerindeki etkisini hatırlamadan edemedim. **Van**’da bizi misafir eden Abdullah Şahin’in mihmandarlığında **Bediüzzaman**’ın öğrenci yetiştirdiği ve 1. Dünya Savaşı sonrası ders verdiği ve yekpare bir taş olarak tarif ettiği Van Kalesi’nin hemen dibinde yer alan meşhur **Horhor Medresesi**’nin bakiyesi muhiti ziyaret ettik. Eskiden orada varolan ve medresenin bir parçası olan küçük cami yakınlarda yeniden inşa/restore edilmiş.

Manevi, kültürel bir turizm mekânı hâline gelen ve ismini o azim kayadibinden kaynayan suyun çıkardığı **“xor, xor”** sesinden alan Horhor, Bediüzzaman’ı tanımak isteyen herkesin görmesi gereken bir **biyografi durağı**, sırtını dağvarî bir kayaya dayamış tatlı bir **tarih şırıltısı** sanki.

Yine Bediüzzaman’ın şehirlerinden **Bitlis** üzerinden Van’a doğru yolculukta yol boyu **incir satmaya çalışan çocuklar** beni kendi çocukluğuma götürdü. O coğrafyada tadı bir başka olan incir, beni **tandır ekmeği** ile **inciri** birlikte yediğim çocukluğumun cennet anlarına götürdü.

Batman’da Mazlum-Der ve Hür Bakış’ın evsahipliğinde verdiğim **“Ortadoğu’daki Gelişmeler ve Kürtlerin Geleceği”** başlıklı konuşmama sıcak havaya rağmen ilgi gösteren Batmanlı dostlara, Behmen Doğu ve Naman Bakaç’a teşekkürler. (Arzu edenler için konuşma metni: www.hurbakis.net)

Memleketim **Diyarbakir**’de aile ve dostlarla geçirdiğimiz güzel zamanların tadı elbette bir başka. Ancak Diyarbakir’e dair mutlaka yazmam lazım diye dünyama dâhil olan en büyük gözlem oradaki balkonların

büyükülüğüdür. **Diyarbakır'ı ağustos ayında nasıl tarif edersiniz? Cevap: Bir balkon medeniyeti olarak.**

Diyarbakır'de yazın **hayat balkonlarda geçiyor**. Yeknesak inşaat kültürünün belagatsiz tekdüzeliğine iklim zarureti ve tarihin baskısıyla direnen yerel mekân anlayışı, bahçesini ve damını kaybetmiş apartman dairelerinde sembolik bir çıkıntı olan **balkona çok ağır sorumluluklar yüklemiştir**. Diyarbakır'de balkon evlerin gittikçe büyümek zorunda kalan kısmı. Apartman dairelerine mahkûm olmuş bir hayat, yazın neredeyse tamamen balkona taşınıyor. **Güneşle** yaşanan bu tatlı **kovalamaca** evrenselliğe müptela insan aklının, insanın bulunduğu yer ve zamana daha çok hürmet etmesi gerektiğini hatırlatıyor.

Diyarbakır'deki balkonlarda betondan **mangal ocağı, lavabo**, minik **havuz** ve daha başka fonksiyonel unsurlar bulunuyor. Geceleyin **uyumak** için en ideal yer yine balkon. **Kahvaltının** yapıldığı yer de. İnşaatçılara sormalı ama balkona bu kadar **sıklet** doğru mu bilemiyorum. Belki de bu resimde, kadim **yaşamalanı**, kentsel **sisteme** (balkona bolca konarak) direniyor.

Fesih Abe'nin **Farqin Çayhanesi**'nde sohbet ettiğimiz dostlara, beni yalnız bırakmayan Samet Agit'e, bu vesileyle selam ve teşekkürler.

Kürdistan'daki sohbetler vesilesiyle aşına olduğum **önemli bir sorunu** burada kayda geçirerek bitireyim:

Bölgedeki sorunları benimle paylaşan insanların anlattığına göre bazı şehirlerde **uyuşturucu** ve **tefecilik** katlanılmaz boyutlara ulaşmış. Bazı yerlerde **uyuşturucu** **yaşının ilkokul seviyesine kadar düştüğü** ve yetkililerin bu konuda hiçbir şey yapmadığı söyleniyor. İnsanlar bunun **devletin kasıtlı ihmaliyle** bu hâle geldiğine inanmış görünüyorlar. Buradan **şu çağrıyla yapmak isterim**: Orada asayiş ve güvenlikten kendini sorumlu sayan, kamu vicdanı üzerinde **otoritesi olup halk adına hareket etme iddiasındaki herkes, buyurun, iddianızda samimiyseniz bu sosyal yaraya müdahale edin**.

Devlet bile olsa, **insanı kaybetmişsen**, yaptığın diğer şeyler boştur.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslam içi siyaset

Mücahit Bilici 31.08.2013

Türkiye'de **yeni dönemin siyaseti** nasıl bir şey olacak? Artık doğal sınırlarına ulaşan **devrim sonrası siyasetin** **İslam'la ilişkisi** acaba nasıl bir seyir izleyecek? Şu anda tek ve çok güçlü konumdaki AK Parti'nin **orantısız siyaset** kabiliyeti, bildik parti siyasetini toptan dönüşmeye mecbur bırakacak gibi görünüyor. Muhalefet ya **kriminal bir faaliyet** ya da **milli davaya ihanet** muamelesine mahkûm kalmışken, bugün reel siyaset **AK Parti** ile **Cemaat** ve **PKK** arasında cereyan ediyor. Bu üç önemli aktör de ya **dindardır ya da dinle barışmak zorundadır**.

Erime ve doğal ölümlerini (belki kendileri de) **bekleyen** partiler var: **MHP** ve **CHP**. MHP'nin tabanının laik olmayan kısmı AK Parti'nin gittikçe millileşen cazibesıyla eriyecek gibi görünüyor. CHP'nin kendisini içine

hapsettiği ölümcül **demokrasi sevmezlik** ve **laikçilik** siyaseti CHP'yi AK Parti'nin elinde duyguları gıdıklanarak kontrol edilebilen **elverişli bir muhalefet oyuncağı** hâline getirmiştir. CHP bu sebeple ne kadar hırçın olsa da hakikatte doğal ölümünü bekleyen bir aktör konumundadır.

Başta zikrettiğim üç aktör dışındaki aktörler kurumsal siyasette varolabilmek için **İslamlardan İslam**, dindarlardan dindar **beğenmek durumunda kalacaklar**. Çünkü Türkiye'de artık **laik siyaset bitti**. Yani siyasetin belirleyici eksenlerinden biri olan ve onyıllardır bir azınlık tahakkümüne imkân tanıyan **İslam-laik kutupsallığı** büyük ölçüde bitti diye düşünüyorum. Müstakil oyuncu olma özelliklerini kaybetmiş bulunan laikler, eğer **sisteme küsmeyi tercih etmezlerse**, bundan sonra kendilerinden büyük **dindar aktörler arasında tercih** yaparak demokratik koalisyonlarla siyaset yapabilecekler.

Eskiden siyaset **halkı dışlayarak** yapıldığı için laik bir siyaset mümkün olabiliyordu. Artık halka rağmen bir siyaset mümkün değil. Demokratikleşme İslam'ı Türkiye'de siyaset için **dışsallaştırılabilir** hatta itilip kakılabilir **bir nesne konumuna** indiren vesayete son verdi. Vesayet gidince **herkes İslam'ın dışından İslam'ın içine düştü ve düşecek**.

İslam'dan daha çok **bir konuşma nesnesi** olarak söz etmeyeceğiz artık. Bilakis İslam'ın temel değer olarak toplumsal tasavvuru şekillendirdiği ama İslam'ı nesneleştiren bir **kimlik siyasetine** müsaade etmeyecek şekilde **görünmezleşeceği** bir ortam doğacak diyebiliriz.

Bu normalleşme, **sırf dindar olmayı**, siyasi başarı veya toplumsal destek için yeterli olmayan bir özellik hâline getirecek. **Salahat ve maharet dengesi** yeniden oluşacak. Laiklik üzerinden siyaset kadar, din üzerinden siyaset de tüenecek. **Dindarlar arası bir siyasette** hürriyet, adalet, doğruluk, hizmet gibi faktörlerle **İslam'ın doğal değerleri siyasi rekabetin eleği hâline gelecek**.

Yani **İslam versus laiklik** siyaseti biterken sahici bir **Müslüman versus Müslüman** rekabeti başlayacak, eğer **demokratik arınma süreci** bir sekteye uğramazsa. Siyasi rekabetin eksenini bu **meta- kimliklerden** uzaklaşıp daha küçük ve daha çoğul zeminlere oturacak. Belki bugüne kadar birarada durmuş olan **Adalet** ve **Kalkınma Partileri birbirleri ile yarışacaklar**.

İftar vermekte yarışan **solculuk ile sağcılık**, yahut **milliyetçi- mukaddesatçı İslam** anlayışı ile **liberal- demokrat İslam** anlayışı somut meseleler üzerinden kalpleri kazanmaya çalışacaklar. Yani **yekpare İslam** blokunun içindeki **yeni** ve önceden **görünmeyen kırklar** görünecek: **Dindar burjuvaziden anti-kapitalist** Müslümanlara, **dindar Türklükten dindar Kürtlüğe**, ve **İslami bir feminizme** kadar pek çok yeni vurgu ile karşılaşmamız **boşuna değil**. Artık **“halife” olmak kadar “Ömer” olmak da önemli** hâle geliyor.

Evet, demokrasi oturdukça siyaset artık **İslam'ın içine taşınıyor**. İslam, siyasette taraflardan biri olmaktan çıkıp tüm tarafların kendilerini onun içinde ve ona nispetle kurmak zorunda oldukları bir kimlik hâline geliyor. İslam'ın gittikçe bir **nesne olarak görünmezleşeceği** ama **zemin olarak güçleneceği** yeni siyaset aynı zamanda **kimlik siyasetinden mesele-merkezli siyasete** geçiş anlamına gelecek.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Misafir ve evsahibi

Misafir ile evsahibinin buluşması **ilginç bir buluşmadır**. Misafir hakkında söylenmiş en güzel sözlerden biri şudur: **“Misafir umduğunu değil bulduğunu yer.”** Misafir, gittiği yere hükmetmeye çalışmaktan vazgeçmek zorundadır. Misafir kendisine ne ikram edilirse onu kabul eder. En fazla mazeret ile muafiyet izharında bulunabilir. Yoksa seçme ve emretme makamında değildir.

Kadim gelenekte **misafirin edebi** şunu gerektirir: Kendi **iradesini askıya almak**. Misafir Müslimdir, **teslim olur** ve şakirdir, evsahibinin izzet u ikramı karşısında sadece **teşekkür konumundadır**. “Buraya oturun” dense oraya oturur. “Şuraya geçelim” dense oraya geçer. Görevi mutlak teslimiyettir: Beğenmedim, azdır, çoktur diyemez. Yani misafirin evsahibine karşı tavrı tam bir mahviyet ve teslimdir. Zira, **misafir rızkı ile birlikte gelir (Mevan bi rizqê xwo tê)**.

Evsahibi ise kapısını çalan misafiri kabul eder. Misafirin **tanıdık yahut yabancı** olması hiçbir şeyi değiştirmez. Zira **misafir “Tanrı misafiri”dir**. Misafir, Allah tarafından yabancı olmaktan çıkarılmıştır. Misafir **Tanrı’dan olduğu için** evsahibinin yapması gereken şey bellidir: **Mutlak ikram**. Koşulsuz ikram ile yükümlü olan evsahibi, **kendi aç kalır, misafire yedirir**.

Bu **ikram** ihtiyaç kadar değil, **ihtiyaçtan fazla** olmak zorundadır. Ta ki misafire “biraz daha var mı?” dedirtme ihtiyacı hâsıl olmasın. Çünkü misafir iradesini evsahibine teslim etmiştir. Tehdit olmaktan çıktığı gibi talip olmaktan da uzağa düşmüştür. Evsahibi bütün potansiyel **talepleri tüketmek zorundadır**. Evsahibinin elinde **misafir, kendisinin dışındadır**. Evsahibindedir.

Evsahibi ile misafirin buluşması esasen **kader ile iradenin buluşmasıdır**. İrade kendisini teslim ettiğinde **kader iradenin hizmetine girer**. Misafir **“hiçbir şey”**e razı olabildiği için evsahibi ona **“her şey”**i vermek durumundadır. Misafir, misafirliğini bilip evsahibinin işaret ettiği odaya geçip, ikram ettiği yemeği memnuniyetle yediği için, evsahibi, misafire belki o istese, vermeyeceği izzet ve şerefi fazlasıyla verir; onu **“başı ve gözü üstüne” (ser çava, ser sera)** kabul eder.

Hâlbuki **sokakta** karşılaşsalar, **iki yabancı** olarak birbirlerine bakacak bu iki insan ilahi bir organizasyon olan **misafirlik bağlamında** karşılaştıklarında bambaşka bir iklime girerler. **Bu yabancı ruhlar yekdiğerinde selam bulur**. Misafir hele **iztirar hâlindeyse**, karşısında evsahibi çaresizdir: misafiri kabul etmek zorundadır (mesela, ziyaretçi kabul etmeyen ülkelerin bile **mülteci** kabul etmek zorunda kalması bu kuralın bir devamıdır).

Evsahibi ve misafirin karşılaşmasında hem evsahibinin hem de misafirin içinden geçen **bir garip elektriğin devresi tamamlanır**. İradelerin birbirlerine ram olması ile bütünlenen **kader, ikram ile meyve verir**. Yani taraflar kendilerinden geçebildikleri için kendilerinden daha büyük bir şeye ulaşırlar.

Evet, misafire söylenen şu söz el hak doğrudur: **“Eğer Mâlik-i Mülke memlûk isen, Onun mülkü senindir, gör.”**

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtlük ve çocukluk

Mücahit Bilici 07.09.2013

Bilgisi veya yaşı ne olursa olsun, Türk kardeşlerince saygı gören ama **Kürtlüğü aleniyet kazanmamış bir Kürt**, resmî anlayışın dışında Kürtlüğünü vurguladığı ve saklı kimliğini **aşikâr kıldığı an** bir **metamorfoza uğruyor**. Bir böcek kadar erimese de bir **çocuk kadar ufalıyor**. Muhataplarının gözünde "bir çocuk" hâline geliyor. Muhataplar hemen bu çocuğa yol göstermeye başlar.

Aslında durum nezaketin izin vermeyeceği kadar **vahimdir**: Kürt olduğu için o insan, **hayvaniyete düşmüştür**. Hayvanın insan versiyonu ise çocuktur. **Çocuk muamelesi** görmeye başlaması, **Kürtlüğü'nün kaçınılmazlaşması** ile başlar. Ona **öğüt** verilir. Dış öcülere yem olacağı iddiası ile **korkutulur**.

Çocuğa **şaka** olan "**öcü**" hikâyeleri Kürt için büyük bir **ciddiyet** kazanır. Kürt yetişkin olarak **insaniyetini ancak bunları ciddiye almamak ile muhafaza edebilir**. Öcü hikâyesine inanmamak, şakayı ise ciddiye almamak **akıl baliğ olmanın gereğidir**. "**Ben ırkçı değilim**" demek zorunda bırakılan Kürt, yediği golden sonra topu kaleden çıkartmaya çalışıp daha maçın başlamadığını sanan şaşkın kaleci gibidir, **baştan yeniktir**.

Bir Kürt, Türk olmaktan çıkıp bir Kürt olduğu an, **hem eşitlikten hem de reşitlikten** düşüyor. Dindarlık, ilim gibi sebeplerle bir Kürt'e gösterilmiş olan **o saygı** birden kendisini **ofsaytta** buluyor. O saygı, fazladan israf edilmiş bir ihtiram olarak **mahcup düşüyor**. Bir çocuğa "**sevgi ve baş okşama**" yerine **yanlışlıkla "saygı" göstermenin** yolaçtığı **duygu karmaşası** ve **bilinç mahcubiyetidir** geri çekilmeyi gerektiren. "Senin gibi şöyle **şöyle biri** nasıl böyle **böyle 'Kürt'** olur" der geri çekilen. Bu formülasyonda, "Kürt" yerine ırkçı, bölücü gibi hakaret ve günah ifadeleri yeralır.

İstenen artık çocuk hâline gelmiş olan Kürd'ün hata yaptığını söyleyip kendisini **kurşunkelam** silgisi ile **silmesidir**. Çünkü **muhatabın geri çekilebilmesi için** Kürd'ün **saygın insan olması** ile en fazla bir çocuk olabilen bir varlık olarak **Kürt olması arasındaki gerilimin** medenice giderilmesi gerekir. **Kürd'ün çıkıntılığı, Türk'ün bu yakıştıramamacılık iltifatı ile söndürülür**.

Bu hamleyle Kürt bundan sonra hep mücadele edeceği bir **stigmanın** altına ve "ırkçı değilim, **Kürtçü değilim**" **hapishanesinin içine düşer**. Türk'ün **cehaleti** ona cesaret kaynağı olarak mütehakkimane **bir tekebbür zemini** verirken, **zavallı Kürt** kendisinin ırkçı olmadığını, insan olduğunu **ispat vehminin pençesine düşmüştür**. Bu iyiniyetli ispat-ı nezafet mecburiyetini hisseden Kürt artık esir bir Kürt'tür. **Özür dileyerek Kürt olabilen bir insan, insan olarak kalabilmek için Kürt olmaktan çıkmak zorundadır**.

Bu yüzden **kaçacağı yer çatıdır**: orada **evrenselliğin içine sığınır**. "Hepimiz **insanız**" ve/ya "**Müslüman'ız**" demek suretiyle, **Kürt olmanın yükünden** ve **muhatabın aşagılamasından** kendini kurtarır. **Korkutulmuş Kürt çatıdan inmekten çok korkar**. İnenleri ihanetle, diyanette zaaf ile suçlar. Bazı Kürtlerin bu patolojik "insan"lık ve "Müslüman"lığının hem insaniyete hem de İslamiyet'e bir faydası yoktur. Onu orada tutan **bodruma düşürülme korkusudur**. Kürtlerin çatıdan inip, **kamusal salonda yüzleştikten sonra** çatıya çıkmaları herkes için daha sağlıklı olacaktır.

Yüzyıldır **çocuk tutulan bu adamın artık serbest bırakılması** gerekiyor. Bunu **kendini ebeveyn sananlardan** beklemek çocukluk olur. **Çocuk sanılan büyük**, çocuk olmadığını, onların yanlışına meşru dairede **hayır diyerek** ispatlamalı. Zaten bu yaştaki birine ebeveynlik yapmalarının tek zemini, **onu çocuk kılan cehaletidir**. Cehalet kalkınca bu **mecazi ebeveynlik** de geçersiz olur. Koskoca adamların bodruma düşmemek için çocuk

gibi çatıya saklanmasına artık gerek yoktur. **Keremkin**, evin salonunda Kürt olun. **Ta ki sizi çocuk sayan muhataplarınız büyüsün!**

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meleke yırtılması

Mücahit Bilici 11.09.2013

Fransız sosyolog **Bourdieu**'nun istimal ve meşhur ettiği bir kavram var: **habitus**. Bu kavram Türkiye'de bir kısım sosyologca pek rağbet görür. Çoğu kez maliyetsiz bir yanlışlıkla "**yaşam tarzı**" anlamında kullanırlar. Fakat habitus **yaşam tarzı anlamına gelmez**. Bir **üslub-u sükûn'a** işaret etse de bilinçli bir tercihi ifade eden "**yaşam tarzı**" ile karşılanması (suç değil elbet ama) büyük bir eksiklik olarak not edilmelidir. **Habitus**'un Türkçe karşılığı "**meleke**"dir.

Eğer şiirin diline müracaat edersek, **bilincin tutuşuna** bilgi, **kalbin tutuşuna** ise meleke diyebiliriz. Etik bir varlık olarak **insanın dünyayla münasebetlerinin kemikleşmiş ve bilincin altına göçen kısmına** habitus diyoruz. Orada akıl yayadır. Yani habitus, insanın artık iradî ve fikrî olmaktan çıkıp insiyakî ve kalbî hâle gelmiş eylem, algı ve hissiyatına atıfta bulunuyor.

Bu kısa hatırlamadan maksat, **yaşadıklarımızı** bu terimden yararlanan **yeni bir kavramsallaştırma** ile anlamaya çalışmaktır. Bugün Türkiye'de büyük bir **meleke yırtılması** (*habitus rift*) **yaşanıyor**.

Post-Kemalist devrimin geniş anlamıyla (dindar, laik) cemaatler arası **hiyerarşide yolaçtığı** tepetaklak edici **dönüşüm**, dindarların **madunluktan çıkış** dolayısı ile yaşadıkları **iktidar serhoşluğu** yahut **özgürlük vertigosu**, Türklerin iç savaşlarından kendilerine bir türlü sıra gelmeyen ve tutulmayan sözlerle bir asırlık umut nöbetlerini şimdi "**süreç**" adıyla idrak eden **Kürtlerin "bekleme" hâlleri**, henüz tek tek şurada burada yaşanan yırtılma ve **sızıntılarını gördüğümüz sıkışmanın ve patlama potansiyelinin ciddiyetini** anlatıyorlar. Ve eğer gecikmediyse, bunları topluca düşünmenin zamanı geçiyor.

Türkiye hem ekonomik hem de politik **demokratik devrimlerini** (ikisi de ertelendiği) için **birlikte ve kısa bir zaman zarfında** yaşadı. **Bu sıkışma** önce siyasette tek partiyle geniş tabanlı **demokratik devrim** ve sonrasında **karizmatik lider** eşliğinde **otoriter kalkınma** şeklinde **üretken ve müspet** bir hâl aldı. Fakat almış başını giden bir **kalkınmacılık ve çoğunluk özgürleşmesinin coşkusu**, Türkiye'de "**Züğürt Ağa**" sendromu olarak bilinen ve sadece fakirin zenginleşmesi değil, zenginin fakirleşmesindeki "**zor**"luğu **bir sorun olarak görmemizi engelledi**. Bu **görmezlik** kredi kartı ile borçlanmaya benzer bir durum ve bugün artık **vade doldu**. Yüzleşme kaçınılmaz görünüyor. Gaflet kredisini kullanan aktörlerin uyanmalarında köprüden önceki son çıkışlardan birindeyiz. Israrla **siyasi** olarak görülmek istenen ama aynı zamanda **sosyal olan bir sorun** var.

Geniş toplumsal kesimler **alışageldikleri** yani saplanageldikleri yerlerden çıktılar. Yükselen kesimler kadar inişteki kesimler de sembolik **meleke yırtılması yaşıyor**. Başörtülüğü kendisiyle eşit görmekte zorlanan (manidardır: bir düşünün neden eskiden cumhuriyet kızı **çağdaş teyze**, şimdi ise ODTÜ'lü **solcu genç?**) yahut

daha yenilere kadar dindarların cipe binmesini garipseyen laik tahayyül, **devletin kabuğunu kırmadan** içeriden fethederek onu Müslümanlaştıran **dindar aklın** beyaz Türkleri **maduniyete layık görmekten** imtina etmemesindeki **ciddi hata ve gaflet** hep benzer “**yerinden olma**” ve “**meleke yırtılması**” marazlarına işaret ediyor.

Seçimler, eğilimler konusunda (anket gibi teknik enstrümanları ustaca kullanan) iktidar partisinin, **toplumsal olaylar konusunda** doğru olsa bile kendi ürettiği ve politik getirisi yüksek **sığ propagandayla amel** etmesi ülke yönetimi trafiğinde en basit ifadesiyle **dikkatsiz, aldırışsız bir şekilde araba sürmektir**.

Demokratik devrimin **devrim kısmı** için balayı dönemi bitti. Acilen **demokratik kısmı** için ileri **müspet adımlar atma zamanıdır**. Dünyada olan **herşey bir partinin iktidarda kalması ve kalmaması için oluyor değildir**.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bediüzzaman ve anadilde eğitim

Mücahit Bilici 14.09.2013

“Kürtçe düşünürüm, Türkçe ve Arapça yazıyorum” diyen Bediüzzaman’ın Kürtlerin anadili ile ilgili erken dönem eserlerinden birinde ifade ettiği bazı düşüncelerini alıntıluyacağım. Yer darlığından dolayı önce orijinal paragrafı sonra da kendi açıklamamı ekleyeceğim. Alıntılar ilk baskısı **1911 yılında** yayınlanan **Divan-ı Harb-i Örfi** isimli eserdendir (*İçtimai Dersler*, s.191).

“Hem de ‘lisan-ı maderzad’ denilen, eşia-i hissiyat-ı milliyenin mâkesi ve semerat-ı edebî şeceresi ve âb-ı hayat-ı maârifin cedavili ve kıymet ve tekemmülünüzün mizan-ı itidali ve doğrudan doğruya herkesin vicdanına karşı menfez açmakla hayt-ı şualı gibi tesirâtı ilka edici (ihmalinizle gayet müşevves ve bazı dalları aşılarmış olan) lisanınız, şecere-i tuba gibi bir şecerenin tecellisine mustaid iken, böyle kurumuş ve perişan kalmış ve medeniyet lisanı olan edebiyattan nakıs kalmış olduğundan, lisan-ı teessüfle lisanınız sizden hamiyet-i milliyeye arz-ı şikâyet ediyor.”

Anadil denen, **milli his ışıklarının yansıma yeri** ve bir toplumun edebî ürünlerinin **kaynak ağacı** ve hayat suyu gibi önemli olan **eğitim-öğretimin taşıyıcısı** ve kazandığınız değer ve **gelişiminizin uyumluluk ölçüsü** ve doğrudan doğruya herkesin en etkili bilme ve bağlanma yeri olan **vicdanlarına erişim kanalı** açan bir ışın demeti gibi etkileri olan (ve **ihmalinizle pek karışık** ve bazı dalları başka etkiler altında kalmış olan) **diliniz** [Kürtçe], cennet ağacı gibi bir ağacı ortaya çıkartmaya **potansiyeli var iken**, böyle **kurumuş ve perişan kalmış** ve medeniyet dili olan edebiyattan yana eksik kalmış olduğundan, **lisanınız, size üzüntüsünü bildirerek**, sizi milli **hamiyet duygularınıza şikâyet** ediyor.

“İnsanda kaderin sikkesi lisandır. İnsaniyetin sureti ise sahife-i lisanda nakş-ı beyan tersim ediyor. Lisan-ı maderzad ise tabii olduğundan, elfaz davet etmeksizin zihne geliyor. Alış-veriş yalnız mana ile kaldığından zihin

çatallaşmaz ve o lisanı giren maarif 'nakşun ale'l-hacer' gibi baki kalır. Ve o ziyy-i lisan-ı millî ile görünen her ne olur ise menus olur. İşte hamiyet-i millînin bir misalini size takdim ediyorum ki, o da Mutkili Halil Hayalî Efendi'dir ki hamiyet-i millînin her şubesinde olduğu gibi, bu şube-i lisan meydanında 'kasb-i sebkî' ihraz etmiştir. Ve lisanımızın esas olan elifba ve sarf ve nahvini vücuda getirmiş... Hakikaten Kürdistan madeninden böyle bir cevher-i hamiyete rast geldiğinden, bizim istikbalimizi onun gibi ümidinden bir çok cevahir ışıktandıracaktır.

İşte bu zat, şayan-ı iktida bir numune-i hamiyet göstermiş ve muhtaç-ı tekemmül lisan-ı millîmize dair bir temel atmış. Onun isrine gitmeyi ve temeli üzerine bina etmeyi ehl-i hamiyete tavsiye ediyorum."

İnsanda kaderin damgası dildir. İnsan olmanın fotoğrafı da dil sayfasında gerçekleşen dile getirme nakışlarıyla ortaya çıkıyor. Anadil ise tabii/dolaysız olduğundan, **kelimeler davet edilmeksizin zihne gelir.** Konuşanın giriştiği alış-verişte zihin hiç kelimelerin kendileriyle değil, sadece anlamları ile muhatap olduğundan **zihinde bir bölünme ve mesai kaybı olmaz.** Ve **o dille verilen eğitim** "taşın üstüne kazanmış nakış" gibi **kalıcı olur.** Ve her ne **insanın milli dili** ile insana görünürse ona **yabancılık yaşatmaz.** İşte milli hamiyetin bir örneğini sizlere takdim ediyorum ki Mutkili Halil Hayali Efendi ve çalışmalarıdır ki milli hamiyetin her alanında olduğu gibi bu dil konusunda da öncülük etme şerefini elde etmiştir. Ve dilimizin temeli olan alfabe, dilbilgisi ve gramerini ortaya koymuştur... Hakikaten Kürdistan madeninden böyle bir cevher-i hamiyete rast geldiğinden, bizim **istikbalimizi onun gibi çok cevherler ışıktandıracaktır.**

İşte bu zat takip edilesi bir **hamiyet örneği** göstermiş ve geliştirilmeye muhtaç olan **milli dilimize bir temel** atmış. Onun yolundan gitmeyi ve koyduğu temel üzerine bina etmeyi **hamiyet sahiplerine tavsiye ediyorum.**

mukahitbilici@gmail.com

Twitter: @mukahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Camcı Şafi'nin Türkiye sevgisi

Mukahit Bilici 18.09.2013

Bir zamanlar Silvan'da **Şafi** isminde bir adam vardı. **Camcıydı.** Dükkân sahibi olmak önemli, camcılık da nispeten teknoloji gerektiren bir işle meşgul olmak gibiydi. Camcı Şafi, bir gün Silvan'a Anadolu'dan gelen bir Türk öğretmen kadına **âşık oldu.** Fakat aşkına beklediği karşılığı bulamadı. Reddedilme sebebi her ne ise onu ortadan kaldırmaya azmetti. Önce dükkânını sattı. Kadının peşinden onun memleketine giderek **kültürel ihtidaya** teşebbüs etti. Bir türlü aradaki engeli aşamadı. Yaptıklarından anlaşıldığı kadarıyla Camcı Şafi, "din terakkiye manidir"e benzeyen şu sonuca varmıştı: **"Kürtlük aşka manidir."** Ya o sebepten reddedildi, ya da kendisi reddi o sebebe bağladı, bilemiyorum, ama durum hayra alamet değildi.

Camcı Şafi, daha sonra Silvan'a geri döndü. Mağlup bir savaşçı olarak değil, muzaffer bir komutan gibi ihtişam ile döndü. **Bulduğu çözümü** de yanında getirmişti. İlk işi herkese **ismini değiştirdiğini** ilan etmek oldu. **Şafi** iken **Hanifi** mi olmuştu yoksa? Hayır, sonuna kadar gitmişti. Camcı Şafi herkese **isminin** artık **Alparslan olduğunu** söylüyordu. Üzerinde **bayrak resmi olan tişörtler** giymeye başlamış, koltuğunun altına büyük bir

iftiharla koymak üzere en milli gazeteyi bile seçmişti. O bayraklı tişörtünü giyemediği zamanlar mutlaka **bir elinde bayrak** bulundururdu. Şafi, sağcılık ve Türkçülüğü temsil ettiğini zannettiği **Türkiye** gazetesini itina ile her gün alır, onunla Silvan'ın **ana caddesini baştanbaşa dolaşırdı**. Camcı Şafi'nin bu ulus aşan meczupluğu karşısında Silvan'da güçlü olan PKK bile belli ki ne yapacağını bilemiyordu.

Evet, Camcı Şafi **bayrak guslü** almış, Alparslan olmuştu. **Etnik cenabeti izale** ve **kendini kendinden tenzih** etme teşebbüsünü bir rutin faaliyet hâline getirmişti. Bu ritüelini, bütün bir şehir ahalisi ile **bir meydan muhaveresine** çeviren Camcı Şafi acaba hâlâ hayatta mıdır, Silvan'da mıdır ve en önemlisi bu travmayı atlattı mı, bilmiyorum.

Şafi'nin trajik hikayesini, "bakın Kürtler ne acılar çekti" demek için anlatmadım. Bilakis, Türklerin gözüne pek görünmeyen ve sıradanlaştığı için belki Kürtlerin de normal karşılamaya başladığı **gürültüsüz bir engizisyona** dikkat çekmek için anlattım. Buna **sömürgeci ruh tecavüzü** diyebiliriz. Bunun insanlar üzerinde nasıl bir tahribat yaptığını görmek zordur. **Camcı Şafi örneği** sadece bu durumun **içi dışına çıkmış** renkli (en azından, **kırmızı-beyaz**) bir hikâyesidir.

Türk milliyetçiliğini neredeyse **zararsız bir gülünçlük** seviyesinde ele almaya yatkın çok insan var. Dağ ve taşlara **Ne mutlu Türk'üm diyene** yazılması hakkında "elbette **yanlış, çok saçma şeyler bunlar**" diyen insanlar, o yazıların, farkında olmadığımız o **görünmez suçunun** belki farkında olmayan **ortaklarıdır**. Nasıl ki **hırsızlık ve tecavüz suçu karşısında**, "ay ne ayıp, hiç yakışmıyor" denemeyeceği gibi bu tarz sömürgeci tecavüz karşısında da "bunlar çok gereksiz, yanlış şeyler" **denemez**. Bunu demek, değil adaletin ve edebin, edebiyatın bile kurallarına aykırıdır. Nasıl ki, Ne mutlu Türk'üm diyene yazıları o yazılardan **daha büyük bir tahakküm atmosferinin sızıntısıdır**, öyle de Camcı Şafi'nin **trajik hikâyesi**, Kürtlere karşı işlenen **suçların onları görünmezleştiren bir tarih perdesindeki anekdotal bir delikten görünen kısmıdır**.

Elbette birileri "iyi, güzel de **Türkiye bunları aştı**. Şimdi **TRT Şeş**'te Kürtçe yayın var, bunlar geride kaldı" diyecektir. Doğru, **değişen çok şey var**. Ama **Camcı Şafi'nin hakkını kim verecek?** Onu Kürtlüğünden utanır hâlâ getiren tahakküm atmosferinin sorumlusu olan şahs-ı manevi bugün hâlâ ortalıktadır.

Neden devlet çıkıp tüm Kürtlerden mertçe ve açıkça özür dilemiyor? Yoksa **Kürtlerin statüsü** böyle bir özre müsaade mi etmiyor?

mukahitbilici@gmail.com

Twitter: @mukahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtler zımmi midir

Mukahit Bilici 21.09.2013

Kürtler, Türkiye'de **devletin hastasıdır** ama doktoru değildir. Devlet, Kürtlerin ihtiyacını görür ama **onlardan emir almaz**.

Kürtler devletin **kurucu bir cüzü değil**, kurulu bir Türk devletin **atomize Kürt vatandaşlarıdır**. Devlet denen doktorluğun sadece hasta olarak muhataplarıdır. Yoksa devletin hastalıklarına **doktorluk yapma yetisi** onlara hâlen geri verilmiş değildir. Çünkü Kürtler devlet denen hastaya doktorluk yapmak için gerekli **politik etkenlik** çağına henüz varmadılar. Hastane kayıtları ve **anadilde eğitim** için öngörülen dozaj bunu söylüyor: Anadilde eğitim özel okullarda mümkün olacak ama devlet bu eğitimi vermeyecek.

Devletin, uzun süre **ne azınlık ne de çoğunluk** sayılmadığı için **yok hükmünde** olan Kürde şimdilik layık gördüğü en yüksek makam, içimizdeki yabancılara gösterilen **“müsaade”** lütfudur. Antalya’daki **Almanlara** okul veya kilise açma izni vermekteki demokratisi takdir ettiğimiz gibi Kürtlere gösterilen anadil hoşgörüsüne de sevinmemiz bekleniyor. İyi sevinelim.

Kürtler **yabancı azınlık statüsünü daha yeni kazanıyorlar**. Kendi yerli gayrimüslim vatandaşlarını bile **yabancı** görmek zaten yanlış iken, **devletin ortağı** olması gereken Kürtleri yabancı saydığını azınlıklara gösterilen “tolerans”ın muhatabı kılmak, **devletin hâlâ hasta olduğunu gösteriyor**.

Maalesef hâlâ **Kürt devletin tesirine açıktır** ama **devlet Kürdün tesirine kapalıdır**. Evet, Kürt, **birey olarak Kürt olabiliyor**. Hatta sivil toplumda bu birey Kürtler biraraya gelip ufak tefek taleplerde bulunabilirler. **Ama cemaat olarak Kürtler hâlâ Kürt olamıyor**. Yani Kürdün Kürt olarak **ferdiyeti** tanınmışken, **cemaat olarak Kürtlük tanınmış değildir**. Hele hele Kürtlerin devletin kurucu unsuru olduğu iddiasının hiçbir somut ve müfredatsal karşılığı yoktur.

Kürtler bugün en fazla devletin bütün dikkat ve iyi niyeti ile ilgilendiği **bir hasta** konumundadır. Hâlbuki **demokraside doktor en büyük hastadır**. Yönetilen, yöneteni yönetendir. Ta ki **kendi kendini yönetme** tahakkuk edebilsin.

Kürtlerin bırakın kurucu unsur olmayı, demokratik teamüller gereğince **eşit vatandaşlar** olabilmesi için şimdiki **devletin egemenliğine ortak olması gerekir**. Egemenlik hâlâ **millette değil Türklükte**dir. Hâlihazırda Kürtlerin devletin egemenliğine ortak olduğunu söylemek mümkün olmadığı gibi, bunu istemek de **ulus-devlet tapıcıları** için hâlâ **şirk gibi büyük bir günah**tır. Türkçe dışında anadilde eğitim, evet, egemenlikte şirktir. **Kürtler devlete şerik sayılmadıkça** dilin ikileşmesi, kültürün çoğullaşması, devletin demokratikleşmesi tamamlanmayacaktır.

İnsanların **mecbur olmadıkları bir dili** onlara **zorunlu**, Allah’ın verdiği **anadillerini ise onlara seçmeli** hâle getirmenin neresi adalet? Düşünün, Türklere eğitim dili olarak **Kürtçe zorunlu** olacak ama **Türkçe ise seçmeli** olacak. Mümkün mü?

Peki, Türk için **tasavvuru bile ayıp** olacak bir **egemenlik ihlali**, neden Kürt için bir lütuf olarak algılanıyor? Çünkü **Kürt Türkiye’de tebaadır**. Kürtlüğün Türkiye’deki hukuki statüsü ise **“zımmi”**liktir. Yani **Kürtler Türklerin zımmisidir**. Müslüman olarak eşit olan bu vatandaşlar, Türk ve Kürt olarak eşit değiller. **Müslüman olarak eşit ve reşit olan Kürt, Kürt olarak zımmi ve çocuktur**. Zira Kürtlük, Türkiye’de **Türklüğün zimmetindedir**. Osmanlı’daki **zimmilik** (geriye gayrimüslim bırakmadığımız için) bugün ulus-devletin elinde **seküler bir hâl almıştır**. Kürt nebatî, hayvanî, beşerî ve hatta sosyal olarak Kürt olabilir, **lakin Kürt politik olarak Kürt olamaz**. Devlete Kürt olarak hükmedemez. Kürtler devletin sahipliğine ortak olmadıkça, zımmi seviyesinde **ihsan-ı şahaneler** ve **müsaade edilmeler** ile muhatap olmaya devam edecekler.

Not: Bugün ve yarın **Nûbihar** dergisinin organize ettiği **“Din, Dil ve Kimlik”** konulu sempozyum için Diyarbakır’da olacağım.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dinime dahleden İslamcı bari Müselman olsa!

Mücahit Bilici 25.09.2013

Statükonun milliyetçilik üzerine işlediği bir ortamda itirazsız kalmak ahlaki bir sorundur. Ancak mevcut ve mütehakim bir milliyetçiliğe yapılan eleştirileri sadece karşı-milliyetçilik bağlamında anlıyor olmak **entelektüel zaaf alametidir**. Yıllanmış ve muhatapları pek değişmemiş “**milliyetçi**” **etiketlerinizi** yukarıdan konfeti gibi atmak size naylondan bir **ulus-devlet eleştirmeni** payesi verir ama sizi iyi bir hak teslimcisi yapmaz.

Devr-i sabıkta Kemalistler, dindarların haksızlığa itirazlarını ısrarla **haksızlığın yönünü değiştirme** talebi olarak gördüler. Başka türlü göremediler. Madem biz üzerlerinde imtiyazlarımızla tahakküm kurduk, onların yapacağı şey olsa olsa karşı-tahakkümdür diye düşündüler. Peki, karşı-tahakküm isteyen yok muydu? Vardı veya olabilir. Fakat **herkesi böyle görmenin** hükmü nedir? ‘Ulus-devlet paradigması eleştirmeni’ yaka kartı ile dolaşıp herkesi böyle görmek, eleştirdiğiniz ulus-devletten yakanızı kurtaramadığınız anlamına gelir.

Tahakküm tekelini korumakta ısrar edenle, **hürriyet ve hâkimiyette eşitlik** isteyeneye aynı etiketi yapıştırırsanız sizi ciddiye alan kalmaz.

Eşitlik isteyen Kürde (karşı-tahakküm özlemcisi) **Kürtçü yaftası yapıştıran** kişi, şu iki şeyi (bir konuda örtüşmeleri durumunda) birbirinden **ayırma kabiliyetini** yitirmiş demektir: **milliyetçilik** ve **hakperestlik**. Bir yanlışa milliyetçi de tepki gösterir, hakperest de. Yanlışa tepki gösterme noktasında arada bir fark görünmez. Fakat **milliyetçi, yanlıştır, kendisine karşı yapıldığı için** tepki gösterir iken **hakperest yapılan şey yanlıştır olduğu için** tepki gösterir. Milliyetçi iyiyi sadece kendisi için isterken, hakperest iyiyi herkes için ister. Bunların ilki **bencilliktir**, ikincisi ise **adalet**. Bazılarının gözlerini zorlayan pozisyon budur.

Peki, milliyetçi bir yanlışa gösterilen tepkileri velev ki bugüne kadar ortaya konma cesareti gösterilen tepkiler hep bu minvalde olmuş olsun ısrarla bir karşı-milliyetçilik olarak görmek nedir? Belki **entelektüel tembellik**. Türkçülük pratiklerine **tepkileri ısrarla Kürtçülük olarak okumak** yeni değil. Ama artık bunun bir bedeli var ve bu bazılarını çok rahatsız ediyor. **Kürtlerin çocukları da** dindarların çocukları gibi **uyandılar** ve uyanıyorlar. Tekelini korumak için “Hâkimiyet Allah’ındır”ı **tuti kuşu gibi** tekrarlayanların rahatsızlığı boşuna değil.

Statükoya din boyası sürenlerin yaptığı sahtecilik ve sathilik artık fikren miadını doldurdu.

Türk Müslümanlar (hele de laiklerden hakları olan hâkimiyeti alırken) şunu dediler: “**Hâkimiyet milletindir!**” İslamcı bunu ya alkışladı ya da sessiz kaldı. Fakat Kürt Müslümanlar, “**millete ait bu hâkimiyete ortak olmak istiyoruz**” dediğinde İslamcının verdiği tepki: “Katiyen olmaz, **hâkimiyet Allah’ındır.**” İnsan meleklerden önce merak ediyor: Senin Allah’ın kim?

Birileri **İslamcılığın acul versiyonlarını** pazarlayıp, sonra gerçeikle temas edince elinde **çoğulculuk vesikaları** ile dolaşırken, ayıptır söylemesi genç yaşta “*Bir yabancılaşma olarak İslamcılık*”ı yazmış, esasen “**bir Müslüman milliyetçiliği**” olan İslamcılığın bile neden diğer tüm milliyetçilikler gibi İslam’a ters olduğunu dile

getirmiştim. **Gençken tenezzül etmediğim** milliyetçiliğe, şimdi sizin gibi mütekait aydınların **sathi tenkitlerine yem olacak şekilde** yenilerde tenezzül edecek değilim. Demokrasi ve adalette **güncellenmenin** zamanı geldi. Yeni hâl karşısında muhal kalan **eski etiketleriniz hükümsüzdür**.

Bizim **Kürtler için söylediğimiz herşey**, evet herşey, **Türkler için de söylenebiliyor**. Ama sizin Türkler için söylenmiş ve söylenmesine rıza gösterdiğiniz herşey, Kürtler için de söylenebiliyor mu? Şu hâlde **biri için söyledikleri diğeri için geçerli olmayanın konumu milliyetçiliktir**. Türk için lazım sayılan egemenlik, Kürt için lüzumsuz; Kürt için lazım sayılan feragat, Türk için gereksiz ise o zaman yapılan milliyetçiliktir. Hakperestlik der ki **Kürtlerin, idaresi altında bulundukları devletin sahibi olması şarttır**.

Kürd'ün "**Kürt**"lüğü "**Kürtçü**"lük, Türk'ün "**Türkçü**"lüğü ise "**Türk**"lük sayılıyor. Konu Türklük ve Kürtlük iken Müslümanlıktan başka diyebilecek bir şeyi olmayanların herkes **sadece Müslüman** hâle gelinceye kadar susması gerekir. "Kürt sorununa İslami çözüm basittir: Allah birdir" diyen zevata soruyoruz: Madem Allah bir, siz niye hâlâ konuşuyorsunuz!

Ulus-devletin adaletsiz mevcut hâline **itiraz eden Kürt'e, ezberden Kürtçü diyeceksin**, bu hâli sürdürmek isteyen Türk **İslamcı şeyhülislama tepki gösteremeyeceksin**. Kürd'ün dağa çıkmış bile ulus-devleti aşılıyor ama **Hayrettin Karaman** gibi dindarlar **Türk ulus-devleti yedirmeyiz** diyor.

Bize Kürtçü diyen **kınayıcıların kınamalarına** tebessümden fazlasını çok görüyoruz. Hakiki bir Kürtçü'yü evrensel bilgilerinizle **mahcup etme** ve fikren üstün kalma imkânınız **eskiden olabilirdi**. Fakat belki haberiniz yok. Bu sermayeniz artık tükendi. **Eski hâl muhal**. Artık bugüne kadar muhatap olduklarınıza dayanarak oluşturduğunuz **etiket haznenizi gözden geçirmeniz gerekiyor**. İslamcı aydın da olsanız "**Kürdistan**" **kelimesini görünce** "bölücülük, terörizm" gibi ezberlerden başka aklına bir ihtimal gelmeyenler gibisiniz. Eh sizin de aklınıza **İslamcı aydının geçim kaynağı** olan post-modernizm çikletli "**ulus-devlet eleştirisi**" geliyor. Sizi de anlıyoruz. Anlayışla karşılıyoruz.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir atın ölümü

Mücahit Bilici 28.09.2013

Çocukluğumda at arabalarının peşinden koşardık. Tahta arabanın arkasına asılır, ayağımızı yerden kesip arka iki tekerleği birbirine bağlayan aksın üstüne koyar, arabanın tahta bitimine tutunurduk. Kısa mesafe bir mahalle boyu seyahat için girilen bu çocukça araba sevdası pek çok açıdan tehlikeli idi: her an düşme tehlikesinin dışında artık illallah diyen at arabacısının uzun kırbacını parmak uçlarımızda hissedebilir yahut arabacının yanındaki heybeden çıkarttığı at yemi olan saman kırğını bir nükleer serpinti gibi saç, baş ve gözlerimize soka nihai çözüme maruz kalabilirdik. Yetişmek ve tutunmak için çok uğraştığımız arabadan bu kez kendimizi zor kurtarırdık. At arabalarını sürenlerin az bir kısmı da arabanın arkasına asılanlar gibi çocuktuk. Bu kısa maceralar, mütevazı ekonomik hayatı olan bir Diyarbakir ilçesinin ara sokaklarında cereyan ederdi. Bizim sokağın adı Mescit Mahallesi'ydi.

Şimdi adını hatırlamadığım ama maalesef Gazi veya Atatürk isimlerinden birini almak zorunda olduğunu tahmin ettiğim ana caddede ise daha yoğun bir trafik vardı. Bir gün bizim sokak ile ana caddenin kesiştiği dörtyoldaki yaya, hayvan ve araç trafiğinin keşmekeşinde bulunuyordum. Yani, köylülerin alışveriş yaptığı, manav ve bakkalların olduğu, iş bekleyen at arabalarından bir ikisinin beklediği bir zaman kavşağındaydım.

Yoldan geçen bir köylünün elinde Kürtçe "**das-a çeri**" dediğimiz bir orak vardı. Nasıl olduysa bir anlık dikkatsizlikle orağın ucu orda dinlenen at arabasına bağlı atın karın kısmına değmişti. Atın huylanmasını farkedenden çocuk arabacı arabadan inip atın altına baktı. Bir dakika kadar sonra atın karnındaki küçük deliği farketti. Oradan çok az bir beyazlık dışarı sızmaya başlamıştı. Çocuk ağlamaya başladı. Elini altına koydu ama atın karnından dışarıya çıkan beyazlık biraz daha sarmaya başladı. Bu, hayvanın bağırsağıydı. Hiçbir kesik veya yaralanma yoktu. Ama derideki küçük delikten inceden başlayan bir dışarı sızma gittikçe büyüyordu. Zavallı at her nefes aldığı anda bağırsağı biraz daha çıkıyordu. Arabacı çocuk artık hüngür hüngür ağlıyordu. Etraftaki insanlar da ilk kez karşılaştıkları böyle bir durumdan dolayı paniklemiş ne yapacaklarını bilemez hâlde bakıyorlardı. Hayvanın bağırsaklarını karnına doğru tutmaya çalışan çocuk artık bunu yapamaz hâlde gelmişti. Bir süre sonra atı arabadan ayırdılar ve varsa eğer veteriner ya da doktor çağırmaya çalıştılar. Ama galiba gelecek kimse yoktu.

Ya Rabbi, ne kadar da garipti: Hayvanın bağırsakları karnının dışına çıkmıştı. Hayvanın aldığı her nefes ve yerçekimi o küçük delikten neredeyse bütün karnındakileri dışarı çıkartıyordu. Hayvan artık duramayıp sağa sola kaçmaya çalıştı. Görmesi kalp burkan bir hâldeydi at. Çünkü her an kendi bağırsaklarına basabiliyordu. Hayvancağız, caddenin hemen aşağısında komşumuz yaşlı teyze Heci Helime'nin evinin önündeki geniş avluya doğru kaçtı. Atın içi kendi dışına yük olmuştu. Hayvan can havliyle ne yapacağını bilemez bir çaresizlik içinde dolanıyordu. Sonunda birilerinin aklına polisleri çağırmak geldi. Doktorun aksine polis bulmak zor olmadı. Polisler hemen geldiler. Lakin at korkulan noktaya gelmiş, kendi bağırsaklarına basmaya başlamıştı. Yere yığılan at acı içindeydi. Herkes polislerden hayvana ateş etmelerini istiyordu. Ama bu memur adamlar hâlâ veteriner çağırmaktan bahsediyordu. "**Niye ateş etmiyorsunuz?**" isyanına sonunda şöyle cevap verdiler: "**Halkın olduğu ortamda ateş edemeyiz!**" Ne kadar da acımasız bir kuraldı bu böyle. Atın acı iniltileri ve o manzara oradaki kalplere keskin bir orak gibi saplanıyordu. Ama kimse başka ne yapacağını bilemiyordu. Kıvranıp yalpalayan zavallı at, insanların çaresizliğinin içine düşmüştü. Atın sahibi çocuk ise yetim kalan arabası gibi oracıkta yığılmış, kendi hâline ağlıyordu. Onu her gün evine götüren at ölmüştü.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamcı doktorun milliyetçilik teşhisi

Mücahit Bilici 02.10.2013

Adamın biri destursuz bir iddiaya girmiş. Bir perdenin arkasındaki canlının "**kurt**" olduğunu söylemiş. Perde kaldırılmış ve ona, "*yanıldınız, oradaki sizin gibi bir insan. O insanın Kürt olmasından dolayı ve siz gözlükleriniz yokken tembelane baktığınız için **kürt** etiketini **kurt** diye okudunuz*" denmiş. "*Dikkatle baksanız u'nun üzerindeki iki noktayı da görür böyle bir hata yapmazdınız.*"

Bu açıklama karşısında canı sıkılan adam haklı kalmak için **kurtlara dair** kitaplardan öğrendiği şeyleri durduğu köşede sıralamaya başlamış. Ne kadar zararlı olduklarını, **ümme-i Muhammed**'in malına nasıl zarar verdiklerini anlatmış. Ümmetin zarardide olmasını kim ister ki? Söyledikleri çok doğru ama konuyla alakasız imiş. Kürt adamla **yüzleşmemek için onu "kurt" canavar olarak görmek** ve halka bu tehlikeyi göstermek tercihi, izleyenlerde şapka büyüklüğünde kızamık çıkarttıracak bir **büyüklik alâmetidir**.

Demek ki eline neşteri alan herkese cerrahlık yaptırılsaydı, kendini **ümme çekici** sananların herkese **çivi muamelesi** yapması da normal karşılanırdı. Kendileri bu **kızamığın yeşil versiyonunu** çıkartırken kendisi gibileri eleştirmiş olanlara şimdi hasta diye bağırımları birilerini doktor yapmıyor. Evet, **teşhis doğru, hastalık ise pek fenaymış. Lakin, ortada hastanız yok!**

Okuyucunun sabrını zorlamayalım: Bahsettiğimiz **teşhisçimiz Ali Bulaç**. Kendisi isim vermeden **"Kürtler zımmi midir?"** başlıklı yazımdan alıntı yaparak **"İki dindarın çatışan milliyetçilikleri"** yazısında haksız yere **Kürtçülük, milliyetçilik ithamında bulundu**. Kendisine gereken cevabı **"Dinime dahleden İslamcı bari Müselman olsa"** yazısı ile vermeme rağmen son yazısında bu kez **"kavim aydını," "kızamık çıkartmak"** gibi iltifatlar eşliğinde hatasını sürdürmeyi tercih etmiş.

Her şeyden önce kendisine, bir daha **demokrasi dersini iyi çalışmadan milliyetçilik konulu meclise bodoslama dalmamalarını salık veririm**.

Somut olarak milliyetçilik ile itham ettiğiniz bir insanın reddiye ve ispat çağrısına **'milliyetçilik nedir'** başlıklı ve **kızamık reçetesine sarılı okul kitabı** bilgileri ile cevap veremezsiniz, verememiş olursunuz. Yaptığınız şey **hayaletlere ateş** ederek olay mahallinden kaçmaktır.

Beni milliyetçilik ile suçlayabilmeniz için bu konuda çeşitli vesilelerle yazdığım **herhangi bir yazımdan delil getirmeniz lazım**. Buyurun **"şuradaki şu fikrin milliyetçi veya Kürtçü"** deyin, tartışalım. Yoksa sizin **davul çalıyor olmanız ortada bir düşün olduğu anlamına gelmez**.

Bundan neredeyse yirmi yıl önce üniversite öğrencisi iken yazdığım (ve acıdır ki bugün Türkiye üniversitelerinde doçentlik yapan birinin daha bu yaz yer yer intihal yaptığını yakınlarda farkedip, yazık olur diye gündeme getirmediğim) şu yazımla başlayabilirsiniz: **"Modern Dünyanın Yeni Dini: Milliyetçilik" KÖPRÜ** dergisi, Güz 1995, Sayı 52 (Link: <http://www.koprudergisi.com/index.asp?Bolum=EskiSayilar&Goster=Yazi&YaziNo=238>).

Başkalarına **"kavim aydını"** diyebilmeniz için önce **"aydın kıvamı"**nda dersinizi çalışmanız gerekir. Fazilet ki belagatin bir diğer adıdır, mukteza-yı hale mutabakatı gerektirir. Doğru adama yanlış şeyleri söylemek yanlış olduğu gibi yanlış adama doğruları yanlış ithamlarla savurmak da yanlıştır.

Bir mahallede hırsızlık yaygın diye **her önüne çıkana hırsız dersenez**, yaptığınız şey nasıl desem, çok ayıp kaçır. Tahkik ehli olun, somut fikirle gelin, ta ki saygı göstermeye devam edelim.

Evet, **"Hak müstağnidir. Hakikat ise zengindir."** Yani hakkın pazarlanmaya, hakikatin ambalajlanmaya ihtiyacı yoktur. Hakikat, Türk veya Kürt olmaya bağlı olmadığı gibi, **gerektiğinde Türk veya Kürt olmaktan da korkmaz**.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kürtler kavim mi, millet mi

Mücahit Bilici 05.10.2013

Kürtlerin, idaresi altında bulunageldikleri **devletin egemenliğine ortak** olması şarttır. Çünkü bu demokrasinin gereğidir. Kürtlere sadaka niyetine bazı haklarının gıdım gıdım verilmesini marifet sananlar “**egemenlik**” kavramından bahsedilmesini büyük bir infialle karşıyorlar. Zira, bu arkadaşlar **vatandaşlık** ile **egemenlik** arasındaki ilişkiyi bihakkın anlamış değiller. Ulus-devletin vatandaşını kendisinin uzantısı sanan mütehakkimâne ve tekelci hâlini tarihsel bir durum olmaktan ziyade, kaçınılmaz bir zaruret gibi görüyorlar. Başka bir deyişle milliyetçi bir gözlükten bakıyorlar.

Mesela, **Türklerin “millet”** olarak muamele görmeye devam ediyor olduğu bir durumda **Kürtleri bir “kavim” olarak görmek** büyük bir hatadır. Demokraside kavim diye bir kategori yoktur. Kürtler Kürt oldukları için Kürt değiller. Kürt olmayı seçtikleri için Kürt olabilirler. Başka bir ifadeyle eğer Kürtlere demokratik bir rejimde “**kavim**” diyeceksek (ki bu onların “**millet**” olmadıkları, **bir üstkimliğin vesayetindeki bir altkimlik** sahibi oldukları anlamına gelir) o zaman **laiklere** de, **ülkücülere** de kavim dememiz lazım.

Esasen, demokraside kavim kavramını kullanacaksak, siyasi partilere kavim dememiz lazım: **AKP kavmi, CHP kavmi** gibi. Çünkü bunlar iradî milliyetler, siyasi neseplerdir. Demokraside fitri olan şeyler bile sadece rızaya dayalı olarak gündeme gelebilirler. Mesela bir Kürt Kürt kalmaya mahkûm edilemez. Demokraside Kürt, kendisine Kürt dediği ve öyle istediği için Kürt olur. Demokraside **ethnos**, ethnos olarak kalmaz, **demos**’a dönüşmek zorundadır. Demokraside **kavim’den budun’dan bahsetmek milliyetçiliğin dilidir, demokrasinin değil**. Millet ve kavim ayırımlarını, demokrasiye uğramadan devlete taşıdığınız zaman mülkiyeti millet saydığınız güçlüye verip, kavim saydıklarınıza “**müsaade**” ve “**sadaka**”yı layık görürsünüz.

Millet veya ulus demokraside etnik sebeplerle değil haklar manasındaki egemenlik ve hukuk nedeniyle hükümfermadır. **Demokrasiye tabi olan ulus-devlet mütehakkim ve tekçi olmaktan çıkar**. Özetle, **demokrasi filtresinden geçince** ulus veya millet denen kütle **vatandaşlar topluluğu** hâlini alır. Bu vatandaşların **fert** olarak ve **cemaat** olarak hakları yani egemenlikleri vardır. Demokratik devletin kültürü de **çok-kültürlü** hâle gelir, **resmî dili de pekâlâ birden fazla olur**.

Bu yüzden demokrasilerde kavim veya millet gibi ayırımlar sözkonusu olmadığı gibi, farklı gruplar arasında da **bir haklar hiyerarşisi yoktur**. Devlet dediğimiz kolektif egemenlik ise tüm vatandaşlarca ferdî ve gruplar hâlinde paylaşılan bir şeydir. Yani devletin egemenliği belli bir grubun velev çoğunluk olsun elinde olacak da diğerleri sadece **haklarıyla iktifa edecekler diye bir şey yok**.

Devlet de vatandaşlarının tepesinde olan bir şey değildir. **Devlet, vatandaşların ayaklarının altındadır**. Demokraside devlet **şeffaf olmak zorunda olan bir alettir**. Şeffaftır çünkü o aleti kullananı, vatandaşları, gösterir. Yani **demokrasi**, (ulus veya değil) **devletin aşıldığı rejimin adıdır**.

Peki, vatandaş ne demektir? **Vatandaş**, bir devletin altında kendisine yer bulmuş gariban “vatandaş” demek değildir. Tek başına olsa hükümdar olacağı bir yerde **saltanatını (devleti) vatan adı altında diğer insanlarla paylaşan kişiye vatandaş** denir. Demokraside **devletin sahibi olmayan insan vatandaş değildir**. Demokraside devletin yere indirilmesi, sırtının yere getirilmesi eşitlik ve özgürlük için şarttır. Vatandaşlık, ister ferdî olsun ister cemaat hâlinde olsun, tanım gereği devletin egemenliğine ortak olmayı gerektirir.

Egemenlik, malı ilk götürenin, nüfusu çok veya kılıcı uzun olanın, yahut kendini hâkime sanan bir **çoğunluğun egemenliği değildir**. Çokların hissesi daha çoktur ama azların payına düşen sadaka değildir. Kaldı ki azlar, çokların gölgesinde yaşamaya mecbur da değildir. **Azlık çoğa nispetin adıdır**. Zulüm olan yerde o nispet kat' edilmelidir.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gundî'liğe övgü

Mücahit Bilici 09.10.2013

Modernleşme zaruretine Kürt olarak yakalananların yakından bildiği Kürtçe bir kelime var: **Gundî**. Bir kelime iğdişçiliği ile bazı Türklerin **kıro**'ya yaptığı zulmü, bazı Kürtler gundî'ye yapmıştır. Bu kelimeler sırasıyla ya **acımasız bir hakaret** yahut bir **modernist utandırma fişegi** olarak kullanılır. Türk medeniyetine (ister dinî, ister sol bir yoldan) dâhil olmak isteyen Kürd'ün bir şekilde kendisini uzağına düşürmek zorunda hissettiği bir durumdur gundîlik. Otuz yıl önce beyaz Türklerin **lahmacun nefretine benzer** bir haletten söz ediyoruz. Kentliliğin köylülük üzerinde husule getirdiği **acılı ezmenin** damakta bıraktığı tada benzer bir tadı var gundîlik ile suçlanma korkusunun. **Etnik mahcubiyet** ile birleşince daha da acıklı hâle gelmiştir bu korku.

Bu korkuyu **dindarların havsalasına** şöyle tercüme edebiliriz: **gerici, mürteci**. Kürt olmak kötü bir şey değil ama gundî olmak kötü bir şeydir. Dindar olmak kötü bir şey değil ama mürteci olmak kötü bir şeydir. İrticacı gibi görünmek veya irtica üzere (ne demekse) nazarlara yakalanmaktan dindar adam nasıl kaçarsa, Kürt gundîlik üzre yakalanmaktan öyle kaçır. (Dindar adam artık kaçmıyor mu dediniz? İşte size Kürt için bir ipucu!)

Gundîlik korkusu Kürd'ü **Kürtlüğün dışına çıkartır**. Olmadığı bir şeyi olmaya çalıştığı için de Kürd'ün payına **yapaylık** düşer. Kendi farkındalığını söndüremediği için hayatı boyunca **aksanıyla, görüntüsüyle, milliyetiyle** uğraşır. Gundî görünmekten korkan Kürt, **Kürtçü olarak suçlanma** ihtimalinin yolaçtığı terörden sakınmak için Türk medeniyetine sıkı sıkıya dâhil olmak zorunda kalır. Kürd'ün şehirli olabilmesi Türk olmasına bağlı hâle gelir. Kürtlüğü tartışılmaz olan gundîlik durumuna **düşmemek isteyen "Türkleşme"** bedelini ödeyerek şehirli/medeni kalmaya çalışır.

Tıpkı **Kemalist sömürge çocuklarının** Batı'yı taklit etmek için sürekli Avrupalıların ağzına bakıp kendi olamamaları ve üretim, verim, başarı adına ortaya bir şey koyamamaları gibi, gundîlikten kaçan Kürt de sürekli Türk medeniyetinin adabımuâşeretine kâmilan riayet edebilmenin bitimsiz derdiyle işgal altında kalır. Kürt **gundîlikten kaçmak için Türk'ü taklidin kancasına takılır** ve korktuğu başına gelir.

Kürt olmanın yükünden kaçıp dindarlık çatısına çıkan, orada korku içinde yaşayan Kürd'ün Kürtlüğünün gizli formülü şudur: **"Kürt ama maşallah ırkçı değil, çok temiz, çok dindar."** Yani çatıdaki Kürt **ancak "çok dindar" olarak** ve ancak bir "ama"nın talep ettiği tenzihten geçerek "Kürt"lüğe aidiyet elini mahcupça uzatabilir. Öyle bir aidiyete de zaten ihtiyaç yoktur. Çünkü **"elhamdülillah hepimiz Müslüman'ız!"**

Kürd'ün bugün **kendisine gelebilmesi** ve **sahici bir insan olabilmesi** için gundî olma **korkusunu yenmesi gerekir**. Kürt sahteliğin ve taklidin bedelini ulaşmaya çalıştığı hedefin gazabına uğrayarak öder. Zira sürekli

hareket hâlindeki bu hedef dini kendine alet eden sahtekâr “Müslüman’ız”cılıkla aldatılır, taklitçiliğine yüz verilmez ve maksadının aksiyle tokat yer: Kürt olmak için Müslüman, iyi bir insan olabilmek için çok iyi bir insan olmak zorunda kalır. Hâlbuki Kürd’ün dindarlık ve hatta modernliği hakiki manada yaşayabilmesi ancak **gundîliğiyle barışması** ile mümkündür. Fakat Kürt bu özgüvenden ve bu sahilik imkânından bugün çok uzaktır. Bugün **bu özgüveni** Kürtler arasında **kısmen üretebilmiş** tek ideolojik tutum **milliyetçilik**dir.

Milliyetçiliğin sahip olduğu **riskler** başka yazının konusu olmakla birlikte, şunu söyleyebiliriz ki Kürtlerin hem bireysel sahilliği hem de Kürtlük milliyetinin sıhhat ve selameti açısından bütün **Kürtlerin ihtiyaç duyduğu şey gundiliktir**. Gundî olamayan bir Kürd’ün medeniyeti, kendisine ait değildir. Kemalist’in Avrupa medeniyetine mensubiyeti nasıl **kase-lis**’lik seviyesinde kaldıysa, Kürd’ün Türk medeniyetine gundilikten kaçacak bir tarzda mensup olmaya çalışması aynı şekilde marazidir. Zira, **Türk’ün milliyeti olan bir Müslümanlık**, Kürd’e İslam’ın kendisi olarak sunulmak ve Kürt milliyetsiz bırakılmak isteniyor. Bir **milli din** ve **dinî bir milliyet**in arasında sıkıştırılan Kürt serseri hâlde bir arafta tutuluyor. Kürtlüğüne **varamayan** Kürt **hastadır**. Lakin **hastalığın tek** (hele hele de en selametli) **ilacı**, pek çok Kürd’ün sandığı gibi “milliyetçilik” değildir.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilme ya da nesnenin insandaki yolculuğu

Mücahit Bilici 12.10.2013

Dimağdaki **bilme** yahut epistemik kanaat **mertebeleri** Bediüzzaman’a göre hem çeşitlidir hem de iç içe geçmişir. Bilmenin bugün bilim adı altında insanın kendisinden kopartılması ve araçsallaştırılması bilgiyi objektif nesne yüzeyselliğine hapsetmiştir. Hâlbuki **bilmek de bir yaşamaktır**.

(1) Bilmenin nesneleri önce öznenin yanı insanın kâinat kadar geniş olan ağına takılır. Bu ilk temasın enstrümanı **tahayyül**dür. Bu yakalanma hâli ne nesneye, ne de özneye bağlıdır. İki taraf da bu aşamada birbirlerine çıplaktır. Onları buluşturan hayal ise **gerçekten** serseridir. Hayalin eli her tarafa uzandığı gibi kimseye de hesap vermez. Tahayyülde insan **ihtimaller sağanağı** ve **ayrışmamışlık seli** altındadır.

(2) İnsanın bu bin bir ihtimalat ile dolu akıntıyı zapt edip, üstüne kabataslak bir düzen empoze etme teşebbüsü ile birlikte bu buluşmanın **tasavvur** aşaması başlamıştır. Tasavvurda, tahayyülün ağına takılan yabancı nesnelere suretler biçilir, elbiseler giydirilir. **Kavram** terzisi ağa takılmış bu yabani bedenleri tanıdık hâle getirecek Eflatuni kumaştan **yüzler** diker.

(3) Tutuklanarak terzi ölçü ve kesiminden geçirilmiş bu bilme nesneleri sonra aklın mahkemesine çıkartılırlar. Bu aşama **taakkul** safhasıdır. Taakkulde nesne yaban ortamdaki muhakeme ve ölçüm ortamına geçer. Amaç, nesnenin mantık gibi teknik edevat yardımı ile özneye kazandırılmasının gerekip gerekmediğine **tarafsız** bir

şekilde karar vermektir. Yani taakkul aşamasındaki tartma ve değerlendirme sonucunda medeniyete dâhil edilecek bir nesne için soyut hüküm verilir.

(4) Eğer verilen hüküm iyi ise bu **tasdik** demektir. Tasdik bir şeye fikren hak vermektir. Özne aklın objektif mahkemesinden beraat alan bu nesneyi artık tasdik etmiş, onay vermiştir. Teknik olarak **doğru** demekten ona **benim doğrum** diye sahip çıkmaya geçiş ise bundan sonra başlar.

(5) Doğru ile tanışıklığın ve onayın bir bedeli vardır. Bir şeye doğrudur dedikten sonra, o şeyin saldırıya uğraması karşısında özne **kayıtsız kalamaz**. Çünkü hüküm, mahkûmun hukukunu müdafaa sorumluluğunu hissetmeden verilemez. Bu taraftar olma ve aktif sahiplenme aşamasına **iltizam** deniyor. İltizamda özne ile nesne arasında sinirler, **asabiyet** gelişir.

(6) Öznenin tasdik ve taraftarlığını kazanan bilmenin nesnesi artık önemli bir eşiği aşmıştır. Şimdiye kadar tabiri caizse kendisi öznenin peşinde koşmak zorunda olan nesne artık özne için uğruna mücadele edilir bir şey hâline gelmiştir. Bu içeri sokulmanın özneye sökülemez bir dikiş ile bağlanması durumuna **iz'an** deniyor. İltizama kadar bir fikir olarak **savunulan** bilme nesnesi iz'an aşamasında artık **yaşanılan** bir şey hâline gelir. İz'an savunmakla yetinemeyecek kadar güçlü bir duyguyla bir şeye inanmak demektir.

(7) Nesnenin özne ile aynı hâle gelmesine ve nesneyi özneye bağlayan dikiş iplerinin eriyerek yok olduğu **şeksiz**, şüphesiz, **kırıksız** duruma da **itikad** diyoruz. İz'anda kesin inanan ve inandığı ile amel eden özne, itikatta **yaptığı şeyin kendisi** hâline gelir.

Uzaktan bir yabancı gibi yaklaşan bilmenin nesnesi, yolculuğun sonunda ayrı bir nesne olarak kaybolur, öznenin kırıksız bir parçası olur. Bugünün objektif bilgisi maalesef **taakkulden ötesine** geçit vermeyen bir bilgi olarak kendi taşıyıcısını dönüştürmüyor. Eskiden bilgi zaten sahibini dönüştürmek içindi. Modern bilgi ise taşıyıcısına hamallık yaptırıyor ama ona pek yaramıyor.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nihilizm ve tevhid

Mucahit Bilici 16.10.2013

Nihilizm de bir tevhiddir, tevhidin karanlık yüzü. Evet, nihilizm **Tanrı'sız bir tevhiddir**. Çünkü eşyayı aslına rücu ettirecek bir mercii bulamasa da eşyayı tevhid eder. Bu **negatif tevhidde** (birleştirmede) nesneler arasındaki farklılıklar silinir. Nihilizm eşyanın özündeki birliği ortaya çıkarır. Ancak bu öz, tatsız ve acı bir hiçlik külüdür.

Nihilizmin vardığı yerde uzun ile kısa, tatlı ile tuzlu arasında fark kalmamıştır. Nasıl ki nezle burun için tüm yemeklerin tadı aynı gibidir yahut depresyondaki insana hüznün ve sevinç vesileleri aynı şekilde hüznün verir,

nihilizm de her şeyin üzerinde **fena damgasını** görür, her şeyden aynı anlamsızlığı çıkarır. Tepeler ve düzlükler umumi bir **tesviye** ile eşitlendiği gibi tatlar da **tuzsuzluk** durağında toplanır. Bu, eşyanın bir'liğe göçü karşısında duyuların radarına yakalanacak bir fark kalmaz. Zira, **fark ölmüştür**. Aynı boyaya boyanan eşya, ortak bir anlamsız gürültüye, siyah bir geceye dönüşür.

Eşya arasında seyahat eden nazar bu yüzden bir şeyden başka bir şeye geçmenin heyecan ve yeniliğini hissetmez. Çünkü bir şeyden **öteki şeye geçemez**. Her şey bir şey hâline gelir. **Eşya bir perdedir: ötesinde vahdet, berisinde ise nihilizm** vardır. Hem nihilist hem de muvahhid eşyanın üstündeki renklerin altında aynı perdeyi bulmuşlardır. Tevhid **perdenin ötesindeki** Güneş'e kendisi için yol yaparken, nihilizm sathi mumlara tenezzül etmeyip, zatında ışıksız **perdenin berisine** çekilmiştir.

Hem nihil hem de vahdet **birleştiricidir**. İkisi de **eşyadan geçmişlerdir**. İkisi de birliğe varmışlardır: Tevhid bir **varlığa varırken**, nihilizm bir **yokluğa düşmüştür**. Varlığı bir kaynağa götüren ile varlığı bir yoklukta eriten, sönük mumlarla karanlıkta kendilerini avutanlara göre birbirlerine daha yakın sayılırlar.

Tevhid, her şeyin arkasında **merkezî bir irade** görüp, eşyayı o kaynağa verirken, nihilizm merkezi tahliye edilmiş bu eşyayı mecburen ortak **bir boşluğa irca ve tevil** ediyor.

Nihil, vahdetin negatif yüzüdür. Nihilizmde **âlemin nurunun çekilmesi** ve ortalığı zulmetin kaplaması, **Tanrı'nın ölümü**yle, yani zihinlerden sürgüne gönderilmesiyle yakından ilişkilidir. Mutlak nihilizmde gecenin siyah örtüsü artık bir siyah silgidir: **eşyayı kıyamda tutan** bütün anlamları siler. Nihilizmde insan **soğuk bir yalnızlıkla** baş başadır.

"Tanrı'nın ölümü"nün gerçekleştiği bir dünyada **kurtuluşa** varmanın **kısa yolu tevhid, uzun yolu ise nihilizm olmalı**. İkisi de eşya üzerindeki fena damgasını görüp, eşyanın sembolik olma lüzumunu kabul ediyor. **Çok kararan bir nihilizm** gecesinin arkasından bir **tevhid sabahının** olması, batmış bir Güneş'in yeniden doğması gibi beklenebilir.

*

Not: Kurban ibadetini kendisinden miras aldığımız Hz. İbrahim Rabbını ararken acaba bu mu diye önce Ay'a ve Güneş'e bağlanmış ancak çok geçmeden üzerlerindeki fena damgasını görmüş ve "**la-uhibbul afilin**" demişti: Yani, geçici olup batıp giden bir şey, kalbin muhabbetle bağlanmasına değmez.

Kurban bayramınızı tebrik eder, barış, adalet ve huzura vesile olmasını dilerim.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet millet barışması

Mücahit Bilici 19.10.2013

Muhafazakâr yorumcuların özellikle **devletten anlayış dilendiği** Kemalist dönem boyunca ağzından düşürmediği bir söz var: "**Devlet millet barışması.**"

Bu ifadeyi kullananlar barıştırdıkları iki tarafa bir şey fısıldarlar. Önce **devlete**: "*Hey devlet, bak senin kendi halkınla barışık olman lazım. Yoksa zayıf düşersin. Bak, bu çağrılarla milleti sana asker yazıyoruz. Takdir edersiniz ki takdir etmelisiniz.*"

Millete ise "*Necip millet, bu barışma bir gün tamam olursa devleti ele geçiririz, bizim olur. Şimdi bizi dövse bile bu devlet bizim devletimizdir. Sabredip gayret edelim, bir gün dizginleri milletin temiz evlatlarının eline geçecektir.*"

Dindarın devlete şekva veya tavsiye makamında bu barışmadan bahsettiğini görüyoruz. Daha nadir de olsa, demokrasinin derinleşmesi bağlamında ya da Kürtler gibi gürültü yapan yaramazlara devletin müsamaha göstermesini veya küçük rüşvetlerle teskin etmesini isteme bağlamında da kullanılıyor.

Peki devlet-millet barışması **iyi bir şey değil mi?** Bu tabir demokratik ortamlara (orda değilsek, o zaman demokratik teamüllere) aykırı bir tabirdir. **İstibdad ortamının kavramıdır.**

Devlet millet barışması, barışsalar bile devletin **bir taraf olduğunu varsayıyor**. Hâlbuki **devlet, millete muhatap olacak bir taraf değildir**. Devlet, milletin **aletidir**. Dünyanın neresinde bir efendi, hizmetçisi ile barışır? Hatta bu örnekte hizmetçi insan olduğu için insaniyet itibarıyla efendi ve hizmetçi eşit olacakları için aralarında gücenme veya barışma olabilir. Ama hizmetçilik ve **amir/memur ilişkisi** noktasında bakarsak ikisi arasında eşitlik olmadığı gibi barışma da sözkonusu olamaz.

Bu barışma dilinin yanlışlığını görmek için hizmetçinin **bir robot** olduğunu düşünün, ne kadar safça olduğunu görürsünüz: Cep telefonumla barıştım, dizüstümle kucaklaştım, arabamla bozuştuk... Her ne kadar zamane cihazları kullanıcısıyla sohbet etmeye, bir nevi **muhatap** olmaya çalışsa da, kullanıcı bilir ki o bir muhatap değil, bir **komut-alıcı** hizmetçidir.

"Görevini yapmayan valiye veya belediye başkanına terlik fırlatan vatandaş bayram vesilesiyle vali ile barıştı" dense bunun bir anlamı olur. Ama devlet milletle kucaklaştı yahut devlet Kürtlere **şefkat elini uzatsın** gibi söylemler, **devleti milletin üstünde** tutan ve baskıcı rejimin **gayrimeşru hiyerarşisini** devam ettiren bir dilin ifadeleridir.

Bir yerde **devlet** millete **tenezzül ediyorsa** orada demokrasi yoktur. Bir memlekette **millet, devleti kullanan sahip ve amir** olarak görülüyorsa orada demokrasi vardır. Devlet **büyüklerine** saygı, bir lokantadaki garsonun sorusuna nezaketle cevap verme adabından öteye geçemez, geçmemeli. **Milletvekili bile milletin kendisi değil vekilidir**. Nerede kaldı devletin memur bürokrati, tenezzül ile girdiği vatandaşın evine postalın üstüne **galoş giyerek** girecek ve bundan dolayı muhafazakâr medya bayram edecek. Ya da Yüksekova'da birkaç devlet memuru, **kendi amiri olan halkın** bayramını kutlamaya gidecek ve muhafazakâr medya bunu "**devlet halkla kucaklaştı**" diye verecek. Demek **daha halkın halkla kucaklaşmasına** varmak için gidecek yolumuz var. Ne zamanki halkla kucaklaşmak için araya giren devlet, halk(lar)ın arasından çekilir, o zaman millet- millet barışması tahakkuk eder. O zamana kadar yapılması gereken şey hâlâ çıkıntılık yapan devleti şirinlikleri için tebrik değil, görevini yapması için terbiye etmektir. Çünkü **demokrasi, vatandaşın devlete haddini bildirdiği** rejimin adıdır.

Kürdistan'a dair oryantalizm

Mücahit Bilici 23.10.2013

Avrupalının Müslüman'a ve Türk'e **yaptığını**, Türkiye'de **Türk devleti Kürd'e yaptı** ve daha yeni yapmamayı öğreniyor. Avrupalı nasıl kendisini merkeze alıp Türk/ Kürt/ Arab'a **Ortadoğu** adını layık gördüyse, Türk devleti de Kürdistan'a **Güneydoğu** adını verdi.

"**Doğu**" veya "**doğulu**" gibi kavramların Orta ve Batı Türkiyeli vatandaşın zihninde husule getirdiği **çağrışımları** düşünün bir an. Ortalama vatandaş, yolu düşmese bile "**Doğu**"yu vahşilik, terör, kebab, lahmacun, duygusallık, kardeşlik yani acınacak ya da nefret edilecek hususiyetlerin tasvir ettiği bir yer olarak gördü. Ya dövülmeye ya da acınmaya layıktı oradaki insanlar. Kemalistlerin **te'dip**, dindarların ise **şefkat** elini uzatmasının sebebi budur.

Ortalama olmayan, mesela asker, özel tim, ülkücü gibi daha hususi bir misyon ile oraya giden veya nazarı oraya dönen silahlı mahlukatın algılamaları ise daha mütecavizdi: Onlar için "**Doğu**", ya **muti kullardan** ya da **terör sempatzanlarından** oluşurdu. Asayiş için her türlü muamele normaldi. Çünkü "*devlete karşı geliyor, ülkeyi bölmek istiyorlardı. Terörist olmayanlar ise çok iyi insanlardı. Biz onları **kardeşimiz gibi sevdik**. Arada bir fark görmedik*".

Misyonla oraya giden (silahlı) adamın bilinçaltında orası OHAL, dolayısı ile yüksek maaş alınacak, ya da OHAL'den istifade ile talan edilecek ve her türlü suiistimalin yapanın yanına kâr kalacağı müstemlekeden bir av sahası idi. Bunlar **geride** kaldı diyenler çıkacaktır. Evet, ama bunlardan **geriye** kalanlar var. Bütün bir "**Doğululuk**" söyleminin kabuğunu yırtıp kaldırmadan şimdiki marazları da net göremeyiz. Yüzeydeki çoğu suiistimal ve şiddet ortadan kalkmış olsa bile derinde uzunca süre kalmış olan ve hâlen de cari bir hastalıklı **zihniyet** var.

Marx gibilerin "**Doğu**"lular için söylediği "**onlar kendilerini temsil edemezler, temsil edilmeleri gerekir**" anlayışının aynısına **Doğu'nun küçük Batı'sı** kendi Doğu'su için sahiptir. Kürtlere her türlü **haklar verilmeli ama onlar kendi kendilerini yönetemezler**. Onlara olağanüstü hâl veya olağan hâl valisi "**atanır**" ama onların "**kendi seçtikleri**" tarafından yönetilmeleri sözkonusu olmaz. Belediyelerini idare edebilirler çünkü yetkileri **siyasilikten sosyalliğe** düşürülecek şekilde budanmıştır. Belediye yönetimi Kürdistan'da siyasi değil hane bakımı kabilinden siyasala varmayan sosyal bir tasarruf olarak dizayn edilmiştir. Kürd'ün siyasete giren kısmı ya Kürt olarak girmemiştir ya da terörist olagelmıştır.

Kürdistan'a ilişkin en iyimser Türk oryantalist tema daha önce de yazdığım üzere "**çocukluk**"tur. Kürtlerin politik buluşa dâhil olmalarına imkân tanımayan bu "**çocuk**" muamelesi esasen yabancı olsa çok hasmane olacak bir ötekileştirmenin **aile içi versiyonudur**. Çocuğun ve Doğulunun yol gösterilmeye ihtiyacı vardır.

Direkt sömürge (mesela OHAL) dönemi geride kaldığında bile Türk oryantalizmi hükmünü icra etmeye devam eder. Mesela barış sürecini pek çok dindar Türk Müslüman kardeş şöyle anlıyor: Ne güzel, ateş sönüyor. Artık Doğu'ya yatırımlar yapılabilecek, **ülke ekonomisi bir yükten kurtulacak, turizm patlayacak** ilaahir. Bu tavrın Türkçesi şuna benzer: Bir insan esaretten çıkacak ve ona hakkı iade edilecek. Ve sizin tepkiniz "**işyerimde eleman açığı vardı. Ne güzel, şimdi bu adamı işçi olarak çalıştırabileceğim**". Bir insanın hak ve

hürriyetlerine, adaletin yerine gelmesine tepkisi “**bundan ben veya devletim ekonomik olarak ne kazanır**” olan insan, ister dindar olsun ister dinsiz, beş para etmez bir insandır.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suyla güreşen adam

Mücahit Bilici 26.10.2013

Adam suya dedi ki: Böyle aşk ve şevk ile dağıtıyorsun dalgalarını. Durmak nedir bilmez misin? Acaba kimin aşkıyla böyle geliyor da geliyorsun. Ne zamana kadar böyle hep akacaksın. Kime âşıksın söyler misin? Kışsanı bilmek, sırrına vâkıf olmak isterim. Ne ayakların var ne dilin. **Hâl dilinle** zikirdesin. Acaba kime bu **taatin**?

Öyle bir akıyorsun ki **gidişinde Sevgiliye meyil var**. Bu gidiş ancak bir dost yahut bir sevgiliye olmalı. Yoksa böyle kim koşar libassız, üryan.

Ruhun yok, canlı da değilsin yine de yerde **yürüyorsun**. Böyle elsiz ayaksız acaba nereye gidiyorsun? Artık anlat bana şu sırrını. Dilin olmadan ve qil-u-kal etmeden anlat. Yavaşça hâlden sözlerle anlat.

Su adama dedi ki: “Âdem’den beri böyle akıyorum. Kimse bu saate kadar bana **böyle soru sormadı**; ne peygamberler ne de ümmetin âlimleri.”

Adam dedi: Ama **onların akli vardı**. Soru sormaya ihtiyaçları yoktu. Akıl sahiplerinin marifeti teftiş etmeleri ayıp olurdu. Onlar âlimdir ben talebeyim. Ben onlar gibi akla bağlı değilim, serseriyim. Sana sormaya muhtacım. Bana şefkat et, lütfen cevap ver.

Su adama kızdı: “Ne desem dinlemiyor” diye söylendi. “Deli misin?” dedi, “**Kalk, git işine bak**. Kendi kendinle konuşuyorsun. Mecnunca sorular soruyorsun”. Adam yalvardı, lütfen dedi. Fakat adamın ricası gerçekleşmedi.

Su, en sonunda yolunu kesen bu adamı önüne katıp götürdü ve dedi ki: “**Senin gibi niceleri can verdi dalgalarımın kollarında. Sonra balıklara ve kuşlara yem oldular.**” Fakat kuşlarla konuşabilen adam, başı suyun üstüne çıkınca kuşlara seslendi. İmdadına geldiler. Kuşlar gelip balıklara dediler ki: Bu zatın bedenini ziyaret edin ama sakın etini kemiklerinden ayırmayın ve yemeyin. Su ise balıkları ziyafete çağırıyordu: “**Onu akıntıya aldım, işte size kimsesiz, göçmen birini ziyafet getirdim**” diyordu. Fakat **balıklar suyu dinlemediler**, etini yemediler.

Adam bir ara başını kaldırdı ve kendine baktı ağlayarak. Dedi ki, Ya Rabb ben şakirim, senden kuvvet dilerim. Rabbi oracıkta himmet eyledi ve suyu tutuklayıp onu suyun üstüne geçirdi. Kudretin cilvesine bak, dedi adam. Ve suyun önüne geçti. **Suya meydan okudu**. Her attığı adımda yüz hamd ve yüz şükür ediyordu. Bastığı yere, suyun dalgaları hücum ediyor ama takılıyor, bir türlü geçemiyordu. **Dalgalar** gelip **birikmeye başladı**. Su kendi içinde gerilmeye başladı. Mağdur oluyorum, hükmüm iptal ediliyor diye şikâyeteye başladı. Biriken su o kadar çok yükseldi ki dağların tepelerindeki kuşların yuvaları bile ıslanmaya başlamıştı. Akışı böyle engellenen su, sonunda hüngür hüngür ağıladı. Suyun Rabbi dedi ki: “Ey su niye ağlarsın?” Su dedi ki: “**Ya Rabbim, bu zalim**

adam beni engelliyor. Güneyde Bağdat'ta balıklar susuzluktan ölecekler. Bu adam senin hükmüne ve ümmetin işlerine mani oluyor, kendi hükmünü icra ile bana zulmediyor. Âlim değil cebbardır."

Fakat Rabbi suya cevaben dedi ki: "Ben **ona destur verdim**, her ne derse ona riayet et. Onun gönlü benim aşkımla yaralıdır. Dört gözü yaşlıdır. Onu itaat et, belki sana acır ve izin verir." Su, adama dönüp gönlünü almaya çalıştı: "*İnan bilmiyordum. Böyle yüz Rüstem-i Zal kadar güçlü bir kahraman olduğunu bilmiyordum. Beni bağışla. İzin ver geçeyim.*" Fakat adam "olmaz" dedi. Zira su samimi değildi. Adama siyaset ile gelmişti. Tekrar git, Rabbime beni şikâyet et istersen. Zalimdir de. Yol boyu akan dereleri ve eriyen karları da kat kendine, daha da büyüyerek gel. Bunun üzerine hatasını anlayan su tövbe eder. İhlâsla der ki: "*Ey güzel adam evet ben âşıkım. Lakin ne yapayım nâtık değilim.*"

Suyla güreşip, onu dile getiren bu adamı acaba niye tanımıyoruz.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suyu dile getiren Feqiye Teyran

Mucahit Bilici 30.10.2013

Düşünün ki dünyada bir tane daha **Yunus Emre** var ve bizim bundan haberimiz yok. Sadece habersiz değilmişiz, habersiz bırakılmışız. Hakikati dile getirdiği için konuştuğu dile letafet katan Yunus Emre'nin hakikati, acaba başka dilde konuşulsaydı, o dil de latif olur muydu? Eğer dili Kürtçe olsaydı, Yunus Emre'nin de adı **Feqiye Teyran** olur muydu? Olurdu ama izin verilmemiş. Geçen günkü yazımda "*suyla güreşip, onu dile getiren bu adamı **acaba niye tanımıyoruz***" diye sormuştum. Evet, hakikate ihanet edilmiş.

İnsanlığı kendisinden mahrum bıraktığımız bu zatı, hem de kolayca kaçarak, tanıyalım: **Feqiye Teyran, Kürdistan'ın Yunus Emre'sidir**. Hakikatin bile millileştirilmesine alışmışlara ancak milli bir hakikatle benzerliği üzerinden tarif etmek zorunda kaldığımız bu hak aşığı, Hz. Süleyman gibi, kuşların dostudur. İddiasız bir **öğrenicidir**. Feqi'dir çünkü öğrenmekten mezuniyete kendisini terfi etmek istememiş, kâinat kadar büyük bir cevap karşısında mütevazı bir soru olarak kalmayı tercih etmiştir. Feqi'nin, yani öğrenicinin **kuşlarla (Teyran)** yakınlığından ise rivayetlere göre **Attar'ın Simurg'u** sorumludur.

Feqiye Teyran Müküs'ludur (Van, Bahçesaray). 16. yüzyılın sonları ve 17. yüzyılın başlarında yaşamış, su gibi berrak bir "**hakk**" ozanı ve şeffaf bir hakikat kâşifidir. Varlıkla arkadaş olmuş, vücutta vahdet yolunu seçmiş bir kâinat yolcusu olarak eserler vermiştir. Destanvari hayatını şiir etmiştir. İnsan kalbi ile suyun şırıltısı arasındaki mesafeyi şiirleriyle kapatmış bu vahdet tercümanının dile getirip konuştuğu su ise **Botan Nehridir**. Onun o su gibi aziz "**Ey Av û Av**" şiirini düzyazı olarak özetleyerek bu gazete sütununa sığdırmaya çalışmıştım. Her satırında hikmet ve irfan dizili bir şiire bunu yapmamalı. Fakat benimkisi basit bir ihbarcılıktır. Zira bu sütundan o şiire ve o şaire bakmaya bir çağrıdır.

Mezar taşı (şahidesi) Bitlis'in **Hizan** ilçesinin **Şandis** (Dayılar) köyünde geçen hafta bulunan Feqiye Teyran hakkında daha geniş bilgi için klasik Kürt edebiyatı üzerine çalışan az araştırmacıdan biri olan **M. Xalid**

Sadî'nin Nûbihar Yayınları'ndan çıkan kitaplarına bakılabilir.

Hiç kimsenin **su**'ya sormadığı (sorsa **akıldan düşeceği**) soruyu sorarak, Feqî aslında fitrattaki **dolaysızlığa iniyor**. Hem nutkun hem de mantığın kapsama alanından çıkıp, niyetsiz taat eden ve varlığı zikir olan bir varlıkla konuşuyor. Zira su, **cansız** olmakla birlikte hem **hayata kaynaklık** etmesi hem de hayatın semptomu olan **hareket** özelliğine sahip olması dolayısıyla cansızların en canlısı, ayaksızların en güzel yürüyendir. Böyle bir suyun direnci, onun dilini konuşabilen bu adama karşı kırılıyor ve su dile geliyor. Yani Feqî fitrata inebildiği için su bilince çıkabiliyor. Yunus Emre'nin **dertli dolabı** ile Feqiyê Teyran'ın **aşk ile akan suyu** "dili kalbe indir"ip Mevlana gibi dönenlerin hâl-dilini konuşuyorlar. Onları bir **inilti** yahut bir **şırıltı**. Toprağı hor görmeyenlerin aşkları işte böyle logos'tan çıkmak iledir. Akla uğramadan kalp üzerinden konuşurlar. Konuşma orada bir inilti, bir çarpıntıdır.

Kimbilir, belki de **Deleuze**'ün kendini apartman balkonundan ("keşke toprak olsaydım" dercesine) atarken **varmak istediği düzlük**, varmaya muhtaç düşkün insanın hayat boyu varmak istediği yer; yani dil, akıl ve duyuları alınmış *organsız bir beden*in bilinçten kopmuş kalp atışları ve fitratın toprakvarî dolaysızlığıdır.

Natık olan, aşk ile dili kalbe indirebildiğinde, natık olmayan muhatabının aşkını da nutka çıkartıyor. Feqî'nin kalbinde su dile geliyor.

mukahitbilici@gmail.com

Twitter: @mukahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemalizm neydi

Mukahit Bilici 02.11.2013

Ortadoğu tarihçisi **Bernard Lewis** bir kaç yıl önce bir üniversitede konuşma yapıyor. Toplantıyı organize edenler ve soru soranlar, radikal İslam'ın Avrupa'ya ve diğer medeni memleketlere ne kadar büyük bir tehdit oluşturduğu kanaatini son derece İslamofobik sorularla bu emekli oryantalist onaylatmak istiyorlar. Fakat ideolojik olarak aynı kampta yer alsa bile bazı hakikatlere bigâne kalamıyor Lewis. "*Avrupa, bir süre sonra **Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın bir uzantısı** hâline gelecek*" gibi bir kısmını kendisinin başlattığı ancak artık seviyesizliği karşısında kendisini korumak ihtiyacı hissettiği bir propagandayla kendisine sorulan İslamofobik sorular karşısında yer yer İslami geleneği savunmak zorunda kalıyor. Mesela biri çıkıp diyor ki "*Artan göç ve Müslüman nüfus yüzünden Avrupa yakında **Eurabistan** olacak ve Müslümanlar Hristiyanları '**zummi**' hâline getirip köle muamelesi yapacaklar, değil mi?*"

Lewis cevaben diyor ki, "*Evet, zummilik **ikinci sınıf vatandaşlıktır** ancak bu uygulandığı dönem itibarıyla çok ilerici bir şeydi. Çünkü ikinci sınıf vatandaşlık demek eşit olmasan da vatandaş olarak temel haklara sahip olmak ve devletin koruması altında olmak demektir. Müslümanlar gayrimüslimlere bu hakkı tanıırken, Hristiyan Avrupa'da Hristiyan olmayanın böyle hiçbir hakkı yoktu.*"

Lewis'in konuşmasında en ilginç bulduğum bölüm, İslam'ın demokrasiyle bağdaşmadığı yolundaki bir soruya verdiği cevabın şu kısmıydı:

"Geleneksel İslami devlet anlayışı ağırlıklı olarak **şuraya dayalıydı**. Bu hem Kur'an'da hem de Peygamber'in hayatında var. Ve bu büyük ölçüde işledi... **Ortadoğu'daki esas trajedi** on dokuzuncu ve yirminci yüzyıllardaki **reformlardır**. **Türkiye'de**, Mısır'da, İran'da bu reformlar Batılı emperyalistler tarafından değil **Ortadoğulu yöneticiler tarafından** hem de iyi niyetlerle modernleştirme maksadıyla gerçekleştirildi. Ancak modernleştiriyim derken, eski meşveret sistemini yok ettiler ve daha önce hiç olmamış bir şeyi getirdiler: **Acımasız bir mutlak diktatörlük**. Modernleşmenin mirası budur."

Cumhuriyet adıyla topluma dayatılan şeyin **aslında ne olduğunu** Bernard Lewis gibi bir zat bile ahir ömründe itiraf etmiş ve gayet güzel tarif etmiş. Belki onu Allah konuşturmuş, **intak-ı bilhak** olmuş. Tabutuna kaderin önceki gün AK Parti eliyle bir çivi daha çaktığı **Kemalizm demek ki neymiş?** **"Acımasız bir mutlak diktatörlük."**

Halkının başı üstünde yeri olan bir örtünün, halka vekalet edenlerin yeri olan Meclis'e girmesine izin vermeyen **Kemalist engelin kaldırılması** bir hakkın yerini bulmasıdır ve gecikmiş bir adaletin gerçekleşmesidir. İster iyi, ister kötü niyetle yapılmış olsun, bir **kendi toplumunu sömürgeleştirme** operasyonu olan **Kemalizmin** bütün kurum ve kalıntılarıyla tarih sahnesinden çekilmesi ve Türkiye toplumunun dem ve damarlarından sökülüp atılması bu ülkenin hayrını ve özgürlüğünü isteyen herkes için **siyasi öncelik** olmalıdır.

Başörtülülerin ikinci sınıf vatandaşlıktan çıkmalarıyla **Cumhuriyet** kendi ismine layık bir şekilde cumhuruna ait hâle geliyor. Kimsenin ikinci sınıf olmayacağı bir şekilde bu cumhuriyetin bütün vatandaşlarına ait hâle gelecek şekilde evrilmesine ise **demokrasi** diyeceğiz.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soru neyin cevabıdır

Mücahit Bilici 06.11.2013

Her gün soru sorarız ama sorunun kendisini sormak aklımıza pek gelmez. Soru ve cevap **bilinç denen kırığın** ayırdığı iki parçanın ilkidir. Soru bu açıdan tamamlanma istiyaki içinde kıvranan açıkta kalmış bir hassasiyettir. Kırık, parçaları cereyanda tutar. Müdahale aciliyeti gerektiren **bir kanamadır soru**. Soru ile, parçanın bütün olma arzusu dile gelir. Cevap, yarayı saran, bu hissi doyuran örtüdür. Cevap soruyla buluştuğunda kanama durur. Bu itmam ve tatmin geriye **şükür ve zevk** bırakır. **Bilinç ise söner**.

KARAR ÜSTÜNE

Âlemde **kararsız** olan bir insan var. Başka herşey kararında. **Karınca** mesela **kararınca** hareket ediyor. Onun kararı çünkü çoktan verilmiş. Ona sadece verilmiş kararı uygulamak, o **kararın içini doldurmak**, hatta o kararda akmak düşüyor. **İnsan ise kararı verilmemiş olandır**. Kararını kendisi vermek zorunda kalandır. Karar kılması gereken **insan çizilmemiş bir sınırın hamalıdır**. Bu sınır insanın içinde çizilmemişliği ile salınıp durur.

Karıncaın kararı **zevkli**, insanın kararsızlığı ise **gurbetli**dir. İnsan sınırlarını belirlemek zorundadır. Acaba nereden geçmeli, nerede durmalıdır? Bu soru, insanın ömrünü tüketir. Yahut ömür bu sorunun cevabıdır.

YANILABİLEN HAYVAN

Hayvanda **id** vardır ama **ego** yoktur. Zira süperego, kendisi ile id arasında ego'nun doğmasına imkân bırakacak bir mesafeye izin vermemiştir. Hayvanda süperego, id'i **zapdetmiştir** ve ona geri çekilip, tekrar konuşlanarak **ego olarak dönme** izni vermemiştir. İkisi arasındaki ilişkinin mahiyeti eğer icat ve inşa değilse, bir fetih ve mülkiyettir. Yani **doğrudanlık** geri çekilmeye imkân tanıyan mesafeye müsaade etmemiştir. Dolayısıyla böyle bir mesafenin içinde yankılanacak **konuşma** ve **düşünmeye** de ne ihtiyaç ne de fırsat kalmıştır. Hayvanda id'in dizgini süperego'nun elinden hiç çıkmadığı için **hayvan serseri değildir**. Yani, hayvan **tahdit** edilmiş, **tehdit** edilmemiştir. Hayvan **yanılamayan** bir varlıktır.

İnsanda ise id tahdit edilmediği için süperego'nun gurbetindedir. Geri çekilerek id'e **mecra** bırakan süperego, id'in **dizginlerini kendi eline vermiştir**. Süperego duvarına **fitraten toslayamayan** id, bu boş meydana durup **şuurlanabildiği**, kendi hakkında soru sorup **karar verebildiği** için ego olmuştur. Ego'nun imkânı da trajedisi de budur (hem trajedi sadece serserilerin, karar vericilerin başına gelen bir şey değil midir?).

Gurbet, **özlemenin** hem sebebi hem de imkânıdır. Dizgini kendi eline verilmiş ve **tahdit edilmemiş** bir id olarak ego, bu imkân karşılığında resmen, temsilci gönderilerek davet ve **tehdit edilmiştir**. Çünkü gurbetin riski de **unutmak** ve yabancılaşmaktır. İd'in süperego'yu bulma imkân ve sorumluluğuna ego diyoruz. Ego bir anlamıyla, id'in süperego ile gerçekleşmeyen buluşmasıdır. Yahut aradaki **kopukluğun doğurduğu cereyandır**. *Bilme, konuşma* ve *çağırma*ya meydan veren bu cereyan kendisini bitirmek ister. Buluşma gerçekleştiğinde ego söner. Zira id süperego'dan **kopmuş bir emanettir** ve sahibine dönmek, "**zevkinde ölmek** ister."

Ölümüne varmak istiyoruz, çünkü sadece ölünce varıyoruz.

İnsan nerede duracağını bilen değil, nerede duracağını bulması gerektir.

*

NOT: 90'ların mirasıyla yüzleşme ve yaptıkları hata ve zulümlerden dolayı özür dileme fazileti gösteremeseler bile **Kürdistan'daki siyasi oluşumların** başta BDP ve HÜDAPAR olmak üzere, bu saatten sonra **şiddetten uzak durmaya** azami gayret göstermeleri gerekir. Bu onların Kürdistan'da amme vicdanına, Türkiye'de barış sürecine ve dahi **Ehmedê Xanî hazretlerine** asgari borçlarıdır.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlete karşı çırılçıplak

Türkiye’de yıllarca çiğnenen sakızlardan biri “**kamusal alan**” kavramıydı. Bu literatür, **resmîlik** ile **kamusallık** ayrımını bile yapmayı beceremeyen Kemalist görmemişliğin, Türkiye toplumunun **sosyolojik fetva susuzluğu** ile birleştiği noktada (sosyologların yataklık etmesiyle) neşv ü nemâ bulmuştu. Darbe heveslisi ve **boru bilirkişisi** bir **genelkurmay memuru** bile dünyanın hiçbir yerinde isminin siyaset ve silah erbabınca zikredildiğine şahit olamayacağınız bir Alman filozoftan (**Habermas**) yahut **postmodernizmin milli güvenliğe yönelik tehdidinden** dem vurabiliyordu. Kamusal alan kavramından şahsen bana gına geldi. Başörtüsüne yönelik ıskallıktan **tam kurtulduk derken**, şimdi pat diye kızılı erkekli “**özel alana**” **girdik**. Hem de sürç-ü lisan ile değil, taammüden. (**Habermas** Türkiye’ye şöyle bir mesaj gönderse şaşırmmamalı: “**Beni rahat bırakın. Huzur içinde ölmek istiyorum. ‘Kamusal alan’ kavramını haşat ettiniz, bari ‘özel alan’a karışmayın.**”))

Devlet kapıya dayandığında, **ev’in devlete karşı korunması** sadece kişisel hürriyetlerin korunması değil, aynı zamanda **insaniyetin korunmasıdır**. Devlet, evi işgal ederse, insanların insaniyeti hukuken biter. Bu meselenin ciddiyetini anlamak için devletin sizin düşman bildiğiniz bir ideolojinin eline geçmesini beklemenize gerek yoktur. Hem Kemalizmden daha yeni yakanızı kurtarmadınız mı? Yoksa belki **tehlikenin farkında değilsiniz**. Rozet değiştirmeyi kâfi görüyorsunuz.

Şehirde **ev**, insanda **vicdana** tekabül eder. İnsanın sırasıyla kendisiyle ve Allah’la başbaşa kaldığı yerlerdir bunlar. **Dinde zorlama yoktur**’un bir anlamı, din ve vicdan hürriyeti ise, bir diğer anlamı **ev’in mahremiyetidir**. Özel alan veya ev, öznenin **politik karşılaşmadan** kendisine paydos verdiği ve huzur ile uyuyabildiği bir tahassungâhtır. Bu iltica ve istirahat yerinin cennete benzetilmesi boşuna değildir.

Kamuya açık alanı tanzim ve terbiye ile iktifa etmeyen devlet, **Allah’a açık, devlete kapalı olan özel alanı** da tanzime kalkarsa her yer bir nevi **devletsel alan** hâline gelir.

Otoriter devlet sadece **kamusal alanı cebren tanzim** ederken, **totaliter** devlet **özel alanı da işgal** eder. Sovyetler Birliği gibi diktatörlüklerin totaliter karakteri özel alanı patlatıp insanları **devletin karşısında çırılçıplak** bırakmalarından kaynaklanıyordu. Velew ki günah işliyor olsalar bile, özel alana girip **insanların günah işleme kabiliyetlerini ortadan kaldırmak** demek, insanları sorumlu olmaktan çıkarmak ve hayvan seviyesine düşürmek demektir. Bunu yapan devlet, Allah’ın yapmadığını yapmaya kalkan totaliter bir devlet olur. İnsanın **öngörülemezliğini** ve **günah/ hata potansiyelini** ortadan kaldırmaya ahdetmiş bütün **ahlaki tanzimat teşebbüsleri**, iyi niyetli bile olsalar, neticede fitratın ve kaderin tokadını yemişlerdir.

Esasen özel telefonları dinleyen ve **mahremiyet ihlali** yapmayı rutin görev sayan **modern devletin İslami meşruluğu** tartışma konusudur. İslam’a göre, devlet hiçbir sebeple **özel alana giremez** iken, modern devlet özel alanda **tecassüsü** görev bellemiş bulunuyor. Totaliter devletten farkı bunu gizliden yapıyor olmasıdır.

Ahlakınla aşağıdan yükselip vicdanlara devlet olacağına, **devlet eliyle yukarıdan inip** ahlak vermeye çalışmak hem kolaycılık hem de İslam’ın özüne terstir. Zira, “**Peygambere düşen, ancak bildirmekten ibarettir**. Allah ise sizin açığa vurduğunuzu da bilir, gizlediğinizi de” (Maide, 99). Yani **özel alan ve vicdanlar** Allah dışında hiç kimseye karşı çıplak bırakılmamıştır. **Devletin vatandaşı soymaya hakkı yoktur!**

Halife, Mehdi ve İsa

Mücahit Bilici 13.11.2013

AGOS'a verdiğim röportajda "**Cumhuriyet'in dindarlarca fethi gerçekleşti. Demokrasinin dindarları fethi ise daha tamamlanmadı**" demiştim. Dindarların Cumhuriyet'i fethi bariz bir vakıa iken demokrasinin dindarları fethi nasıl olacak? Başka bir ifadeyle **dindarların dünyasına demokrasi nasıl gelecek?**

Cevabı baştan söyleyeyim: Dindarlar **şeriatı raftan indirdikleri an**. Ne vakit şeriat denen anlam nebulasına, kendini yetkili gören bir **dindar muktedir** elini uzatıp bir **suret vermeye kalkar**, işte o gün demokrasi de İslam'ın dışındaki hayalî raftan somut bir şekilde **İslam'ın içine** iner. Ne yani, demokrasinin gelmesi için şeriatın gelmesini mi bekleyeceğiz? Evet, ama zaten az kaldı. Oraya doğru gidiyoruz.

İslam demokrasiyle **bağdaşır mı** sorusu yıllarca soruldu ve Müslümanlar ile demokrasi ilişkisi bugüne kadar hep bir **dışarıdanlık ilişkisi** olarak anlaşıp tartışlageldi. Demokrasiyi İslam'dan tenzih eden **laik cehalet** ile İslam'ı demokrasiden tenzih eden **dindar cehalet** el ele dindarların demokrasi ile gerçek anlamda **yüzleşmesini engelledi**. Ve bugüne kadar **dindarların demokrasiye ihtiyacı** tam anlamıyla **içeriden hissedilmedi**. Demokrasi şimdiye kadar hariçten gelen (İslamofobik laikçi iç ve oryantalist Avrupalı dış) sorgu ve tehditlere karşı **bir savunma**, bir kurtuluş vesilesi olarak kaldı. **Yüzleşme ertelendi**. (Buna, yüzyıl önceden demokrasiyi savunan **Said Nursi** en azından teorik açıdan büyük bir istisna teşkil eder.)

Dindarlar **Kemalist despotizme** karşı demokrasiyi sahiplendiler ancak dinî olarak demokrasiyi bihakkın **hazmetme fırsatını** bulamadılar. Bu toplumun çoğunluğunu oluşturan dindarların sahibi oldukları **devleti teslim alması** ile birlikte artık demokrasi sorunuyla hakiki anlamda karşılaşılıyor. Zira siyaset artık İslam'ın dışından İslam'ın içine taşınıyor.

Bu **İslam içi siyasette** yeni bir sorunla karşılaşacağız: Devletin başı olan kişi (ki **halife** odur) bir gün çıkıp diyecek ki; "**Müminlerin emiri olarak İslam'ın su prensibine uymanızı istiyorum.**" Ve itiraz edenlerin İslam'a itiraz ettiğini zannedecek. Yani kendisinin **İslam'dan anladığını İslam'ın kendisi olarak görecektir** ve İslam'ın kendisine teslim olan fakat kendisinin İslam'dan anladığı anlama katılmayanlar üzerinde **dinin otoritesini kendi otoritesi addedip** tahakküm edebilecek. Buna karşılık bir başkası (belki ahir zamanda dönmesi beklenen **İsa**) çıkıp diyecek ki: "**Hayır, benim şeriatın o hükmünden anladığım şudur.**" Daha bir başkası **Mehdi** olarak "**benim anladığım ise şöyle, şöyledir**" diyecek.

Böylece **şeriatın otoritesinde hemfikir** oldukları hâlde **hükümlerin anlamı** konusunda ihtilafa düşen Müslüman otoriteler arasında **birarada yaşama ve çoğulculuk sorunu** hasıl olacak. Zaten tarihsel olarak çoğulcu ve hermenutik bir karakteri olan şeriatın **modern zamanların rafında tozlanması** demek olan **tekçi algılama biçimini aşmak için**, müracaat edilecek arabulucu, **şeriatı kopup ismi Müslümanlara yabancılaşmış olan demokrasi** olacak. İslam'ın bihakkın yaşanabilir olması için Müslümanlar demokrasiye ilk kez **hayati ve içeriden bir ihtiyaç** duyacaklar.

Ne **halife** devletin başına geçmişliğine güvenerek, ne **İsa** havarilerinin sivil toplumda kök salmışlığına dayanarak ve ne de sarışınlar ordusuyla erkenden gelen **mehdi**, kurtarıcılık kontenjanından **hükmetme hakkına** sahip olacak. Kendini halife, mehdi veya İsa görenlerin hiçbirisi "**şeriat budur**" deme tekeline sahip olamayacak. Çünkü İslam'ın ilkeleri, **Müslümanların tarihsel algılarına indirgenemeyecek**, onların pratikleriyle özdeş görülemeyecek. İslam'ın hakikat oluşuna olan emniyet ve teslimiyete ancak Müslüman'ın

algısındaki **yanılma ihtimalini diri tutan hakiki bir tevazu** eşlik ederse ulaşılabilecek ve birarada yaşamak mümkün olacak.

İnanması zor gelecek ama bu Müslüman toplumda, **hakiki demokrasiyi şeriat ve hakiki şeriatı da demokrasi getirecek.**

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtlerin bölünmüşlüğü ve kardeşlik testi

Mucahit Bilici 16.11.2013

İran sembolik bir rüşvetle **Kürt vali** atıyor, Suriye'deki savaştan istifadeyle Rojava Kürtleri fiili **özerklik** elde ediyor, Türkiye'de PKK ve Öcalan **barış süreci** yürütürken, **Güney Kürdistan** Devlet Başkanı Mes'ud Barzani, Diyarbakir'e Başbakan tarafından davet ediliyor (bu arada Başbakan'a tebrikler). Çok ilginç bir dönemden geçtiğimiz muhakkak. Peki, neler oluyor?

Hep Kürtlerin aleyhine işlemiş olan Kürdistan'ın dört parçaya bölünmüşlüğü artık Kürtlerin lehine işliyor. Kürtler artık zaptedilemez hâle geldiler. Eskiden **Kürtleri dövmekte işbirliği yapan** dört Müslüman devletin despot olanları âleme rezil olup asıldılar ya da kirli bir savaş ile tarihe direniyorlar. Kürtlere kardeşiz deyip zulmeden daha medeni abi devletler ise artık kaderin baskısı karşısında direnemeyip dün terörist, eşkıya, aşiret reisi dediklerine bugün büyük lider, önemli aktör demek zorunda kalıyorlar. Bu devletler **artık Kürtleri kazanmakta yarışmak zorundalar.**

Çünkü öyle bir zamana geldik ki, Kürtlerin **birini zaptetsen, ötekisi açıkta** kalıyor. Tek parça olsa elinde tutardın ama artık elinde tuttuğun, elinde tutamadığın Kürd'e bakıp ümide kapılıyor: Ben de izzetimle **başarabilirim** diye düşünmeye başlıyor. Bugüne kadar Kürtlere karşı kaba kuvvetleri dışında tutunacakları hiçbir şeyi olmayan devletler, artık Kürtlere **sopa yerine havuç** uzatıyor. **Kürtleri tehdidin miadı doluyor.** Türk, Fars ve Arap devletler **Kürtlerin gönlünü kazanma mecburiyetinde** kaldılar. Kendi dışlarındaki Kürtlerden zarar gelmesin diye kendi içlerindeki Kürtlere sahip çıkıp, asgari bir saygıyı göstermeye başlayanlar var. Bunda **PKK şiddetinin** yanısıra, **Güney Kürdistan hükümetinin** başarısı da önemli bir rol oynamıştır. Aynı şekilde Türkiye'de barış sürecinin ortaya çıkmasında **Rojava'daki potansiyelin** baskısı inkâr edilemez.

Bugünün bence özeti budur. **Gelelim kardeşlik testlerine.**

1. Barzani'ye karşı PKK'li kıskançlığı: İsabetli bir tercih olmadığı argümanı dile getirilebilir ama Diyarbakir'e geliyor ve **Başbakan'la görüşüyor diye Barzani'yi linç etmeye çalışanların** Kürtlerin birlik ve beraberliğinden dem vurmaları hiç inandırıcı değildir. **Milliyetçilik çirkindir**, bunu göremeyenler parti ve örgüt milliyetçiliğine baksın. PKK'li Kuzey Kürtlerinin, Güney Kürtlerinin resmî liderine saygı göstermeleri, kardeşlik iddialarını test etmek için somut bir vesiledir. **Kentli Kuzeyli'nin köylü Güneyli'ye**, ideolojik **solcu Kürd'ün** ideolojisiz **şalvarlı gundi Kürd'e** karşı gösterdiği **kibirden** arınmak için buyurun: Bu önemli misafirinize hoşamediniz

Diyarbakir'i "kesk u sor u zer" renklerle donatmak olsun. Ayrıca Türk kardeşlerinize de **mahcup olmama fırsatı** tanıyın: Türkiye ve Kürdistan bayraklarını birlikte asın. Türkiye'nin Türk halkı, federasyon fikrine alışsın. Neticede, **Anadolu-Türk ve Kürdistan Federasyonu**'na hazırlansınlar.

2. **"Türk, Kürt kardeşir"**i ağızından düşürmeyip, **Türkiye dışındaki Kürtlere yabancı muamelesi yapan**, bazısı dindar, çok Türk kardeş var. Bunlar **menfaat için kardeşini satabilen benciller** oldukları için yine **menfaat için Kürd'ü kardeş alan** tiplerdir. Güney'deki Kürt kardeşlerine karşı muameleleri kardeşliklerinin samimiyet testidir.

3. Bu arada ulu önderlerine **olmasaydın olur muyduk testi** yapılıncaya saygıda kusur etmeyen bazı dindarlar için biz de bir test yapalım. Madem kardeşlikte Türk ve Kürt birdir, **ikisi de kardeşiniz**: Birinin din konusunda neler yaptığını, en azından kılık kıyafetinize ne ettiğini biliyorsunuz. Diğeri ise Müslümanlığıyla iftihar edip, vatanının yerli ve Müslim kıyafetini giyen biridir. Babası da Molladır. Haydi bakalım: Madem, ikisi de kardeşiniz, şu soruyu soralım: Fasık bir Türk'ü mü, yoksa mütebedeyyin bir Kürd'ü mu yakın bulursunuz? Gazetelerinizde köşe yazan adamlarınız, **hangisine daha çok saygı gösteriyor** yahut hangisinden hakettiği saygıyı esirgiliyor?

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kardeşlik vergisi ve Kürdistan

Mücahit Bilici 20.11.2013

Kimilerinin bayrak yapıp gönderine çektiği **"Türkiye Türklerindir"** sloganı hâlâ eleştiriliyor. Fakat **toplumun kahir ekseriyeti bu slogana inanıyor** diye tahmin ediyorum. En sofistike tutum, aslında doğru olan bu sloganın böyle söylenmesinin ayıp olduğu için söylenmemesi gerektiği yönündeki tutumdur. Bu konuda duyarlılık gösteren elitlerin önemli bir kısmının serdettiği bu nezaket de barış sürecinin hassasiyetine ilişkin bir maliyet hesabından kaynaklanıyor. Yoksa biri çıkıp desin ki **"Türkiye Türklerin değil, Türkiye'de yaşayan herkesindir."** Bunu kabul edecek vatandaş sayısı çok azdır.

O zaman, **bu ülkeyi Türk olmayanlara nasıl ait kılabiliriz** sorusuyla karşılaşıyoruz: Temel haklarda **popülist galeyancılığa** karşı direnerek ve oy kaybı kaygısı gibi mazeretlerin arkasına saklanmayarak. Adı Barış Süreci'ne indirgenmiş olan **Kürtlerin hukuk ve egemenliğinin restorasyonu sürecinin** bugüne kadarki **en büyük zaafı** buydu ve benim sürece yönelik temel eleştirim hep şöyle oldu: Hükümet Kürtlerin temel haklarını **Kürtlere** bakan veçhesiyle neredeyse **sadaka verir gibi** verirken, **Türklere** bakan veçhesiyle neredeyse **sıfır maliyet** çıkarıyor. Başka bir ifadeyle, AK Parti hükümeti **Kürtlerin haklarını** elinden geldiğince **Türklere** **çaktırmadan vermeye çalışıyor**. Yani Kürtlerin özgürleşmesinde Türklere hiçbir fatura, bedel çıkmıyor.

Bu açıdan geçtiğimiz haftasonu gerçekten de **tarihî bir gündü**. Çünkü **açılışın samimiyetine ilişkin ilk somut emareleri gördük**. Evet, Barzani ve Şivan'ın Diyarbakir'e gelmesi ve yapılan konuşmalar **sembolik bir devrim niteliğindeydi**. Vesile olan herkese teşekkürler.

Türkiye tarihinde **kardeşlik hizmeti vere vere bitap düşmüş Kürtlerin** hep maruz kaldığı **kardeşlik edebiyatı** sembolik alanda ilk kez **kardeşlik akdine** evrilme sinyali verdi. Zira, **Türkiye’de ilk kez Türklere kardeşlik vergisi için fatura kesildi**. Neydi bu fatura? **Başbakan’ın Kürdistan’dan Kürdistan diye bahsetmesi**, Kürdistan’ı inkâr üzerine kurulu devlet geleneğine son vermesidir.

Sadece ulusalcılar değil, özellikle **dindar Türklerin önemli bir kısmı** bu kelimenin dile getirdiği **hakikatten rahatsız oluyor**, bu kelimenin gün yüzü görmemesi için insanları acımasızca etiketliyorlardı. İşte bu dindar insanlar ilk kez bedel ödeyip, Başbakan söyledi diye **bu kelimeye karşı saldırıya geçemediler**. İçlerine sindirmek zorunda kaldılar. Yani **ilk kez Kürtlerin varlığına dair sembolik bir fatura ödediler**.

Benim açımdan olayın en önemli tarafı budur. Çünkü Başbakan, **bir hakka hak demek için devletin hak demesini bekleyen nice devletperesti** Kürdistan kelimesini kullanarak insanlığın içine salıverdi. **Zaten meşru olan Kürdistan resmî de oldu**. (Kürdistan dedim diye geçmişte benim gibilere Kürtçü, bölücü, ırkçı deyip saldıran dindarlar ve onların teröründen çekinip bu kelimeyi telaffuzdan korkan nice eli kalem tutanlar, hepinize geçmiş olsun!)

DERSANELERE DAİR

Halife, İsa’yı çarmıha germekle tehdit ederken, **herkesin sadece kendinin değil herkesin hukukunu savunacak demokratik terbiyeyi edinmesi gerektiği** açığa çıkıyor. Hükümetin dersaneler konusunda teknik bir kaygıdan çok siyasi bir kaygıyla hareket ettiği anlaşılıyor. **Hükümet Cemaat’i siyaseten dövmek istiyor olabilir ama bunu dersaneleri yasaklayarak yapmak yanlıştır**. Parti kapatmak devri bitti derken şimdi cemaat kapatma dönemi başlamamalı. Devletin yolaçtığı resmî bir ihtiyaca cevap vermek için ortaya çıkmış özel teşebbüsü yasaklamanın mantığı ve imkânı yok. Muhtemelen dersaneler kapanmaz ama bu kapanma tehdidi Demokles’in kılıcı gibi bir süre sallandırılır.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erdoğan, Gülen, Öcalan

Mucahit Bilici 23.11.2013

Yeni Türkiye’nin üç büyük gücü olan **Parti, Cemaat ve Örgüt** aralarında **hem savaş ediyor hem de barış yapıyorlar**. Bu **troykaya** ister Parti, Cemaat ve Örgüt deyin, ister Erdoğan, Gülen ve Öcalan. Hatta İslami bir dağarcıktan isimlerle: **Halife, İsa ve Mehdi** de diyebilirsiniz. Öcalan’ın dindarlığı elbet şüphelidir ancak kurtarıcılık iddiası ve liderlik anlayışının **Mehdiyane** olduğu açıktır (Öcalan’ın Newroz deklarasyonu ile birlikte Örgüt de İslam’ın, en azından Misak-ı Milli Müslümanlığın içine taşınmış oldu).

Örgüt hem bir parti hem de bir cemaat iken **Cemaat** hem bir gayriresmî parti hem de sivil bir örgüttür. **Parti** ise kuşkusuz iyi bir örgüttür ve hatta cemaat olmaya bile çalışıyor denebilir. Ayrıca her bir aktörün diğerlerine

ilişkin kaygıları ve kıskançlıkları var. Mesela, dindar/milli nesil yetiştirmekten, silah bırakmaya, Kürtçe televizyondan Kürtçe eğitime kadar değişik alanlarda tarafların rekabeti var.

Genel bir kural olarak şunu söyleyebiliriz: Bir yerde üç aktör biraraya geldiğinde bu **üç aktörün ikisi bir olup** üçüncüyü **ya döverler ya da arka plana atarlar**. Bu işlem taraflardan bir tanesinin tek başına yapamayacağı kadar ağır bir işlemdir. Hatta teke tek olan savaşlarda bile karşı tarafı suçlu göstermeyi mümkün kılan **konfor** ve **mazeret** bu üçüncü taraftan devşirilir. Ya öbür taraf üçüncü tarafın desteği ile mağlup edilir ya da karşı taraf, üçüncü tarafın kırıyla pis gösterilir. Parti Örgüt'le işbirliği yapmakla suçlanırken, Örgüt Cemaat dershanelerinin kapatılmasına destek verir.

Bu üç aktör arasında bir tarafta **barış süreci** olurken, diğer tarafta **sürece dönüştürülmüş bir savaş** devam ediyor. Parti ile Cemaat arasında son dönemde şiddetlenen savaş bu açıdan adı konmamış bir süreç savaşı ya da savaş süreci olarak görülebilir. **Uzun soluk ve stratejik düşünme** Türkiye siyasetine nüfuz etmiş ve bir **süreçler siyasetine** dâhil olmuş durumdayız. Barışlar da savaşlar da zamana stratejik olarak yayılmış süreçler üzerinden gerçekleşiyor.

Evvelce, siyaset denen **kutuplaştırıcı ve tarafgir edici** eksenin bundan sonra **dindar blokun içinden geçeceğini**, **"İslam içi siyaset"** kavramsallaştırmasıyla dile getirmiştik. Hatta İslam'ın içine yani dindarlararası yüzeye taşınan siyasetin dindarlar için daha önce belki de hiç hissedilmemiş bir ihtiyaca sebebiyet vereceğini ve **hakiki bir demokrasi için dindarların bir nevi iç savaş tecrübesi yaşamak zorunda kalacaklarını** söyleyebiliriz.

Şimdiye kadar az çok yekdiğerine muhtaç parçalardan oluşmuş **bir kütle** hâlinde hareket eden dindar blokta çok derin bir **yarılma var**. Parti, Cemaat ve Örgüt'ün üçü de **birbirlerine çok zarar verebilecek** ve **ittifak ettiklerinde ise tarih yazabilecek güçte** aktörlerdir. Şu an ister adı **Parti ve Cemaat savaşı** olsun, ister **Parti ve Örgüt barışı** olsun, yaşananlar demokrasinin oturması için kaçınılmaz olan gelgitlerdir. Mecburiyetten ve **zarurettten kardeşlikler** ve eşitlikler yerini özgürce ve **hazmedilmiş bir saygıya** terk edecek. Bugün yaşadığımız ve bir süre daha yaşayacağımız **itiş kakıştan bir toplumsal sözleşme çıkacak mı?** İnşallah. Hatta toplumsal sözleşme böyle bir itiş kakış olmadan çıkmıyor. Yoksa dünyada **çok iyi yazılmış anayasalar çoktur**. Fakat o anayasaya, o toplumsal sözleşmeye ihtiyaçla ve can havliyle sarılacak vatandaş profilinin gelişmesi, adalet ve eşitlik ihtiyacının kendini hissettirmesi şarttır. Kardeşliklerin yalan, eşitliklerin ise sahte kısımları bu itiş kakışlar sayesinde dökülünce, yeni bir toplumsal sözleşme mümkün olacak.

mukahitbilici@gmail.com

Twitter: @mukahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemaat ile hükümet çatışmasının politik teolojisi

Mukahit Bilici 27.11.2013

Cemaat'e zarar verme ve bu zarardan sonra ileride Cemaat'in hesap sormasına muhatap olmama **lüksüne sahip tek kişi R. Tayyip Erdoğan'dır**. Onun dışındaki herkes muhtemelen **daha güçlüünün yanında yer almanın bedelini** ileride ödeyecek. Gerçi şimdilik daha az güçlü olan Cemaat'in de yarın daha güçlü olunca aynı **yalaka ve memurları** istihdam etmesi kuvvetle muhtemeldir. (Zira, eskiden emir aldıkları odaklar için

dindarlara saldıran atılğan memurlar, sahte yiğitler, ve çakma fatihler bugün AK Partilileri bile mahcup edecek laçkalıkta tarafgirlik yapıyorlar. Yarın başkasına yaparlar.)

Başbakan'ın **şahsında temerküz ettirdiği iktidar** Cemaat'in gücünden daha büyüktür. Ama **Cemaat'in şahs-ı manevisinin gücü** AK Parti'den de Başbakan'dan da daha büyüktür. **Bu iki güçten biri geçici, diğeri kalıcıdır.** Biri yüzeysel, diğeri derindedir. Aralarındaki mücadelede **kısa vadede** kazanacak olan ile **uzun vadede** kazanacak olan aynı taraf olmayacaktır. Bir tarafta **sivil bir devlet olan Gülen Cemaati**, diğ. tarafta maaşlı memurları ve taraftar grupları ile **resmî bir cemaat olmaya çalışan Erdoğan devleti** var. İki taraf da birbirine karşı siyasi propaganda yapıyor. Fakat herkesin hatırlaması gereken bir ders: **Güce yaslanarak bağlı kıldıkların, daha büyük bir güç görünce senin karşına geçerler.** Ve **güce tapan, gücün tokadına müstahak** olur.

Yani **dershaneler konusunda hükümetin zulmü Cemaat için kaderin adaleti olabilir.** Mağdur olup **kader kredisi biriktiren Cemaat'in** oturup yaptığı hatalarından dolayı **istiğfar** etmesi gerekiyor. Cemaat'in bugün **bu kadar yalnız** kalmasında düşünenler için çok dersler olmalı. (Kadere bu fetvayı verdiren hatalardan bir tanesi **Risalelerin sadeleştirilmesi** konusunda Cemaat'in takındığı 'güçlüyüm istediğimi yaparım' tavrı olabilir.)

Hükümet eğer Cemaat'i **öldürmeyip çok hırpalarsa**, bir siyasi lider veya partiden çok daha **tarihe dayanıklı olan Cemaat** ileride geri döndüğünde intikamını alacaktır. Bu kadar **bencil bir cemaatin hafızası da epey kuvvetlidir.** Cemaat'in sembolik keskin nişancıları onlara ihanet eden kariyeristleri tek tek bulup vuracaktır. Dün **Cemaat'in yanlışlarını eleştirme konusunda süt dökmüş kedi** gibi durup bugün **hükümete yaslanıp Cemaat'e aslan kesilen** yalaka ve memurlara tavsiyem: Alacakları ödülleri erkenden alıp **emekliliklerine hazırlansınlar** veya zamanı gelince **U dönüşü için gerekli planlarını** yapsınlar. Gerçi siyaset yapanlarda insan kaynakları pragmatizmi oldukça, **yalakaların** iktidar değişikliklerinde **istihdam sorunu yaşamayı zordur.** Yine de ne olur, ne olmaz.

Peki, hükümet **Cemaat'i tamamen tasfiye edip yok etmeli mi?** Böyle bir teşebbüs imkânsız olduğu gibi bu sefer gerçekten **"gayretullah'a dokunur"**. Cemaat'i, hatalarından dolayı, idama mahkûm etmeye çalışmak, hatta o hatalarından dolayı Cemaat'in varlığının yaslandığı direklerden biri olan dershaneleri ve Cemaat kurumlarını ortadan kaldırmaya çalışmak **Türkiye'nin can damarlarından birini kesmek** anlamına gelecektir. Cemaat'in **siyaseti yanlış ve tadile muhtaç** olabilir ama **Cemaat'in insan yetiştirme kapasitesi AK Parti dâhil her türlü siyasi partinin politikalarından daha değerlidir.** Cemaat siyaseti itibariyle bencil ve acımasızdır ancak hizmeti itibariyle çok değerli ve önemlidir. Cemaat'e yönelik belki haklı öfke, Cemaat'in gündelik siyasetin ötesindeki önemini görmeye engel olmamalı.

Cemaat'i tasfiyeye çalışmak **inşası çok zor bir ruhu söndürmek** olacaktır. Bunu bugün iktidar imkânları ile sarhoşluk yaşayan ve yarın iktidar şartları değişince çil yavrusu gibi dağılacak olan yalaka ve memur orduları anlayamaz. Ayrıca, şu an **lider karizmasından dolayı gözleri kamaşmış** olan bilumum silahşorlar ve cemaatler de yanlış bir adımı teşvik etmekle tarihe karşı suçlu konuma düşeceklerdir.

Şu hâlde hükümetin önündeki **doğru tercih Cemaat'i tasfiye etmek değildir.** Yok etmek belki siyaseten en güvenli olanıdır ama meşru ve mümkün değildir. Fena hırpalayıp yaralayabilirsin. Ama bu da yarın senin kendini hırpalaman demek olacaktır. En doğru seçenek İslamiyet'in de gereği olan **musalahadır.** Taraflar birbirlerinin takatini çok zorlayacaklardır. Ancak **bu çatışmanın barışma ile sonuçlanacağını tahmin ve ümit ediyorum.**

Kürt olma sırası Cemaat'te

Mücahit Bilici 30.11.2013

Eski bir Türk filminden bir replik geçenlerde Hayko Bağdat'ın köşesine de sızmıştı: **"Allah'ım kör et beni!"** Bu üstü arabesk altı hakikat sözün Türkçesi (yoksa Kürtçesi miydi?) şöyle olmalı: **"Allah'ım Kürt et beni"** ya da **"Allah'ım Kürt oldum!"**

Bugün yaşadığımız **politik dram**ın ilk kurbanı **Kürt**'tü. Ona **laik, dindar** çeşitli Türk kardeşler **"kardeşlik türküleri"** eşliğinde işkence yaptılar ve/ya yapan devletlerini (bir gün lazım olur kaygısıyla) adam gibi sigaya bile çekmediler. Kürt kızdı, protesto etti, dağa çıktı. Cevap değişmedi: **Dış mihrakların maşaları** bizi bölmek istiyorsunuz! Kürtler Türklerin elinde **kardeşlik adı altında esir tutulmak** istendi. Yine de hiç yukarı çıkmamış Kürt, bulunduğu yerde Kürt olarak kabul edilmeye razıydı.

Daha sonrasında ise **Türkler arasında** (Kürt Mehmet'in de nöbette olduğu) bir **savaş** patlak verdi. **Laikler** Sezar'lığı kendi tekellerinde tutarken, **dindarlara** en fazla eskinin güdük bir **Diyanet memurluğunu** layık görüyorlardı. Dindar Türkler bu zalimane güç taksimine isyan ettiler ve laik Türkleri alaşağı ettiler. Böylece devletin çoğunluğun eline geçmesi ile birlikte **laikler** yakın tarihe **ilk Kürt olan Türkler** olarak geçtiler. İktidar imtiyazlarını kaybetmek, **Sezar olmaktan çıkıp Kürt olmak** onlara çok fena koydu. Kürtlerde görünce o tanımak istemedikleri, şiddet, gaz gibi **devletin haşin yüzüyle** tanıştılar. Böylece yeni dönemde Kürtlüğün tadına ilk laikler bakmış oldu.

Sezar'ın tahtına oturan dindar Türkler ise devlet ellerine geçince devletin Kürtlere olan zulmünü durdurmayı kâfi gördüler. Kürd'e **resmî bir özü** bile o çok perestiş ettikleri devletin gururuna (daha hâlâ) yedirebilmiş değiller. Ve Kürd'e Allah'ın zaten verdiği temel hakları ihsanmışçasına verme kibrinden imtina etmediler. Kürekleri aheste aheste çektiler: **"Kürtçe bir medeniyet dili midir"** sorusuna cevabın evet olduğunu uzun soruşturmalardan sonra buldular.

"Daha ne istiyorsunuz? Kürtçe serbest ama **Kürtlük devlete çıkmayacak!"** dediler. Mesela Kürtlere yapılan bu ihsandan sonra **"statü"**den bahseden Kürtlere **Hüseyin Gülerce**'nin bir çıkışması var ki hiç unutmam: **"İktidarı paylaşmaktan bahsetmeyin, damarımıza basmayın, yoksa döveriz"** kıvamında bir şeyler yazmıştı. Ve işte yıllarca PKK üzerinden **Kürtlerin hak taleplerine karşı** (Cemaat başta olmak üzere) **kullanılan bilumum itham**, gün geldi **şimdi Cemaat aleyhine** kullanılıyor: **Dış güçlerin piyonu** olmak, **iktidarı paylaşmak**, dindarları **bölmek**, **paralel devlet** olmak. Gülerce şimdi soruyor: **"Boğazımı sıkın eli tutmayayım mı?"** Demek ki din kardeşleri sadece **şefkat eli** uzatmıyormuş.

İktidar ve **devlet gücüne yaslanarak iş görmekten çekinmeyen Cemaat** bugün iktidarın **muhatapı hâline geldi**. Vaktiyle **Kürtlerin gerildiği çarşıya gerilme sırası belki de Cemaat'e geldi**. Sezarlar, çarşıya gerilecek kurbanlarını, İsa bile olsalar, önce bir **günah ve ihanet çamurunda yıkarlar**.

Evet, **çarmıh değişmemiş**: bir ucu **Amerika**, diğeri **İsrail**, bir diğeri de **İran**. İkinci sınıf olan **Kürtler çarşıya üç gınahtan birden gerilirken**, birinci sınıf olma yarışındaki **Türk kardeşler birbirlerini İsrail ve İran çivileri ile mıhlıyorlar**. **Parti sözcüleri** Cemaat'in Batı'daki yabancı örgütlerin hizmetine girdiği iddiasını yer yer diğer cemaatlerin yardımıyla başarılı bir şekilde topluma zerkederken, **Cemaat'in sözcüleri** de Parti'nin Doğu'daki

yabancı çıkarların hizmetine girdiği iddiasını pompalıyorlar. Çarmıhın grameri aynı, sadece soruyla gerilen değişmiş: "**Cemaat bir devlet dili midir?**"

Tanrı'ya liyakatin önüne Sezar olmayı koydukça, kader hepimizi teker teker Kürt edecek.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dindar Cumhuriyet'te çok partili dönem

Mücahit Bilici 04.12.2013

Laik demokratlar dâhil, tüm dindar ve demokratların katılımı ve sinerjisi ile gerçekleşen bir devrim olan AK Parti, bir yönüyle **Kemalist Cumhuriyet'ten çıkışın devrimi**ydi. Başkanlık seçimi öncesi **büyük ödül**'ün halka verilmesi yani **Ayasofya'nın** (Türkiye sağ ve dindarlığını topluca mest edecek şekilde) **açılması** ve sonrasında başkanlık sistemine geçiş ile birlikte kanaatimce Türkiye'de **Dindar Cumhuriyet dönemi başlayacak**. Yani AK Parti devrimi devleti gasıplarından geri alıp halka iade etti. Devleti geri alan çoğunluğun şimdi **devleti nasıl kullanacağı** konusunda bir **öğrenme süreci** (hatta kavga) yaşıyor. Bu dönem bir geçiş dönemi olarak okunabilir. Kemalist Cumhuriyet'in **müstebit CHP'sinden** kopan DP ile nasıl çok partili siyasi hayata geçiş olduysa bugün Dindar Cumhuriyet'in **hayırhah AK Parti'sinden çok partili siyasi hayata geçiş süreci** yaşıyor denebilir.

Artık bir tarafta **dindar demokrat** öbür tarafta laik veya **Kemalist istibdat** karşıtlığı olmayacak ve **dindarlık siyasette kendi başına önemli bir meziyet olmaktan çıkacak** diye düşünüyorum. Hatta AK Parti ile birlikte kurumsallaşan işbiririci **maharet** bile bir eşik olarak geride kalacak denebilir. Mahirlerin sayısı arttıkça bundan sonra dindarlar arasında **salahat** de aranır olacak. Bu yeni rekabette partilerin (ki taraflar demektir) oluşması ile birlikte **siyaset** dindarlar için **bir "kimlik siyaseti"** olmaktan çıkıp onların dünyasına bu kez **bir "liyakat rekabeti"** olarak dâhil olacak.

Evet, **İslam içi siyasetin** aktörleri arasında **ayrışma yaşıyor**. Dindar siyasetin **çoğullaşma sürecinin** medenice ve kırıp dökmeden gerçekleşmesi herkesin yararınadır. Dindarlara ve bundan etkilenecek tüm Türkiye vatandaşlarına şimdiden hayırlı olsun.

Bu arada **Gülen hareketi** için **en akıllıca siyaset** bundan sonra da **lobi siyasetidir**. Doğrudan parti kurmak Cemaat'in **niteliksel büyüklüğünü** kendisini temsil edemeyecek bir **niceliksel küçüklüğe** hapsedmek anlamına geleceği için **hareketin** doğrudan parti kurması beklenmemeli. Ancak bundan sonra dindar partiler çeşitli **koalisyonlarla birbirleriyle rekabet edecekler**. Bunun detayları başka yazıya kalsın. Şu kadarını söyleyeyim ki bu süreçte bir geçiş kavramı olan "**muhafazakârlık**" bu geçiş savaşının ilk kurbanı olacak ve **vefat edecek**.

AK Parti ile birlikte devlete ilk kez hâkim olan **İslamcı elitler** iktidar denen metanın **donanım** kısmını tüketiyorlar. Daha rafine bir siyaset ve kıvraklık kendisini **yazılım** aşamasında gösterecek. Hatta siyasetin akıntısına **idealist bir saffet ile yakalanmış** olan kuşakların yerini alması muhtemel kuşak, bir sonraki

vardiyada siyasetin getirilerinin daha bir farkında olan ve **siyaseti** (en azından aynı zamanda) **bir arzu nesnesi olarak gaye edinen** bir kuşak olacak. Şimdiki siyasette imkân ve fırsat tecrübesine idealistken kapılanların **ufak tefek teklemeleri**, bu tecrübenin kokusunu alarak büyümüş yeni kuşağın **imkân ve fırsat kastıyla yaptığı siyasetin yol açabileceği çürümenin** yanında nostaljik bir iyilik olarak görünebilir. Dindarların romantik **saflığı**, yerini stratejik menfaatini kitaba dâhil etmeden hareket etmeyen bir **hesaplılığa** terk edince şöyle bir sorun daha bir ehemmiyet kazanacaktır: **Dinin siyasete karşı korunması**.

Böylece şimdilik cemaatler içinde gerçekleşen **Protestan devrim**, toplumsal ölçekte yankı bulacak. **Dünyevileşme** ve **dindar menfaatlerin ayrışması** (sadece politik gruplar arasında değil, sınıf, cinsiyet ve etnik gruplar arasında da) yaşandıkça, **özgürleşmenin mini asr-ı saadetinden** hilafet ve saltanatın daha bir net ayrıştığı şüpheli ve teyakkuz gerektiren düzene geçeceğiz belki de.

Evet, **Cumhuriyet'in halka iade edilmesi** dindarların AK Parti iktidarı ile oldu. **Demokrasinin oturma sürecini** ise belli ki Dindar Cumhuriyet'te çok partili siyasi hayatla birlikte yaşayacağız.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk kime derler

Mucahit Bilici 07.12.2013

İki çeşit Türk(lük) var: **Türk doğanlar** ve **kendilerine Türk diyenler**. Türk doğanların Türklüğü "**hakiki**"dir. Bu Türkler ikinci gruba (kendilerine Türk diyenlere) nispetle ve ikinci grup için etinden, sütünden ve **isminden yararlanılan** bir insan kaynağı mesabesinde kalagelmıştır. Kendilerine Türk diyenlerin Türklüğü ise "**nispi**"dir. Kendilerine Türk diyenler, Türk doğanların ismini alıp yeni devlete sancak yaparken, onların cismine en fazla seferberlikte kullanılacak asker olarak tutmuştur. **Türklük bir ırk mıdır** türü tartışmalardaki bulanıklığın sebebi bu iki Türklüğün kasten ayrıştırılmamasıdır.

İşte Türk milleti denen millet **ismini "hakiki" Türklükten, içeriğini ise "nispi" Türklükten almıştır**. Kendilerine Türk diyenler **Türklüğün içeriğini kendi tecrübeleri ile doldurmuşlardır**. Nedir bu tecrübeler? Kendilerine Türk diyenler bazen istemeseler de **her şeyden önce ve mutlaka Müslüman**'dırlar. İkinci olarak **kâfirlere düşmandırlar**. Üçüncü olarak da **etnik olarak Türk değiller** ama kendilerine **Türk deme imkânı** doğmuştur. Peki, bu üç faktör nasıl biraraya geldi diye sorabilirsiniz? Zira bu acayip bir kombinasyondur.

Bu milli kimliğin tarif ettiği vatandaş modeli küffara düşmansa o hâlde dindar olmalı dersiniz yanılırsınız. **Dindar olmasa da küffara düşmandır**. Peki, Müslüman'dır, o hâlde bu onun için **iradi bir tercih olmak zorunda** dersiniz yine yanılırsınız. Çünkü bu ayrıca **onun yeni milliyeti** hâline gelmiştir ve **Müslüman olma mecburiyeti** içinde kalmıştır. Son olarak Türk olmadıkları hâlde **Türk olma yüküne veya lüksüne** nasıl sahip oldular diye sormanız gerekir: Çünkü kâfirlerin katliamlarından kaçtılar ve yeni bir vatanda yeni bir başlangıç yapmaları gerekti.

Yani anlayacağınız bu "**nispi**" **Türkler**, Türk olmadıkları hâlde Müslüman oldukları ve bu sebeple küffar tarafından Türk olarak görüldükleri ve görülmekle kalmayıp savaş ve katliamlarla sürgün edildikleri için

kendilerine ait olmayan bir Türklüğün içine Müslüman olarak göç etmişlerdir. Anadolu'nun onlar için **"son vatan"** olması bu yüzdendir. Çünkü ilk vatanları Anadolu değildir. Her **diyasporik tecrübenin yolaçtığı** güngörmüşlük, **dayanışma zarureti** ve bir daha asla o mazlumiyeti yaşamama endişesi ile kurulması gereken devletin kurucuları, tutucuları ve savunucuları olmuşlardır. **Göç ettikleri yerlerin elitleri** ve yeri geldiğinde kurucu şiddetin müellifleri olmuşlardır.

Türkiye'nin bu son dönemindeki elit sirkülasyonunu hariç tutarsak herhangi bir ekonomik, bürokratik, kültürel veya medya elitini toplumsal hiyerarşinin üst katlarındaki bir sembolik sokakta şöyle bir durdurun ve kendilerine aslen nereli olduklarını sorun: **Bir tarafı Rumeli'ye bir tarafı Kafkaslar'a** çıkacaktır. (Bu tespit insanların milliyeti önemli olduğu için değil, Türkiye toplumunun **kurucu etos'**unu anlama sadedinde gerekli bir tarihselleştirme olduğu için önemlidir.)

Türkiye, **büzüşmüş bir Osmanlı'nın** Müslim ama ekseriyetle Türk olmayan **elit bakiyesinin kaçınılmaz Müslümanlığına etnik Türk'ün Türklüğünün şemsiye yapıldığı bir devlettir.**

Bugün Türkiye'de Türk olmayan bir Müslüman'ın ağzından hem **"Türk diye bir ırk yoktur"**u hem de **"ben de Türk'üm"**ü çıkartan sır budur.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türklük ve Müslümanlık özdeşliği

Mucahit Bilici 11.12.2013

Geçen yazıda "Türk kime derler" diye sormuş ve Türklük tanımındaki muğlâklığın sebepleri üzerinde durmuştum. Bu yazıda kısaca da olsa Türklük ile Müslümanlık arasında varolduğu düşünülen özdeşliği tartışmak istiyorum. "Türklük İslam'la eşdeğerdir: Bir Arnavut'a veya Boşnak'a hangi dindensin diye sorsanız, size 'elhamdülillah Türk'üm' diye karşılık verir " diyenler var. Böylelerine verilecek cevap şudur: Elhak doğrudur ancak bu sadece 'gâvurlar' için böyle olmuştur. Yani gayrimüslim muhatapların nazarında böyle bir özdeşlik söz konusu olabilir. Kürtler için ise durum farklıdır: Kürtler Müslüman'dır ve onlar için Türklük ile Müslümanlık aynı şey değildir.

Türklük ile Müslümanlığın aynı şey olduğu yolundaki algı sadece Türklerin gayrimüslim düşmanla savaştığı coğrafyalarda oluşmuş bir zandır ve bunun Müslüman olan muhataplar için hiçbir bağlayıcılığı yoktur.

Türklerin Müslüman olma zorunluluğu, sadece tek taraflı bir gerektirme olabilir. Müslüman'ın Türk olma zorunluluğu yoktur. Bu özdeşlikten dolayı, Müslümanlık belki Türklerin başına kakılabilir ama Müslümanların başına Türklük kakılamaz.

Onun için "ben Müslüman'ım" niyetine "ben Türk'üm" diyenler benim nazarımda kendine karşı Müslüman olmaktansa, gâvura karşı Türk olmayı seçenlerdir.

Türk'ün gâvura nispetle Müslüman anlamında Türklüğü, Kürd'ün Türk'e nispetle Kürtlüğünden üstün görülmemelidir. Çünkü Müslüman'a milliyet olarak yeten şey İslam'dır, Türklük değil. Müslümanlığın içine girdiğiniz an eğer hâlâ Türk kalmakta ısrar ediyorsanız, Kürd'ün Kürtlüğüne Müslümanlık adına itiraz ve müdahale etme hakkınız kalmaz. Kürd'e Müslümanlık lehine Kürtlüğü terketme çağrısı yapmak kandırmacadan başka bir şey değildir.

Evet, Türkler İslam'ın ordusu olabilir. Fakat "küffara karşı savaşan Müslüman'a Türk denir " diyenler, her Müslüman'ın Türk olması gerektiğini varsaymakla yanlış yapıyorlar. Bu insanların İslamcılıklarının nihayetinde Türkçülüğe evrilmesi bu açıdan son derece mantıklıdır. Dedikleri haklıdır: Türkler İslam'ın ordusudur. Fakat İslam'da bir toplumun tamamı asker olmak zorunda mıdır? Var mı öyle bir hüküm? Kürtler asker değil sivil bir millet olarak İslam dairesi içinde hayatlarını sürdürebilirler.

Bediüzzaman hiçbir zaman Kürtlere madem Müslüman'sınız, o hâlde Türk'sünüz veya Türk olun demedi.

Bediüzzaman hiçbir zaman Müslümanlara (dindar Türklere) bakın siz Türk'sünüz demedi.

Bediüzzaman sadece Türkçülere bakın siz Müslüman'sınız dedi. Yani İslam'ı Türklüğün dışına çıkartmak suretiyle Türklük dava eden bir kesime karşı dedi ki:

Türkçülük yaparsanız, Müslümanlıktan kaçamazsınız. Eğer Türkçülük yapacaksanız bu ancak Müslümanlık olabilir. Çünkü Türklüğün (gâvurlarla kapışmaktan kaynaklanan) şartlarından birincisi Müslüman olmaktır.

Fakat Müslüman olmanın şartları arasında Türk olmak yoktur. Buna iyi bir delil Kürtlerdir, Araplardır, İranlılardır, Amerikalılardır, Senegallilerdir.

Türklükten çıkan Türk'e karşı hissedilen kaygıların Türklükten çıkan Kürt için söz konusu edilmesi son derece yanlıştır. Zira Kürtler, İslam'ın içinde, Türklüğün dışında bir yerdeler.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Laikistan ve Kürdistan

Mucahit Bilici 14.12.2013

Müslüman bir ülke, cebir ve hile ile Laikistan yapılmak istendi. Bu ülkenin dindar insanlarına 28 Şubat gibi darbeler reva görüldü. Hepsi bir fanteziye, bir hayale hakikat rengi vermek için yapıldı. Fakat tahakkümün zorba ve zorlama boyası, insanların hürriyet duvarında tutmadı. Bütün cebir ve yalan cihazları ile birlikte devleti kullananlar ellerindeki yalanı hakikat olarak göstermeyi başaramadılar. Yahut sunu gösterdiler: Her mumun bir yatsı vakti vardır.

Nasıl ki Türkiye, Laikistan olarak kalamadı, Kürdistan da Güneydoğu olarak kalamayacak. Nasıl ki cebren ve hile

ile bütün bir Türkiye toplumu Kemalizmin seküler tahakkümü altında onyıllarca tutuldu ama o tahakküm bir gün yıkıldı, öyle de Kürtlerin üzerindeki tahakküm perdeleri de bir bir yırtılacaktır. İnkâr ile üstü örtülmüş, canlı olduğu hâlde coğrafyanın siyasi harita mezarına —bin bir hayalatın içine sarılarak— gömülmüş olan Kürdistan, üzerindeki toprağı atıp ortaya çıkacaktır. Laikistan'ın sönüşü ne kadar mukadder idiyse, Kürdistan'ın dönüşü de o kadar mukadderdir.

Neden? Çünkü "bir dane-i hakikat bir harman hayalata müreccahtır". Yalan ve kurgu hakikat karşısında ne kadar köpürse de büyüyemez, ne kadar çoğalsa da ağırlık kazanamaz. Hakikat odur ki karşısında hayalin hükmü yoktur. Hakikat kendisine riayet etmeyen sözü, ismi ve hatta cismi köksüz ve temelsiz bırakır. Hakikatin ise zemini kaygan değildir. Eşyada hakikat, insanda ise hürriyet elbet bir gün teneffüs edecektir. Bu dünyada bir çığır açmak yahut bir siyasi birlik oluşturmak isteyenlerin mutlaka ama mutlaka fıtrata, eşyanın ve insanın doğasına riayet etmeleri gerekir.

Kürdistan'a Güneydoğu deseniz de Kürdistan Kürdistan olmaya devam edecektir. Ne tarihin akıntısı ne de coğrafyanın çağrısı karşısında bigâne kalamazsınız. Hakikate ram olmayan, hakikatin seli önünde savrulmaktan kurtulamaz. Peki, Kürdistan'dan kasıt nedir? Kürdistan'dan kasıt, o coğrafyada yaşayan Kürtlerin (ve Kürt olmayanların) iradesinin tasarrufuna saygı gösterilmesidir. İhtimal vardır ki Kürtler Kürdistan'a bundan sonra Güneydoğu demek isterler; Güneydoğu ancak o zaman Kürdistan kadar meşru bir hakikat olur.

Kürdistan'ın hakikati ne Osmanlı oraya Kürdistan dediği için vardır, ne de Türkiye oraya Kürdistan demediği için yoktur. İstanbul'dan Diyarbakir'e yolculuğuna yüzyıl önce başlayan hürriyet ve demokrasi, Kürtlere hakkıyla vardığında, hakikat açığa çıkmış olacaktır. En son Kürdistan olarak gömülen ve ölmeyen bu canlı, mezardan çıkıp kendisine Güneydoğu derse, Güneydoğu, Kürdistan'dan daha taze bir hakikat hâline gelir. Ama eğer mezardan çıkan Kürdistan, kendisine Kuzey Kürdistan derse, Güney Doğu hayal olur. "Dağ Türk'ü" nasıl "Kürt" olmak zorunda kaldıysa, Güneydoğu da Kürdistan'a inkılab edecektir. Zira, "bir tane sidk, bir harman yalanları yakar".

Hakikatin ortaya çıkması, her şeyden önce adaletin gereği ve kaderin rövanşıdır. Kürtlerin yaşadığı coğrafyaya yani Kürdistan'a Kürtlerin rağmına olarak başka etiket yapıştırmak da Kürtlere başka etiket yapıştırmak gibi geride kalacaktır. Kart Kurt'lardan Kardeş Kürt'lere politik dilde yaşadığımız esnemeyi Güneydoğu'ya yavaş yavaş Kürdistan diyebilmekte de yaşayacağız. Böylece Kürdistan hakikatinin üstüne gerilmiş tahakküm perdeleri tek tek yırtılacaktır. Buna sadece Kemalizminkiler değil, Osmanlı dönemi istibdat da, Kürtlerin nicedir devam eden kendi cehalet, ihtilaf ve fakr u zaruretleri de dâhildir.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemaat'in anlamadığı

Mücahit Bilici 18.12.2013

Cemaat ile hükümet arasındaki çatışmada gönüllü ve memur taraflar birbirlerine ateş ederken, Cemaat'ın anlamadığı ve kendince başkalarına anlatamadığını sandığı bir şey var.

Dine hizmet için dünyadaki kaynaklara erişim ve hâkimiyet çabası olarak siyaset yaptığın zaman siyasi çekişmenin tarafı olmaktan kurtulamazsın. Şunu da bilmelisin: Siyaset menfaat üzerine döner ve canavardır. Bunu insan en iyi muhalif durumuna düştüğünde anlar. Siyasette ahlak kolay kolay bulunmaz, çünkü siyaset iradelerin çatışması, bencilliklerin yarışmasıdır. Bunun içinin 'millete hizmet' veya 'dine hizmet' gibi ulvi amaçlarla doldurulmuş olması bir şeyi değiştirmiyor. Siyasi kavganın içine kutsalların sokulmaması, kutsalların bu bencilliklerin darbelerine hedef edilmemesi içindir.

Çıplak hâli savaş olan siyasetin oturmuş, sınırlandırılmış hali hukuka dönüşüyor. Kimse kimsenin insafına, şefkatine, kardeşlik duygularına terkedilmeyecek bir garantiye sahip olunca da buna demokrasi diyoruz. Siyasette ahlak arayanların, Osmanlı sultanlarının İslam'ın rağmına olarak kardeş katline neden tevessül ettiklerini anlamaya çalışsınlar. Veya şahıs olarak neredeyse veli sayılan Sultan Abdülhamid'in kendisini mecbur zannettiği bir istibdadın kaynağı olduğu gerçeğini hatırlasınlar. Ve bugün ezebildiği kardeşine kardeşlik nutku çekenlerin, gücü kendininkine yakın kardeşiyle ise nasıl ölümüne vuruştüğünü insaf ile analiz etsinler.

Dine hizmet için yaptığın kişisel fedakârlıktan dolayı, insanların senin dine hizmet için yaptığın kolektif siyaset ve bencilliği hoşgörmesini bekleyemezsin. Hizmet ve İslam'ın menfaati için iktidar edinme ve kullanma hakkına sahipsin. Fakat bu ulvi gaye için yapıyor olman, yaptığın şeyi siyaset olmaktan çıkartmıyor. Bu yüzden dünyanın her tarafına gönüllü gidip büyük bir fedakârlık yapan insanların hizmeti, onların fedakârlığına bina edilen bir siyasetin menfaatsiz safi bir hizmet olarak görülmesi için yeterli değildir.

Evet, Gülen Cemaati hiçbir zaman klasik bir Nur cemaati olmadı. Hatta Nurcu olarak adlandırılmaması daha doğrudur. Cemaat'ın yine ortodoks Nurculuğun siyasete ilişkin ilkelerini takip etmediği de malumdur (bunları 90'ların sonunda yazdım). Bu Nurculuk açısından eleştiri konusu edilebilir ama İslamcılık açısından eleştirilemez. Çünkü İslamcılık zaten Müslüman'ın siyaset yapmasını önceler, hatta kutsar. Cemaat'ın iyi Nurcu olmaması kadar, direkt veya dolaylı siyaset yapması da tamamen demokratik hakkıdır. Ayrıca Gülen Cemaati'nin siyaset yapma durumu yeni değildir. Dün, Gülen Cemaati'ni bu noktada eleştirme cesareti gösterememiş olanların, bugünkü eleştiri ve kahramanlıkları ciddiye alınamayacak basit bir oportünizmdir.

Özetle, davanın siyasetini güdenlerin siyaseti, siyaset davası güdenlerin siyasetinden daha az meşru değildir. "Sivil toplumsun lobi faaliyeti yapma" yahut "cemaatsin devlette etkili olmaya çalışma" demek demokratik olmaz. Açıklık, hukuk ve hesap verebilirlik talepleri ise meşrudur ve herkese lazımdır. Evvelce ortaklaşa yapılan bir siyaset şimdi tek tarafta konsolide edilmeye çalışılıyor. Taraflar açıkça ve mertçe "boşanıyoruz" deseler, yekdiğerlerine tepkileri daha saygıdeğer bulunurdu. Kendini Devlet yerine koymaya başlayan Parti'nin, Cemaat'i en fazla bir parti olarak görmeye başlaması da bir siyasi hamle olarak görülmelidir, yoksa bir zorunlu hakikatin teslimi değil.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anarşinin sebep ve çareleri

Mücahit Bilici 21.12.2013

Kürdistan'ın kuzeybatısındaki Orta ve Batı Anadolu bölgelerinde dindar Türk kardeşler arasında derin bir siyasi çatışma var. Dış güçler bu vatandaşlarımız arasında cirit atıyor. İç ve dış mihraklar yurdumuzun bu bölgesinde asayiş ve itimad sarsmak için safdil vatandaşlarımıza kutu ve rulolarla nifak ve fitne sevkiyatı yapıyorlar. Maalesef dış güçlerin uzantısı olmakla suçlanan taraflar arasındaki çatışma dolayısı ile bölgede anarşi ve siyasi terör havası var.

Büyük bir feraset sahibi "doğu"daki vatandaşlarımız, batıdaki kardeşlerinin kandırılarak cepheye sürüldüklerini düşünüyorlar. Ülkenin ve dinin bölünmez bütünlüğünü, araya fitne ve nifak sokarak havaya uçurmak isteyenlere karşı alınması gereken tedbirler de şunlardır:

Her şeyden önce anarşinin temel sebebi, devletin orada yeterli olmamasıdır. Yani çatışan taraflara dağıtılacak kadar çok devletin yokluğu en büyük sıkıntıdır. Devlet kıtlığının aşılması için bölgeye daha çok devlet sevkiyatı yapılmalı ve devlete hükmetmekten geri kalmış ve hatta kasten geri bırakılmış halktaki devlet açlığı acilen giderilmelidir. Devletteki kaçak, kaçak elektrikten daha büyük bir sorun hâline gelmiş bulunuyor. Devlette kaçığa son verilmelidir. Ayrıca devlette bir taneyle yetinilmemeli, paraleli, yamuğu, üçgenlisi ve hukuksuzu da milli birlik ve beraberlik için seferber edilmelidir. Zira her şeyin başı devlettir. Bilen bilmeyen her yorumcunun "devlet şart!" sakızını çiğnemesi boşuna değildir.

İkinci olarak, bölgedeki ekonomik ilerigitmışlik sorunu acilen müdahale edilmeyi bekliyor. Ülkemizdeki yatırımlar ve ekonomik ilerigitmışlik noktasındaki dengesizliğin giderilmesi için bölgeye daha az AVM yapılmalı. Özellikle de metro durağı çıkışına yapılan fazla inşaat ve ekonomik yatırım, yeraltındaki masum vatandaşlar için güvenlik riski hâline gelmiştir. Ekonomik ilerigitmışlik ortamında karnı tok kardeşlerimiz dış güçler ve örgütler tarafından kolaylıkla kandırılarak siyaset meydanına çekilmekte ve kardeş kardeşe düşman edilmektedir.

Üçüncü olarak da birbirleriyle kanlı bıçaklı olan ve siyasi bir savaşa giren bu kardeşlerimizde din ve kardeşlik zaafı vardır. Ulu Önder taassubu gibi hastalıklar almış başını gitmiş. Bunun giderilmesi için bölgeye bol miktarda din kardeşliği sevkiyatı yapılarak insanlara zorla enjekte edilmesi gerekir. Zira iki taraf da Allah'ı sever mü'min ve Müslim'dir. Çatışmamaları gerekir. Hem de bu öyle uhrevi bir şey için değil, gurur metaı olamayacak ve adına devlet denen dünyevi bir nesne için kavga ediyorlarsa sorun din zaafıdır. Bu sebeple, bölgedeki kardeşlerimize tavsiyemiz, cemaat, hükümet, örgüt, tarikat, cunta, hunta gibi kavramlarla bizleri bölmeye çalışan dış güçlere fırsat vermesinler. Çare, ortak kimliğimize sarılmaktır. Elbette muhataplarımıza din dersi vermek haddimiz değil ama yine de utanmadan veriyoruz bu dersi.

Yukarıda okuduğunuz yorumun seviyesi ve kalitesi ne ise, bugüne kadar hâkim olan Kürt sorunu analizlerinin, özellikle de dindar Türk kardeşlerden neşet eden değerlendirmelerin ekseriyetinin seviyesi bu idi. Haklar ve grupsal menfaatler yahut devlet üzerindeki egemenlik hakkı söz konusu olduğunda din kardeşliğinin d'sine yer bırakmayan din kardeşleri, umulur ki bundan sonra Kürtlere din kardeşliği edebiyatı yapacak olursa, bunun ne demek olduğunu anlayıp mahcubiyet duyarlar..

Cemaat ve hükümet mücadelesinin ihlâs ekonomisi

Mucahit Bilici 25.12.2013

Cemaat ile hükümet arasında artık alenileşen mücadele keskinleşme emareleri gösteriyor. Daha önce yazmıştım: **"İslam içi siyaset"** ve **"çok partili dindar siyasi hayat"**a başladık. **Fiili başkanlık** sistemiyle yönetilen **muhaletfetsiz Türkiye**'de en nihayet yargı neredeyse bir parti gibi nispi bir özerklik göstererek yolsuzluklara karşı operasyon yaptı. Yani **Kuvvetler Ayrılığı** ilkesi garip bir şekilde tecelli etti. **Yürütmesi Parti olan bir ülkenin Yargısı da Cemaat olur**. Yürütme, **maharet**'i yapması gerekenlerin dışında yapmaması gereken konulara da taşıyınca, Yargı **salahat** hamlesiyle yolsuz yürütmelere kırmızı kart çıkartmış oldu.

Ama biri parti diğeri cemaat, biri şeffaf diğeri değil diyenler olacaktır. Hâlbuki Parti de Cemaat de Türkiye'de devrimi gerçekleştiren ortaklardır. **Devrim sonrası iç savaştır yaşanan**. Cemaat zaten Parti'nin içindeydi. Buna şahit, Parti çatısının bugüne kadar Cemaat'i hep himaye etmiş olması ve Cemaat yapısının da neredeyse Parti'den daha çok Parti için çalışmış olmasıdır. Aslında iki taraf da birbirleri için çalışırken devrim için çalıştı. Devrim oldu ve kumanda odasına girenler her şeyin mi yoksa bazı şeylerin mi paylaşılması gerektiği konusunda anlaşamadılar. Biri acımasızca her yere girmek isterken, diğeri bunalıp artık onu her yerden çıkartmaya karar verdi. Yani Parti Cemaat'in belki de daha büyük bir rol oynadığı devrimin ganimetini kurumsal vitrinde olmanın kolaycılığıyla toplamış bulunuyor. Yani şu an Parti'nin elinde olan devlet aslında **eşit ölçüde Cemaat'e de ait** olmalıdır. Şimdi yollar ayrışınca Cemaat'i neredeyse illegal bir gizlilikle, Parti'yi de resmî devlet ile özdeşleştirmek dürüst bir yaklaşım değil. Bu çatışma devlet ve paralel devlet çatışması değil, bir ve tek devletin en az iki yeni sahibi arasında süren **paylaşım kavgasıdır**.

Bir **davanın siyasetini** güdenler ile bir **siyasetin davasını** güdenlerin ikisi de menfaatleri için vuruşuyorlar. Ne kadar ulvi bir amaç güdülürse güdülün, **siyaset menfaat mücadelesidir** ve dine hizmet için siyasetin bir bedeli siyasetin eline (kavganın bir tarafı olarak) düşmektir. Cemaat'in başına gelen budur.

Bugün üç acıklı şey yaşanıyor: Bir; Türkiye'nin istikrarlı ve temiz görüntüsü çöktü. İki; AK Parti'nin sanıldığı gibi ak kalmadığı ortaya çıktı. Üç; Gülen Cemaati gibi dev bir cemaat siyasi çatışmanın nesnesi ve muhatabı oldu.

Başından beri **hep siyaset yapan** ve kendi (dava bildiği şeyin) menfaati için hiç kimseye acımayan Cemaat bugün geçmişte yaptıklarının bedelini ağır bir şekilde ödüyor. Cemaat'in kendine ilişkin içsel algısı ne olursa olsun, dışarıdan bakan herkes için **Cemaat de bir nefistir**, kıskanılması, rakip görülmesi ve menfaate tehdit olarak algılanması normaldir. Nasıl ki hamama giren terler, öyle de siyaset yapanın da hasımları olur. Öyle görünüyor ki Cemaat, hükümetin darbeleriyle çok şey kaybedecek.

Cemaat siyaseti ve bu dünyayı kaybetse **elinde yine de davası kalır**. Ancak aynı şey Parti için söylenemez. Cemaat'in tasfiye ve kıyımlarla cezalandırılması, Cemaat için aynı zamanda nefis **tezkiyesi** anlamına gelecektir. Yediği darbeler Cemaat'e dünyasını kaybettireceği için onu tam bir ihlâsa irca edebilir. Parti ise dünyaya daha bir rehavetle gömülüp yozlaşma riskini artıracaktır. Uzun vadede ise, yanlış yapmış olsa bile bir davası olan ve **ihlâslı kalan** kazanacaktır.

Yolsuzluk başta olmak üzere **Cemaat'in kullandığı kozlar gerçek** görünürken. Şimdiye kadar **Parti'nin Cemaat'e karşı kullandığı kozlar** ise tüm iktidarların hep kullandığı komplo teorileridir. Cemaat'in bencilliğine verebileceğin en büyük cezayı ver, yine adil kalabilirsin. Ama elverişli dış güçler yalanı üzerinden vereceğin her ceza zulüm olacaktır. Sebepler dairesinde baktığımızda ihlâs noktasında daha iyi konumda olan Cemaat'tir. **İsa'yı çarmıha geren Halife'nin** nihayetinde kaybedeceğinin bir delili de, başka bütün sebepler olmasa bile, Halife'ye kefen mi yoksa kefen büyüklüğünde insan cebi mi olduğu belli olmayan tekstil ile tezahürat yapan **memur ve yalaka ordusunun** insani ve İslami **edeb konusundaki seviyesidir**. Onların **Ulu Öndercilik** konusundaki 'fake' vecdlerinden daha kötüsü, bu riyakârlığın rahatsızlığa yol açmayıp teşvik görmesidir.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mentoxe ve ölüm

Mucahit Bilici 28.12.2013

Çocukken belki de her çocuk gibi ben de ölümü düşünürdüm. Dünyayı, işiyle bir gonca gibi açan günün toparlanıp gittiği vakitlerde akla gelen bir ölümdü bu. Ölümün kardeşi olan uyku, gurub etmiş güne geçici bir vedaa insanı davet ederken daha büyük bir vedaa da hatıra getiriyordu: Uyuyup uyanamamak nasıl bir şey olurdu acaba? Ölümü düşünmek için yaşıma küçük sayılırdı. Fakat bir çocuk ölümüne komşu olmuştum. Çocuk ve Allah arasındaki bağın gölgesi çocuğun ölümüne dair soruları boyunca düşüyordu hatıra, hayata. Sahi, çocuklar ölünce nereye giderdi? Beklemesiz cennete. Demek cennetin yolu da ölümden geçiyordu. Cennete gitmeyi hangi çocuk istemezdi ki!

Ben de cennete gitmek istiyordum. **Zembilfroş** burcuna konan Legleg'lerin ayaklarından tutunup uçabilmeyi az hayal etmemiştim. Cennet güzeldi ama ölüm insanı korkutuyordu sanki. Peki, yokolmak? O çok kötüydü. Ama ölüm hiçbir zaman yokluk olmadı çocukluğumun anavatanında. **Ölümün kendisinden çok ayrılık ürkütüyordu insanı**. Sahip olduğum çok az şey varken, çocuk aklıma dünyada kaybedeceklerim gelirdi. Ve kabul edilemez gelen ayrılıklardan birisi de sabahları kahvaltıda çayın yanında ekmeği bandırarak yediğimiz **mentoxe** idi. Bir çeşit, yağda kızartılmış undu mentoxe. Çaysız olamayan bir kahvaltıda tendur ekmeğinin çoğu kez tek katığıydı bizim evde. Mentoxenin damağımda bıraktığı tat, anadilin dilde bıraktığı tat ile aynıydı. Ondandır gurbet çok ağır bir şey olmalıydı. **Mentoxenin hatırına ölümü istemezdim**.

İnsanın çocukluğunda hakikatle olan direk ilişkisi, yetişkinlikte yerini gaflete terk ediyor. En çok da ölümü kendine uzak görmede. Mentoxenin tadında kayboluyoruz. Mentoxeyi o kadar değerli kılan masum açlık yerini tevazuu olmayan hayallere, doymaz kalıcılık iştahlarına terk ediyor. İnsan belki unutuyor ama lâyemut değildir. İnsan hayat diye dünyaya saplandıkça, kaçınılmaz olan yolculuk sanki kendine ihanet gibi geliyor. Ne var ki, insan hep bir yolcudur. Lâyemut olmayan bir yolcu. O terketmese, zaten dünya onu terkedecektir.

O hâlde diyebiliriz ki **ölümün uzağına düşen hiçbir hayat, hakkı verilerek yaşanmamıştır**. Dünyanın fenasını göremeyen hiçbir göz de dünyadaki eşya kalabalığının arbedesinde tartaklanmadan yolunu bulamamıştır. **Ölüm insanın en kendi gerçeğidir**. Mezarlıklarını şehirdışına taşıyan şehirler gibi, ölümü kendi gözüne görünmezleştiren hayatlar da insanın kendi gerçeği ile yüzleşme zaruretiyle ihanet etmiştir. Oysa **insan**

ölümlüdür. İnsanın ölümü aslında gecikmiş bir ölümdür. **Öyle bir hayat yaşamalı ki insan, ölüm geldiğinde alacak bir şey bulamasın.** Belki de insanın kendisinden gözünü hiç ayırmaması gereken ufuktaki hakikat ölüm olmalıdır. Elbette bazı **lezzetleri acılaştıracaktır,** "hadim-ül lezzat"tır.

Gerçekten de bir gün öleceğini düşünmeli insan. Belki de bugün. Zira, ölüm değdiği hayatın fazlalıklarını alır, onu hafifletir. Hayatı zayıtsız yaşamının ilacı ölüm gerçeği karşısında dürüst olabilmektir. Ölümlülerin hayatı ölebilir bir hayattır. Onların **özgürlüğü ölmeden ölebilmektedir.**

Arada bir ölümü ve bu dünya gurbetindeki konaklama yerimize evmişçesine tutunduğumuzu düşündükçe, çocukluğumdaki mentoxe tadı gelir aklıma. **Yola saplanan yolcular gibiyiz.**

Kabul etmeli ki ölüm mentoxe kadar gerçektir. Biri unutulmuş geçmişin tadı. Diğer unutulmuş geleceğimizdir. Onun da tadı damaklarımızda bir yerde olmalı.

Nefis bir yemek yer gibi iştahla bağlandığımız hayatın bir yerinde saklı acı bir tattır ölüm. Onu, istisnasız **"her nefis tadacaktır"**.

mukahitbilici@gmail.com

Twitter: @mukahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Roboski ve Paralel Devlet

Mukahit Bilici 01.01.2014

Aradan iki yıl geçti. **Roboski’de devlet bombaladığı Kürtleri öldürmüş, kalan Kürtleri ise aldatmıştır.** Neden? Çünkü bu devlet **Kürtlere ait olmadı** hiçbir zaman. Şu anda ise hüsnüzan ile Barış Süreci adıyla verilmiş bir sözü var tutulması beklenen. Kürtlerin hakları maalesef hâlâ PKK’nin kurumsal entegrasyonuna ve AK Parti’nin siyasi getirisine mahsuben cömertçe ama yavaşça tüketilen bir sermayedir.

Kürtlerin öğrenmesi gereken önemli bir ders şudur: **Sahibi olmadığı devletin elinde madara, maktul olursun.** Kürt bu devletin elinde en fazla **telef oluyor.** Öldürülmesi üzüntü veriyor ama o öldürme bir **cinayet statüsüne** baliğ olmuyor. Kürd’ün teslimiyeti onu sorun olmaktan çıkartır ancak Kürt olarak izzetiyle varolması onu bir sorun hâline getirir. Köylerini, geçimlerini ve akrabalarını bölen kaçak sınırları ihlal etmeleri durumunda Kürtlerin terörist olma ihtimali bile terör sayılır. Kürtlerin **terörist olma ihtimali bile sessizce bombalanmalı** ve gömülemeyecek şekilde un ufak edilmelidir.

Kabul etmesi ağır gelecek ama gerçek şudur: **Kürtlerin bugün resmî devletten görebildiği az buçuk saygı PKK sayesinde.** Çünkü PKK Kürtlerin bir kısmının ve kısmen Kürtlerin devletidir. **PKK korkusu Kürd’ü tanıtmıştır.** Buna şahit, buna hayır diyecek olan resmî devletin ta kendisidir: muhatap olarak PKK’yi seçmiştir.

Yalan üstüne kurulu devletlerin paralel devletleri türer. PKK de bir devlettir, Cemaat de bir devlettir. PKK yarı gönüllü yarı silahlı dolayısı ile yarı-askerî bir devlet iken, **Cemaat ise sivil bir devlettir.** Hatta denebilir ki Cemaat, bir başarı hikâyesi olarak Türk devletinden daha büyük bir başarı hikâyesidir. Bu kadar büyük bir imparatorluğu kalplere (inançla) ve nefislere (hizmet makamlarıyla) kurmak nadir bir başarıdır. Cemaat,

toplumun içinden kurulmuştur, PKK ise resmî toplumun dışından. Birinin polis ve asayişle, diğerinin asker ve terör ile ilişkilendirilmesi bir tesadüf değildir. Demokratikleşme ve **normalleşmede demek ki birden fazla paralel “süreç”e ihtiyaç varmış.**

Bir diktatörlüğün ilke ve inkılâpları ile çoğu kez cebren şekillenmiş bir devletin elindeki kaynaklarla kıyaslandığında Cemaat'ın başarısı devletin bile kışkırdığı bir şeydir. Nitekim devlet kendisiyle rekabet etme ihtiyacı hissettiği, 28 Şubat döneminde de bugün de **Gülen Cemaati'ni taklit etmiştir.**

AK Parti ise bir devlet değildir. Çok geniş bir demokratik süreçle oluşmuş büyük bir menfaat ve dua koalisyonudur. AK Parti'nin eninde sonunda kendini devlet zihniyetine teslim etmesi garipsenmemeli. AK Parti, kendi devleti olamayacak bir siyasi parti olarak devletle bütünleşebilmiştir. Cemaat ise kendisi bir devlet olduğu için mevcut resmî devlete teslim olmaksızın onu teslim alma eğilimi göstermiştir. PKK de bir devlet olduğu için (**Türkiyelileşme** konsepti çerçevesinde) bölgesel olarak **sahiplik ile teslimiyet ortası bir kıvamda** resmî devletle anlaşmaya varmıştır.

Türkiye'de **kalıcı olan aktörler PKK ve Cemaat'tir.** Her iki devletin de resmî devletle bütünleşmiş AK Parti'yi yekdiğerine teslim olmakla suçlamaları boşuna değildir. Her (paralel) **devlete demokrasi terbiyesi vermek, vatandaşların görevidir.**

Demokratik devlet odur ki onda devletler sürekli kurulur ve ama paralel kalmaz. **Demokraside her vatandaş devleti ele geçirir** yahut devlet, ele geçirilmeyi gerektirecek kadar kendisinden uzağa gidememiştir. Türkiye **ne kadar bölünmelidir** yahut **kaç tane paralel devlet olmalı** sorularının cevabı **75 milyondur.** İnsanların istediği kadar bölünme ve istediği kadar biraraya gelme hakkının olduğu devlete demokrasi diyoruz. Daha kütleler ve toplu iradelerin çarpışması aşamasındayız. Devlet azınlığın olmadığı gibi çoğunluğun da değildir. **Devlet ya herkesindir ya da hiç kimsenin.** Eğer devlet birilerinin eline münhasıran geçmişse orada paralel devlet de çıkar, örgüt de, terörist de. Çünkü devletin kendisi bir gaspın örgütü ve dışladıklarının teröristi olmuştur. PKK için söylenen şeylerin (örgüt, paralel devlet) bugün Cemaat için de söylenir olması bir tesadüf değildir.

(Miladi **2014 yılı** hayır, barış ve adalete zemin olur inşallah!)

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Propaganda çöplüğü

Mücahit Bilici 04.01.2014

Türkiye büyük bir propaganda çöplüğüne döndü. Mevcut kavgayı tarafların hangisi kazanırsa kazansın, topluca ödeyeceğimiz bedel **zihni iğdiş edilmiş bir toplum** malzemesi olacaktır. Yani siyasetin ustaları akım gücü çok yüksek cereyanlarla birbirlerine çarpmaya çalışırken nice vatandaş bu cereyanların çekim gücü karşısında savrulmaktan başka çaresi olmayan birer nesne durumuna düştü, düşüyor. Maalesef, mevcut

propaganda yoğunluğu bütün bir toplumun zihnini, **üstünde tarafgirlik pateni yapılan**, lakin ısınıp gevşemesine fırsat verilmeyen **buzdan bir satır** hâline getirmiş bulunuyor.

Demokrasinin zaaflarından bir tanesi eğer herkesi siyaseti takip etmek zorunda bırakması ise demokrasilerde propagandanın en büyük zararı da vatandaşların tamamını **kurbanlık koyun** hâline getirmesidir. Kesilecek kurban gibi zihni teslim alınacak vatandaş da önce bir nevi elektrik şokuyla **sersemletiliyor**. Kitlelerin rızasını tahsil etmek ve teslim almak için onların iradesini korkular ve tahşidatla sersemletmeyi gerektiriyor **propaganda denen iğfal**. Bu nevi modern popüler propaganda bugün Türkiye’de her tarafı kaplamış bulunuyor. Bir tarafa asker yazılmamış insanlar ise **teneffüs zorluğu** çekiyor.

Vatandaşın demokratik teyakkuz lüzumunu usta bir manevrayla **propaganda namlusuna** çeviren bir mönü var masamızda: Dış düşman veya onun iç uzantıları ile halkta bir **tehevvür duygusu** oluşturulmalı. Sonra iç kırılganlık hâli hissettirilmeli. Yani rızaları toplamak isteyen iktidardaki gücün halkın himmetine ve sahiplenmesine **muhtaç bir mağdur ve masum** olarak resmedilmesi gerekiyor.

Siyasi bir tartışmada militanlık yapacak kadar tarafgirlik yapmak için çeşitli sebepler olabilir: Cemaat veya Parti mensubusunuz. Varoluşsal bir kapışmaya **tarafsınız**. Ya da aldığı emri ifa eden **memur olabilirsiniz**. Bu, yılların memuru oldukları, şimdiki yeni patronları için çalışmaya devam edebiliyor oluşları ile ortaya çıkanlar ve iktidar değişikliğinde yerlerini kaybetmeyen tipler için söylenebilir. Veya yeni iktidarın muhafız ordusuna yeni kaydolmuş memur olabilirsiniz. Devlet eleştirmeni iken şimdi istihbarat memuru ve siyaset tetikçisi olanlar bu kategoride. Eski ve yeni memurlar propagandayı kurumsal bir destek ve örgütlülükle yapıyorlar. Doğrusu bu **memurlar ne acınmayı ne de nefreti hak etmiyorlar**. Çünkü neticede maaş karşılığı işlerini yapıyorlar.

Bunların dışında bir de memurların propagandasına teslim olup, onların **korku tüneline giren gönüllü siviller** var. Bunlar da propagandayı, vatan kurtarma ve göze girme duygusuyla derinleştiriyorlar. **Siyasi mobilizasyon için gerekli gerilimin** artması için balonların son haddine kadar şişirilmesi gerekiyor. Onların ağzında, tıpkı zurna veya saksafon çalan adamın yanakları gibi, şişiyor yalan. Böyle olunca doğruya veya insaflı değerlendirmeye söz mekânında **yer kalmıyor**. Hakikat ise en iyimser hâliyle **suizannın kurbanı oluyor**. Siyasetin propagandası hakikat dâhil önüne çıkan her şeyi kendisine alet etmek istiyor. **Yalan, elverişli olduğu sürece hakikatten daha çok itibar görüyor**.

Kabul etmeli ki **dindarlar arası siyaset çok hızlı ve çok kirli başladı**. Altı üstü bir siyasi mücadele veriyorsunuz. Ama sanki İslam âleminin bu ve öteki dünyasını birlikte kurtarma savaşı veriliyormuş havası vermeler karşısında insan hayret ediyor. Bu kadar **gürültünün kofluğunu**, bu gürültünün uğruna araçsallaştırıldığı hedefe ulaşıldığında göreceğiz. Aslında **bu kadar şişebilen gerçeklerin** birer balon olduğunu, **kurtarılmayı bekleyen vatan paniğinin** özenle imal edilmiş bir seferberlik ayvası olduğunu göreceğiz. Siyasetin, eline geçen her şeyi kendine alet etme yeteneği karşısında şapka çıkarmalı insan ve şerrinden Allah’a sığınmalı.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zemberek boşaldı, balayı bitti

Türkiye’de AK Parti büyük bir **demokratik koalisyon** idi. Küçük bir azınlığın keyfine neredeyse yüz yıldır mahkûm edilmiş ve üretkenlik kapasitesi, özgürlük olmadığı için baskı altında kalmış bir toplumun **birikmiş enerjisinin sonucuydu**. Yani AK Parti’yi doğurup, başarılı kılan toplumsal dinamikler, **AK Parti olmadan** da benzer **politik çıkışı** ve **ekonomik başarıyı** gerçekleştirecek birikmişliğe sahipti. Koskoca bir **imparatorluk bakiyesi** ülkeyi, basit bir **Kemalist despotizme** mahkûm edersen, büyük bir başarı için **sadece özgür kalabilmen yeter**. Bir an geldi ve zapturapt altında tutulan **zembereğin enerjisi** demokratik devrimle serbest kaldı.

Başat **aktörler** şunlardı: **İnsana yatırım** yapıp **tolumda etkili** olan ama siyaset ve devleti belli bir dinî/ etik amaç için **aşağıdan dönüştürme** projesi olan **Gülen hareketi** ile popüler **politikaya yatırım yapan** ve siyaset ve devleti dinî/ siyasi bir amaç için **yukarıdan dönüştürme** projesi olan Milli Görüş geleneği (veya **İslamcılık**) hem öğrenme süreci hem de zaruret sonucu **buluştlar**. AK Parti devrimi bu **sinerjinin ürünüydü**.

Vitrinde hamasete düşkün, yüzeysel ve daha çok bilinen siyasal İslamcılığın liberalleşmiş hâli vardı.

Arkaplarda ise **teeniyi abartmış** nitelikli **insan malzemesi** ile bürokraside var olan ve daha az bilinen sivil bir cemaatin aleni politik hâli. Büyük koalisyonda laik liberaller ve sair dindar demokratlar da vardı. **Devrimin** dünya piyasalarına ve toplumsal algının yüzeyselliğine yansıyan **ikonik yüzü Recep Tayyip Erdoğan** idi ve halen öyle.

Bugün geldiğimiz nokta itibariyle **yola AK Parti diye çıkan trenden geriye** vitrinin vitrininden yani sembolik ve karizmatik **lokomotiften başka bir şey kalmadı**. Seçim ve kriz dalgaları üzerinden **sörf yapma ustası** olan Başbakan ilk “artık ihtiyacım yok” fırsatında **liberallerin olduğu vagonu bağlayan zincirleri kopardı**. Popüler oy desteği konsolide oldukça desteği daha önce kilit önemde olmuş ama oy büyüklüğü küçük olan fakat **biat etmeyen müttelikler teker teker harcandı**.

Gün geldi: **Başbakan** ile **Gülen Cemaati’nin** de yolları ayrıldı. Biri resmî olarak **üstüne görünmeyen** ama hakikaten **hakkı olan iktidarı paylaşmak istedi**. Diğeri ise bu kadar tekeline **hakkı olmayan** ama **resmî olarak üstüne görünen iktidarı paylaşmamak istedi**. Devrim öncesi “din kardeşliği” hukuku, yerini, devrim sonrası **tapunun vitrinde olduğu** gerçeğine bıraktı.

Bütün bir iktidar yeni baştan **Başbakan’ın şahsiyeti etrafında** inşa edilecekti. Türkiye farkına varmadan **fiili başkanlık sistemine** geçti. **AK Parti’nin Başbakan dışında kalan kısmı** maaşa rıza ile söz hakkından feragate mahkûm edildi. **Liyakat arandı ama sadece sadakat şampiyonları arasında**. Maaşını alıp parmak kaldırmakla iktifa etmesi beklenen milletvekilleri yerine **danışmanlar ordusu** ile ülke bir **ulu önder** tarafından yönetilmeye başlandı. **Halife**, istihbarat örgütünü ise bir tür devrim muhafızları ordusu olarak yeniden dizayn etti ve polis üzerinde etkisi çok olan **İsa’nın** havarilerine karşı hem koruma hem de taarruz enstrümanı olarak kendisine münhasır bıraktı.

Dünün laikçi tetikçisi iken bugün hilafetçi kesilen nüfuz memurlarından, **Başbakan yalakalığının** makam kapmanın tek yolu olduğunu (haklı olarak) bilip **ölümüne biat’ten** bahseden sığ karakterlilere ve sokaktan toplanıp taltif ile AK Parti militanı hâline getirilmiş sivilimsilere görev verildi. **Sadece bir biat partisi değil bir biat medyası da ustaca inşa edildi**. Cemaat’in bugüne kadar incittiği ve küstürdüğü (ki çoktur) cemaatlere destek olundu ve komplot teorileri ile mobilize edilip aleni biatları sağlandı. **Lokomotifin** arkasında lokomotif

büyükliğünde vagonlar ve özgül ağırlıkları yok. Trenin gidişatından habersiz milyonlar ile lokomotif ayakkabı kutuları mesabesindeki sadakatleri ile biat etmişler ordusu var.

Türkiye’de AK Parti isimli **dindar devrimin balayı dönemi bitiyor**. Çünkü dindarların **iktidarı elde etmişlik memnuniyeti** ile iktifa etmelerinin yol açtığı **şeffaflık yoksunluğu** ve bu yoksunluğun davet ettiği çürümeyi **siyasi maharet** ve **ekonomik pay dağıtımı** ile tolere edilebilir tutmak artık mümkün değil. Herşey çok güzeldi ama **zemberek boşaldı**. Balayı bitti.

Evet, gerçekten de **Başbakan yedirilmemeli**, çünkü ondan başka elde kalan bir şey yok!

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hükümetin Cemaat hatası ve paralel çözüm süreci

Mücahit Bilici 11.01.2014

Önce pek kimseyi memnun etmeyecek tezimi yazayım, sonraki paragraflarda açmaya gayret edeyim:

Cemaat’ın PKK’ye uygula(t)mak istediği politika ile hükümetin Cemaat’e uygulamak istediği politika aynıdır (imha politikası) **ve ikisi de yanlıştır**. PKK de Cemaat de pek çok tarzları itibariyle eski Türkiye’ye göre şekillendikleri için yeni Türkiye’ye geçişte **özel bir ilişkiyi gerektiren aktörlerdir**. Nasıl ki PKK’ye **adi çete muamelesi** yapamazsan Cemaat’e de (bırak çeteyi) herhangi bir cemaat veya **camî cemaati muamelesi** yapamazsın. Çünkü değil. İktidarı paylaştığın ve paylaşmak zorunda kaldığın/ kalacağın bu aktörlerin (seninle birleşecek ve senden ayrılacak) ayrı siyasi muhatap hâline gelmelerini istiyorsan, **onların senin içindeki hak/emeklerini “çözüm süreci” formatında iade etmen gerek**. Sana sırasıyla “terör” veya “vesayet” olarak görünen **“oy verme” - dışı ağırlıklar** şu an sahibi olduğun devletin, sırasıyla kurulumunda ve teslim alımında (o devletin) çaldığı **“egemenlik”**lerin ağırlıklarıdır ki kendilerini siyasetin düz yolu dışında hissettiriyorlar.

Öyle görünüyor ki **Cemaat**, hiçbir şey olmamış gibi PKK’nin yokolmasını (gerekirse yokedilmesini) ve Kürtlerin sadece oy vererek söz hakkı sahibi olması gerektiğini söylüyor. Yani PKK’yi yoket, Kürd’ün de gönlünü kazan formülü. **Zahiren doğru** görünüyor (teröriste imha, vatandaşa oy) ama **bir şeyler eksik, değil mi?** Bu eksik şeyin ne olduğunu keşfettiğinizde çözüm veya **“barış süreci”** denen nartopu gibi **“lüzum”**un yaslandığı hakikati de siyaset felsefesi açısından teşhis etmiş olursunuz.

İnkâr etsen de seni bugün Kürtleri oy sahibi varlık olarak tanıma imkânına zorlayan **kurucu şiddet** PKK olduğu için **PKK’yi inkâr ederek yoluna devam edemiyorsun**. Bu sebeple, mesela, **ne Öcalan bir oydu**, ne de PKK beş on bin oy. PKK’nın “varlığı”na boyun eğmen (ki yapman gereken şeydir, zira hakikattir), **yanlış başlamış bir yarışta sadece yarış içi mukayeseye yaslanamayacağın gerçeğinin** yansımasıdır. Yasa yapan hükümler şiddet yasanın üstünde veya dışında kalır. Zira, yasanın içinde kalsan edemeyeceğin müzakereyi siyasetin hükümlerlik kapasitesi ile yapabiliyorsun.

Bu bir tür **devrim sonrası hükümrانlık hukuku**dur. Nasıl ki siyaset hukuka indirgenemez, öyle de **kurucu aktörler** oy sayısına indirgenemez. Hükümrانlıkta **ya paylaşırsın ya da savaşırsın**. PKK ile hükümrانlığı paylaşmanın yolu, bebek katili, terör örgütü dediğin insanlarla oturup **onları reddetmenin ağırlığından**, onları muhatap alarak ve **iktidar paylaşımına giderek kurtulmak** oldu. Elbette ki savaşımaya devam edebilirdin. Bir geçiş süreci ve gerektirdiği ayrışma/ birleşme süreçleri sonrasında ancak **örgüt elemanı** ile **normal vatandaşın** ikisinin de ağırlığını **bir oy** noktasına getirebilirsin.

Aynı şekilde düne kadar aynı yolun yolcusu görüp **örgütlülük ve bürokratik insan kaynaklarından yararlandığın Cemaat**'in hükümrانlığı paylaşımına izin vermediğin için savaşmak durumunda kalıyorsun. **Bir savaşı bitirmek için nasıl bir çözüm süreci gerekli idiyse, bir ittifakı bitirmek için de bir geçiş ve paylaşım süreci gerekliydi**. Bu süreç bir şekilde gerçekleşmemişe benziyor. Devrimin ortakları olan **Parti ve Cemaat** (veya ikisi birden Parti görünümü arkasında Cemaat) **ayrıldıklarında** hakları acaba nasıl taksim edilecekti: İkisinin de cemaat olduğu varsayımıyla mı, yoksa ikisinin de parti olduğu varsayımıyla mı?

Bu sorun tek şıklı cevaplandığı için **problemin mahiyetini kavramakta zorlanıyoruz**. Cemaat'ın neden Parti ve taraftarları gözünde birden eskinin PKK'si kadar dehşet verici **bir ihanet şebekesine** dönüştüğünün sırrı budur. **Kurucu güçler ayrışıyor** ve bu, **devlet yarılması** gibi görünüyor. Tarafların birbirlerini **İsrail uşaklığı** veya **Pers kurtluğu** vs gibi "dış mihrak" ithamları ile suçlamaları ise ucuz bir propagandadan başka bir şey değil. **PKK'nin biten askerî savaşı** yerine **Cemaat'ın başlayan sivil/ bürokratik savaşı**na muhatap oluyorsun. Çünkü devletin bir yakasına gerekli dikişi tutturdun ama başka bir yakasının ise dikişleri patladı.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet nedir

Mücahit Bilici 15.01.2014

Devletin özü **egemenliktir**. Devletin **fertteki** ve **toplu(m)**daki tezahürü ise farklıdır. **Fertteki devlete özgürlük diyoruz**. Özgürlük insanın kendi'si olmasıdır. **Kendi'nin egemenliğidir devlet**. Fertteki devlet kendisinden kopacak kadar insandan uzağa gidemediği için ihanet edemez. Hatta sahibi olan ferde dönüp bakabilecek kadar kendisinden uzaklaşmadığı için, fert kendisindeki devletin farkında bile değildir. Teb'ası olmayan kral sadece özgürdür. İradenin dışında bir başka iradenin tasarrufu yoksa orada **iradenin kendisi görünmezleşir**. Devletin en şeffaf hâli, sahibinin üzerinde özgürlük olarak tecrübe edilen hâldir. Bu, **mülkün kesintisiz ve mesafesiz tasarruf hâlidir**. Henüz özgürlüğün temeli olan irade, bir muhataba tesadüf etmemiştir. Özgürlük 'kendi'nin takdiridir. Bir bütün olan ferdin özgürlüğünde **irade ile kader birdir** ya da iradenin kendisi kaderdir.

Fakat insanın bu "**vahşet**" lüksü her taraftan "**medeniyet**"in saldırısı altındadır. Medeniyetin bu saldırısı **hem içeriden** (yani *insanın doğası*, muhtaçlığı itibariyle) **hem de hariçten** (diğer insanların mevcudiyeti itibariyle) sözkonusudur. **Özgürlük**'ün "durum"u tarif için yeterli sayılmayıp **devlet** diye bir şeye ihtiyaç duyulmasının sebebi de budur. İnsan tek başına olmadığı, **olamadığı için** insanın özgürlüğü **dolaysız kalamıyor** ve bu hâliyle insanın özgürlüğü devlet suretinde **insanın uzağına düşüyor**. Bir türün veya toplumun parçası olan insan artık fert değil parçadır ve **parça için özgürlük diğer parçaların iradesiyle buluşma, boğuşma ve**

örtüşmeyi gerektirir. Burada iradenin karşısına başka irade(ler)in çıkması **kaderi** mümkün kılmıştır. İradenin 'talih'e ihtiyacı ve imkânı, kaderin doğmasıyla yani tarihin birden fazla kaynakça yazılıyor olmasıyla ortaya çıkmıştır.

Yani **devlet** insanın tekbaşına olmayacak şekilde yaratılmış olmasının sebep olduğu **bir özgürlük gecikmesidir** (evet, anarşistler sabırsızdır). Yahut yaban hâldeki vahşi insanın fert hâlinde elinde olan özgürlük; insan, ötekiyle temas edip medenî olunca, insanın elinin altında olmaktan çıkıyor. **İnsanın özgürlüğünün insandan bir öteki insan mesafesi kadar uzağa düşmesidir** devlet denen muteber nesneyi doğuran. İnsanın kaybettiği yahut ötelenmiş bu maliyla arasındaki mesafeyi kapatırken "ulaşma" **duygusu yaşaması**, bu kaybedilen şeyi **bir nesne** olarak nazara göstermiştir.

Özgürken senden neşet eden ve muhatabı olmadığı "hüküm" başka insanlar aynasında ve potasında sana/insana bir **hüküm** olarak geri dönüyor. Bu hükümle karşıla(ş)ma 'hâl'ine ister Batı'dakiler gibi **state** deyin, ister bu hükmün ele geçme bahtıyarlığına Doğu'dakiler gibi ("talih" manasında) **devlet** deyin, devleti mümkün kılan şey insanın özgürlüğünün **diğer insanlara uğrama mecburiyetidir**. İradenin elindeyken şans ve talihe muhtaç olmayan hüküm, şimdi **kaderin sisli bulvarından** geçip gelmek zorundadır. İstibdatta yolda başına bir şey gelir. Demokraside hüküm dolaşır, sahibine döner, onu bahtiyar eder.

Özetle insanın özgürlüğünün **diğer insanların içinden geçmiş** ve **insanın kendi'sine gecikmiş** hâline devlet diyoruz. Bu özgürlük diğer insanların arasından geçerken çalınır veya çarpıtılırsa neticede çıkan şeyin adı istibdattır. Demokraside ise bütün olma süreci yaşayan parçaların her birinin ferdiyeti muhafaza edildiğinden, ferdin tek başına egemenliği olan **özgürlük** ile **devlet** aynı kapıya çıkar. İnsanın kendi'sinin kendi'sine hükmettiği devlete demokrasi, bu devletin insandaki tezahürüne de özgürlük diyoruz.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neden Cemaat kazanır

Mucahit Bilici 18.01.2014

Cemaat ile hükümetin şiddetlenen kavgası öncelikle **bir iktidar kavgasıdır**. Fakat bu iki tarafı **moral anlamda eşit kılmıyor**. Kader noktasında daha temiz olan tarafın kavgayı kazanması beklenir ve bu Cemaat'tir. Çünkü (kendi menfaatine olacak şekilde, manidar zamanlamalarıyla) hamle yapsa da Cemaat, bunu meşru bir sebebe, (hükümetin bile yok diyemediği) **yolsuzluğa** dayandırmıştır.

Cemaat'ın hamlesinde intikam olsa da herşey kanuni duruyor. Fakat hükümetin hamlelerinde oyunun kurallarına riayet edilmiyor, düşmana gerektiğinden çok daha ağır ithamlarla taarruz ediliyor. **Cemaat'ın savunmaları** ekseriyetle, doğru veya yanlış, bir davaya adanmış insanlar ve ikinci derecede hükümetin başarısızlığından medet umanlardır. **Hükümeti savunular** ise ekseriyetle ya menfaati için savunan parti mensuplarıdır ya da partinin sahibi olduğu devletin maaşlı memurlarıdır. Birilerinin bir menfaat koalisyonu olan particiliğine veya devlette memurluğuna kimse bir şey diyemez. Ancak **içinde menfaatin olan bir davada tam ihlâsı kazanmak çok zordur**.

Hükümetin en büyük **manevi gücü**, kendi görevli elemanlarından ziyade hükümetin propagandasının etkisine girmiş ve direkt bir menfaati olmayan **dindar tabandan insanların dualarıdır**. Yoksa siyasi kadro olarak **İslamcılığın kendi maneviyat pili çoktan bitmiştir** yahut bitmek üzeredir. Cemaat'ın ise bu konuda hükümette hiçbir zaman olmayan nükleer bir enerjisi var. (Velayet için Müslüman olmak bile gerekmezken, fikrî isabet hiç de şart değildir.)

Cemaat sonunda kazanır çünkü **Cemaat'ın dışı çürük, içi ise temizdir. Hükümetin ise dışı temiz ve masum iken içi çürüktür**. Dışarıdan içe doğru karşılıklı **bıçaklar kemiğe dayandığında çürük olmayan taraf kazanacaktır. Cemaat dinî bir amaç uğruna dünyaya saldırır** ve kendi dışındaki hiç kimseye acımaz bir bencil adanmışlar topluluğu iken, **hükümet dünyevi bir amaç/ siyaset uğruna dünyaya saldırır** ve kendi dışındakilerle paylaşmasını iyi bilir bir dayanışmacılar topluluğudur. Cemaat daha itici, hükümet daha çekicidir. **Cemaat daha uhrevi, hükümet daha dünyevidir**.

Yani daha dindar olan Cemaat, sanki dünyevi ve dine ihanet eder görünüyor ama salahat ve din için hamle yapıyor. Daha dünyevi olan hükümet ise sanki dinin son kurtarıcısıymış tekellüflü rolünü üstleniyor ama dünya menfaati için hamle yapıyor. Elbette ki bu **iktidar savaşında doğrular da birer araçtır**. Ama bu doğruları doğru olmaktan, yanlışları yanlış olmaktan çıkartmaz.

Kullandıkları araçlar itibariyle **Cemaat'ın sicili hiç de temiz değildir**. Canavarlarla savaşıp **canavarların dilini öğrenmiştir**. Şimdi şikâyet etse de Cemaat'ın iktidarında da **sansür var, dosyalar var**. Ama zor ve şiddet yoktur. Cemaat'ın baskısı rafine fakat derindir. Hükümetin baskısı ise daha yüzeysel ama kaba sabadır. **Cemaat şu an için ilerici bir güçtür** ancak ister hükümetin ister Cemaat'ın iktidarı olsun, **dindarların iktidarında özgürlükler için mücadeleye ihtiyaç olacaktı** ve daha olacak. Çünkü, daha **dindarların medenileşme sürecini yaşıyoruz**. Bekarken istibdat boşamak kolaydır. Kâfire kılıç sallamak da. Menfaatle hamili ve hamile olduğun iktidarı boşamak ise hiç de kolay değildir.

Yanlış anladıkları şeriat adına laikliği ve hatta demokrasiyi aşağılayan kimi dindarlar yarın öbür gün demokrasi ve laiklik için birbirlerine yalvaracaklar. Halife, İsa ve Mehdi'ler rolleri konusunda savaşacaklar ve sonuçta **(şeriatın hırsızlığa ve bencilliğe fetva vermeyen şeklinin günümüzdeki karşılığı olarak) hakiki bir Müslüman demokrasisine ulaşacağız**. O zamana kadar devlet, hukuk, melekler, 'good' ve 'bad' dualar, kuru yalanlar ve ıslak belgeler havada uçuşacağı benziyor. (Bu arada "**bir taraf**"ta durması sağlanan ve tribünlerde sıkılan Kürt kamuoyunu da meşgul tutmak için gıdım gıdım İmralı balı kabilinden Önderlik fotoları damlayacaktır.)

Fakat **İslam'a hiçbir şey olmayacaktır**. Sözkonusu olan sözümona "İslam'a karşı İslam" büyük komplosu değil, **Müslüman'ın Müslüman'la siyaseten tanışmasıdır**. Gerisi tarafların naralarından ibarettir.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt ve Ermeni: Kendine gelme stratejileri

Hrant Dink cinayeti de **Roboski**'deki katliam da devletin alnında kara lekelerdir. Çünkü her ikisinde de yerini bulmasın diye adalet devletin dehlizlerine sürülmüştür, halen kayıptır. Bu vesileyle, **Türk'lüğün kıyısında sersem hâlde tutulan** bu iki kimliğin esaretten hürriyete kaçış planlarından bahsetmek istiyorum. Çünkü Ermeni'nin de Kürd'ün de (sahip) **olmadığı bir şey var**. Eşit olmadıkları için olamadıkları bir şey: **Kendileri**.

Müslim olmadığı için hariçte ve **Ermeni'likte mahpus tutulan Ermeni**, Ermeni'likten çıkıp **Türk olmak için "insan" olmaya çalışır**. Fakat Ermeni veya Hristiyan olmaktan tamamen çıkmadan eşit olmasına müsaade edilmez. Ermeni, Türkiye denen çayda **bir türlü eriyemeyen bir şeker** gibidir. Erimek, görünmezleşmek, normalleşmek ister ama buna izin verilmez. Pasaportuna bile çentik atılmıştır. Ermeni neticede eşit bir insan olamıyor. Çünkü Türk olamıyor. O yüzden **çok iyi bir insan** olmaya, iyilik saçmaya mahkûmdur.

Kürt ise Müslim olduğundan kendisine sorulmadan un ufak edilmiştir. Türkiye çayına, içecek kişiye sorulmadan, atılmış **toz şeker gibidir**. Kürt zerrelerini toplayıp Kürt olmak için çırpınır ama buna izin verilmez. Türk'lüğün içine "hepimiz insanız/ Müslüman'ız/ Türk'üz" formülüyle **cebren dâhil edilip** orada mahpus tutulmuştur. Oradan, o yokoluşsal hâlden çıkıp **Kürt olarak teneffüs edebilmek** ister ama buna **ya izin verilmez ya da lüzum bırakılmaz**. Kürt, Kürt olabilmek için (daha da doğrusu mecburi bir **Türk'lükten eşitliğe** çıkabilmek için) Müslüman olmak, **çok iyi bir Müslüman** olmak zorunda kalır.

Hariçte tutulan Ermeni eşit olmak için içeriye "insan" olarak dâhil olmak isterken, **dâhilde insan olarak tutulan Kürt**, eşit ama aynı zamanda Kürt olmak için harice çıkmak istiyor. Ermeni, eşitlik uğruna kimliğini gizleyebilmek, **Ermeniliğini insanlıkta nötralize etmek** için çabalarken, Kürt eşitlik uğruna gizli bırakılan kimliğini açık etmeye, **Müslümanlığından Kürt'lüğe nefes alacak bir delik açmaya çalışır**. Bir keyfi merkezin iki mağdur saçağının Sisifusvari yokuş yola gayretleri.

Mütegallibe bir kimliğin bulunduğu bir ortamda azınlık konumundaki kimlikler **eşitsizlik anlamına gelen farklılıklarından çıkarak** eşitliğe erişebilirler. Mesela Ermeni olarak bir türlü Türk olamayan bir Ermeni, Türk'lüğe girmek için **futbol veya benzeri bir spor taraftarlığını keşfeder**. Bir Ermeni'nin Türk'lüğü her zaman şüphelidir ama bir **Fenerbahçelinin Fenerbahçeliliği tartışma konusu olamaz**. Ermeni'likten "insan"lığa "Türk'lük ile geçiş yapamayan Ermeni, Türk'lüğe ancak (takım taraftarlığında **ihlâsını bulan** bir) **"insan"iyetle dâhil olabiliyor**. Bakın nerede bir Türkiyeli Ermeni görürseniz, **iyi bir insandır**. İyi bir insan olmaya mecburdur, çünkü Türk'lüğü ancak insaniyet kanalıyla elde edebiliyor.

Türkiye'de **gayrimüslimlerin futbol tutkusu** bu açıdan dikkat çekicidir. Elbette gayrimüslimlerin kentli olmasının bunda bir payı var. Yine de gayrimüslimlerin futbol tutkusu aslında **bir insan olma arayışı** gibi geliyor bana. Tetikte ve hariçte tutulan bir benliğin kendini saliverip havuzda erime, kaybolma imkânıdır taraftarlık. Her ve hep hazırolda ve nöbette kalmaya zorlanmış kimliğin uykuya ve **istirahata ihtiyacı vardır**. Kürt Müslümanlığında eşitlik ve selametini bulur, Ermeni ise taraftarlıkta insanlığını.

(Kürt veya Ermeni okuyucu, eğer bu tasvirde hakikatten fazla uzağa düştüysem ümit ediyorum beni mazur görür.)

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt ve Ermeni: Kendine gelme stratejileri

Mücahit Bilici 22.01.2014

Hrant Dink cinayeti de **Roboski**'deki katliam da devletin alnında kara lekelerdir. Çünkü her ikisinde de yerini bulmasın diye adalet devletin dehlizlerine sürülmüştür, halen kayıptır. Bu vesileyle, **Türk'lüğün kıyısında sersem hâlde tutulan** bu iki kimliğin esaretten hürriyete kaçış planlarından bahsetmek istiyorum. Çünkü Ermeni'nin de Kürd'ün de (sahip) **olmadığı bir şey var**. Eşit olmadıkları için olamadıkları bir şey: **Kendileri**.

Müslim olmadığı için hariçte ve **Ermeni'likte mahpus tutulan Ermeni**, Ermeni'likten çıkıp **Türk olmak için "insan" olmaya çalışır**. Fakat Ermeni veya Hristiyan olmaktan tamamen çıkmadan eşit olmasına müsaade edilmez. Ermeni, Türkiye denen çayda **bir türlü eriyemeyen bir şeker** gibidir. Erimek, görünmezleşmek, normalleşmek ister ama buna izin verilmez. Pasaportuna bile çentik atılmıştır. Ermeni neticede eşit bir insan olamıyor. Çünkü Türk olamıyor. O yüzden **çok iyi bir insan** olmaya, iyilik saçmaya mahkûmdur.

Kürt ise Müslim olduğundan kendisine sorulmadan un ufak edilmiştir. Türkiye çayına, içecek kişiye sorulmadan, atılmış **toz şeker gibidir**. Kürt zerrelerini toplayıp Kürt olmak için çırpınır ama buna izin verilmez. Türk'lüğün içine "hepimiz insanız/ Müslüman'ız/ Türk'üz" formülüyle **cebren dâhil edilip** orada mahpus tutulmuştur. Oradan, o yokoluşsal hâlden çıkıp **Kürt olarak teneffüs edebilmek** ister ama buna **ya izin verilmez ya da lüzum bırakılmaz**. Kürt, Kürt olabilmek için (daha da doğrusu mecburi bir **Türk'lükten eşitliğe** çıkabilmek için) Müslüman olmak, **çok iyi bir Müslüman** olmak zorunda kalır.

Hariçte tutulan Ermeni eşit olmak için içeriye "insan" olarak dâhil olmak isterken, **dâhilde insan olarak tutulan Kürt**, eşit ama aynı zamanda Kürt olmak için harice çıkmak istiyor. Ermeni, eşitlik uğruna kimliğini gizleyebilmek, **Ermeniliğini insanlıkta nötralize etmek** için çabalarken, Kürt eşitlik uğruna gizli bırakılan kimliğini açık etmeye, **Müslümanlığından Kürt'lüğe nefes alacak bir delik açmaya çalışır**. Bir keyfi merkezin iki mağdur saçağının Sisifusvari yokuş yola gayretleri.

Mütegalibe bir kimliğin bulunduğu bir ortamda azınlık konumundaki kimlikler **eşitsizlik anlamına gelen farklılıklarından çıkarak** eşitliğe erişebilirler. Mesela Ermeni olarak bir türlü Türk olamayan bir Ermeni, Türk'lüğe girmek için **futbol veya benzeri bir spor taraftarlığını keşfeder**. Bir Ermeni'nin Türk'lüğü her zaman şüphelidir ama bir **Fenerbahçelinin Fenerbahçeliliği tartışma konusu olamaz**. Ermeni'likten "insan"lığa "Türk'lük ile geçiş yapamayan Ermeni, Türk'lüğe ancak (takım taraftarlığında **ihlâsını bulan** bir) **"insan"iyetle dâhil olabiliyor**. Bakın nerede bir Türkiyeli Ermeni görürseniz, **iyi bir insandır**. İyi bir insan olmaya mecburdur, çünkü Türk'lüğü ancak insaniyet kanalıyla elde edebiliyor.

Türkiye'de **gayrimüslimlerin futbol tutkusu** bu açıdan dikkat çekicidir. Elbette gayrimüslimlerin kentli olmasının bunda bir payı var. Yine de gayrimüslimlerin futbol tutkusu aslında **bir insan olma arayışı** gibi geliyor bana. Tetikte ve hariçte tutulan bir benliğin kendini saliverip havuzda erime, kaybolma imkânıdır taraftarlık. Her ve hep hazırolda ve nöbette kalmaya zorlanmış kimliğin uykuya ve **istirahata ihtiyacı vardır**. Kürt Müslümanlığında eşitlik ve selametini bulur, Ermeni ise taraftarlıkta insanlığını.

(Kürt veya Ermeni okuyucu, eğer bu tasvirde hakikatten fazla uzağa düştüysem ümit ediyorum beni mazur görür.)

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir komplo teorisi

Mücahit Bilici 25.01.2014

Size bugün bir komplo teorisi anlatacağım. Acaba nedir diye hemen meraklanacağınız potansiyel bir komplodan bahsetmeyeceğim. Komployu bir içerik olarak değil de **bir form olarak** ele alalım. Yani komplonun kendisinin teorisini yapalım.

Bugün **memlekette komplo o kadar çok yere inşaat yapmış ki ‘gerçek’ bir adres olmaktan çıkmış durumdadır**. Hem bedbin solcular hem de anti-emperyalizm üzerinden **stratejizm hastalığına erkenden yakalanan İslamcılar** milletin kafasına kader yerine **ABD, İsrail** ve daha kesif bir karanlık olarak **Neocon**’ları yerleştirmeyi başardılar. Bir vakit Diyarbakir’deki dinleyicilerime dediğim üzere, **komplo teorileri bir çeşit bitki gibidir**. Hazmı sakil, kendi zehirlidir.

Peki, nerede biter bu bitki? Dünyanın her yerinde **iradenin kadere nüfuz edemediği yerde**. Başka bir ifadeyle **irade ipi kader kuyusuna sarkıtıldığı anda yetmeyince kalan kısma bağlanan çaputtur komplo**. Zihin kurtarır. Faydalıdır.

Komplo **zayıfın silahıdır**. Ama çoğu kez kendisini vurur. Çünkü komplo teorileri, ilim ve **bilmenin zaptedemediği şeyin hesabını, nefsin hesabına gelecek şekilde, kapatır**. İnsanın bilmediği şeye düşmanlığa meyletmesi ve ulaşamadığı özümü ekşi sayması hep kullanışlı, hesaba gelir birer teoridir, komplo teorisidir.

Hâlbuki bu âlemde **her aktör oyun oynar. Maç ise hiçbir aktörün oyunu değildir**. Fakat modern toplumda bilmeye mahkûm edilen avam bir açıklama arar. Laf ebeleri de halkın eline çoğu kez esassız stratejik analiz tutuştururlar. Akla uyar. Çünkü akıl orada muhayyer kalmış, duvarda kapatılması gereken bir delik bulmuştur. Onu çöp ile bile kapatabilirsin. Zaten çoğu **zihnî deliklerimizi işte böyle çöplerle kapatıyoruz**. Komplonun ilaç gibi gelmesi bu yüzdendir. Peki, var mı bir zararı?

Komplo **vatandaşın halet-i ruhiyesini bozar**. Şüphe duygusunu olağanlaştırır. **Her şeyin arkasında başka şey arama** (ve belki onun da arkasında başka bir şey arama sahi burada niye durdun?) hastalığına duçar eder az önceki parantezde olduğu gibi. En önemlisi ise **vatandaşı devlet karşısında çürütür**. Kendisine yapılan, “gördüklerinin asıl sureti başkadır” telkini vatandaşa kifayetsizlik aşılar. Kendi algı ve bilgisine itimadı aşındırılan vatandaş kendisi hakkında karar verme özgüven ve kabiliyetinden uzaklaşır. Bilgisi ancak devletten (ve onun uzantısı olan uzmanlardan alınabilen) **komplo teorisi bu yüzden çürütkenidir**. Vatandaşı, Kürtçe tabiriyle, **“puç”** eder. Vatandaşa göbeğini kaşıtmaya da kafasını kaşıtır. Sağlıklı vücuda evhamlı baş taşır.

Şu hâlde **komplo vesvesenin siyaset âlemindeki adıdır**. Her çeşidinde olduğu üzere **“vesvesenin zararı tevehhüm-ü zarardır”**.

Devlet cihazının başına geçenler hemencecik komplocu kesilirler. Haklılar. Çünkü **devletlerin çevirdiği numaraları bilirler.** Bazı memurlar bu bilgileri peyderpey veya öngörü zamanlaması ile paylaşarak geçimini sağlar. Her devlet kendi içindeki kirli çamaşırları bildiği için **başkalarını da kendi gibi bilir.** Hakikaten de **modern devletin içi pislik doludur.**

Devlet diğer bütün fonksiyonlarının yanısıra soylu/ beyaz/ jöleli yalanların cumhurun masasına servis edildiği **kirli bir mutfaktır aynı zamanda.** Ee, öyleyse, komplo teorileri gerçekten oluyormuş denebilir. Bir yerde komplo varsa devlet onu vatandaşına bulaştırmadan temizlemelidir. Yoksa **komplo kovalarını vatandaşın üstüne boca etmek** komplolarla baş etmek isteyen âkil devletlerin kârı değildir. Vatandaş bu denli pelte edip içini boşaltan, onu kendine bağımlı hâle getiren hem kendisine hem de demokrasiye zarar verir.

Vatandaşın devlete teslimiyet yerine onu terbiye edici bir teyakkuzla yaklaşması gerekir. Devlet karşısında **vatandaş bu kadar zayıf ve savunmasız bırakmak,** o devletin kendisini (yarın yanlış ellere geçtiğinde kurtarılmaya mecal bırakmayacak şekilde) zayıf ve savunmasız bırakacaktır.

Netice: Kaderin veya Allah'ın konumuna başkasını aktör olarak koyan herkes kendine zarar veriyor.

Hesaplarında Allah'ı unutanlar, dualarında, Allah'ın yerine kimi koymuşlarsa, ona dilenci olurlar.

Evet, insan kendi doğrusundan emin olmalı. Hileye tenezzül etmemeli. **Bediüzzaman**'dan bir hatırlatma ile bitirelim: **"En büyük hile, hilesizliktir."**

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hobbes'a bir dakikalık saygı duruşu

Mücahit Bilici 29.01.2014

Şahs-ı manevi kavramının tarihi yazılacak olsa bu tarihte önemli bir yer tutacak düşünürlerden birisi de Hobbes'tır. İnsanı en iyi anlayan disiplinlerin başında **siyaset felsefesinin** gelmesi, insanı insan kılan özelliklerin çoğunun insanın geniş anlamıyla **siyasiliği**nde yatıyor olmasındandır.

Hobbes, bugün yaşadığımız pürmelal hâl-i memlekete benzer bir dönemde (İngilizlerin iç savaşı) yaşamış ve meşhur balina-misal **sefine-i necata (Leviathan)** binmenin önemi üzerinde durmuştu.

Hobbes **nezih medeniyet yemeğinin, kanlı-bıçaklı mutfagını** hiç utanmadan dürüstçe tasvir ettiği için medeniyetin kırılğan abdestini muhafaza etmek isteyen zürafanın kibar hışmına uğramış, "olur mu canım" tepkisiyle karşılanagelmiştir. Mesela şu ibaredeki çirkinliğe bakınız: **"İnsan insanın kurdudur."** Bir tek Kürdistan'da, o da bir harf hatasıyla olumlu okunabilen bu cümle dünyanın medeni her yerinde olumsuz görünür. Çünkü insanın insana kurt görüldüğü âni tasvir eder.

Güzelim sebzelerin ktır ktır doğrandığı, bıçakların etleri parçalamak üzere indiği ve nimetlerin üstüne işkence eder gibi kızarmış yağ ve kaynar suların (alttan veya üstten) döküldüğü bir yer olan **mutfak** esasen bir mezbahadan, bir işkencehaneden farklı değildir. Mutfakla yemek salonu arasındaki duvarı yıkan **Hobbes**'ın bu

yalın gerçekçiliğine dayanamayan gözler için **Locke** iki oda arasına ince bir perde çekmiştir. Medeniyet yemeğini yiyenlerin hafızasının **mutfağa dair nisyan** ile malul olması sofraya muhabbet ve dostluk katmıştır. Buna **milli birlik ve beraberlik** (bazen da din kardeşliği) deniyor.

Medeniyet masasına oturmadan önce (masada yer isteyen) Kürd'ün görüldüğü hâli hatırlayalım: Terörist. Evet, kurt da Kürt gibi bir teröristtir. Dünyada en terörist olan varlık ise medeniyete/ sözleşmeye girmemiş olan insandır. Zira kurt ihtiyacı kadar öldürürken, insanın öldürmesine sınır yoktur. Fakat ne zaman ki kurttan beter sayılan insan masaya oturur, o zaman birden o kurt gibi insan, nezih mavi gömlekli bir insan olur. Onun Risale-i Nur sohbetine gitmişliğine, devlet eliyle ramak bırakılır. Vahşi Kürt, mütebessim bir insan olur. **Masaya oturan kurt, olur sağduyulu bir Kürt.**

Medeniyet ve **toplumsal sözleşme masasından kalkıldığı an** tarafların aldığı hâle bakınız: **Birbirlerine kurt** oldular (veya eski tabiriyle Kürt oldular. Bkz. "Kürt olma sırası Cemaat'te" yazısı). Siyasetinde ciddi arızalar olsa bile siyasi muhalif bir âlim zatın bugünlerde nasıl tasvir edildiğine bakın? İşbirlikçi, içi boş, müsvedde, özetle: Vatanımıza saldıran hain bir kurt. **Masadan kalkan şakirt, oldu hain bir şaki (yolkesici).**

Birlikte medeniyet masasına oturuş ve siyaseten işbirliği yapılan milletin temsilcisi, sağduyunun partisi, Ergenekon kurtlarına karşı vatana 'hizmet' mücadelesinde yolarkadaşı olan **siyasi parti masadan kalkınca** birden kalkınma yokuşunu çıkan **rant kamyonundan fetvayla koyun atan adi bir hırsız kurt** hâline geldi. Koyunları çaldıysa çalmaya yeni başlamadığı besbelli olan bu kurt, masadayken ne kadar dürüst ve temiz idi. **Masadan kalkan İslamcı, oldu koyun hırsız bir vahşi kurt.**

Bunlar niye oluyor? Çünkü Türkiye'de devrimi getiren **masa devrildi**. Taraflar **birbirlerine kurt oldular**. Muhataba hakaret ve **sonu tekfire varacak saldırganlık** hep bugün elimizde adam gibi bir **anayasanın** olmamasındandır. Fakat adam gibi bir anayasanın ortaya çıkması için de belli ki bizim bir sefine-i necat olacak bir anayasaya, **bir toplumsal sözleşmeye olan ihtiyacı hissetmemiz** gerekiyordu. O noktadayız. **Karizma siyaseti** ile her şeyi (barış süreci dâhil) parmak ucunda tutarsan bir gün parmakların yorulur.

Kurt, darbeciler ve Ergenekonculardı. Onları yedi dindarlar, **şimdi birbirlerine kurt oldular**. İkisi de acabalı "milli irade" ile "hukuk"un savaş hâlinde olmasını netice veren garip hâl, esasen daha **hadlerin** yokluğunu gösteriyor. Türkiye'de eski ittifak gibi eski hukuk da çöktü, daha yenisi oluşmadı. **Hadler daha yeni belirecek.**

mukahitbilici@gmail.com

Twitter: @mukahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemaat'in siyaset hakkı

Mukahit Bilici 01.02.2014

Allah rızası için siyaset yapan **iki aktörün mücadelesini** görüyoruz. Biri parti olarak (yani kurumsal) **politik siyaset** yapıyor. Diğer cemaat olarak **sosyal siyaset** yapıyor. Birinin **meşruiyeti siyasi temsilden** geliyor. Diğerinin **meşruiyeti siyasetin temsilini üstlendiği kaynağın kendisi, yani toplumun bir parçası olmaktan** geliyor. Cemaat'in siyasetinde bir meşruiyet sorunu yok. Cemaat'in onyıllarca yaptığı insan kaynakları yatırımı

sonucu (adına Cemaat denen) **toplumun bir kısmının vicdanları üzerinde etki sahibi olması** da demokrasi açısından tamamen meşrudur.

Mesela **Fethullah Gülen**'in bir gün uyanıp "memleket iyiye gitmiyor, ey vatandaşlar yolsuzluk kötüdür" demesi ile savcıların harekete geçmesi bile meşrudur. Çünkü, o savcı oraya **meşru yollarla gelmiş mi?** Evet ise, açtığı soruşturmada hile veya **usulsüzlük yapmış mıdır?** Bu ikinciye cevabınız hayır ise **demokrasi açısından suç yoktur**. Yani bir dinî liderin veya siyasi fikrin insanları etkilemek istemesi, onları devlette yer almaya teşvik etmesi meşrudur. Bunda başarılı olduysa eğer ve siz bundan memnun değilseniz, toplumun bir başka kısmı olarak, o zaman bununla **mücadele etmenin yolu o makamlarda yer almaya çalışmaktır**. Sonuç: Sevmediğiniz adam ile sevdiğiniz kendiniz aynı makam için **rekabet edeceksiniz**. Bunun varsa yeterlilik sınavı, dürüstlük kontrolü ve hatta seçim sandığı; oradan kim önde çıkarsa makam ona gitmelidir.

Peki, paralel devlet ithamına muhatap olan **Gülen Cemaati'nin siyasetle, Nurculukla ve demokrasi ile ilişkisi** nedir?

Öncelikle **Cemaat siyasete giriyor**, paralel devlettir iddiaları en hafifiyle **dürüst iddialar değildir**. Neden? Çünkü **Cemaat başından beri her zaman siyasetin içindeydi**. Gülen Cemaati'nin Nurculuğun siyasetten uzak durma ilkesine riayet etmiyor olması, **Cemaat'i en fazla Nurculuktan çıkarır ama siyaset yapma hakkını elinden almaz**. Başkası Nurcu olmak zorunda olmadığı gibi Cemaat de değildir. O hâlde **Cemaat'in neden Nurcu olmadığına dair dil dökmeler** en fazla propaganda olarak muteberdir, demokratik bir karşılığı yoktur. Daha önce de yazdım, aslında **Cemaat Nurculuktan uzaklaştığı noktalarda İslamcılığa yaklaşır**. Siyasiliği onu İslamcı yaparken, bunu zekice ve daha stratejik bir seviyede yapıyor oluşu onu düz İslamcılıktan ayırır. **Yaşanan çatışma iki İslamcılığın savaşıdır: Hamaset ve teenni**.

Cemaat hiçbir zaman Nurcuyum demedi ve ortodoks Nurculuğun dışında kaldı. Cemaat benim nazarımda da ortodoks anlamda Nurcu değildir. Çünkü Cemaat'in misyonu hem dinî hem sosyal hem de siyasaldır. **Nurculuk, İslam'ın geniş dairesi içinde hususi bir dine hizmet tarzıdır**. Başta İslamcılar olmak üzere **pek çok Müslüman'ın dine hizmet anlayışı Nurculuğa sığmaz ama İslam'a sığar, sığabilir**. İslam'ın dairesi daha geniştir. Söz Nurculuktan açılmışken, kader noktasında, **Cemaat Risaleleri sadeleştirmede doruğa çıkan kibrinin tokadını yiyor**. Fakat bugün Cemaat'i **başka saiklarla tokatlayanları masum kılmaz**. Cemaat'i hain ve İslam-dışı gösterme gayretleri pespaye bir siyasettir. O da tokadını yiyecektir.

Dolayısıyla bugün Türkiye'de **büyük bir ikiye bölünme yaşanıyor**. Gülen Cemaati başından beri hep siyasetin içindeydi ve siyasiydi. Organizasyon şeklinden tutun, insan yetiştirme tarzına kadar hep siyaseti dönüştürme kastı taşıyordu. **AK Parti devriminin en az yarısının görünmeyen sahibi Cemaat'tir**. Bugün Gülen'e sen kimsin diye efelenenler esasen **çalıntı bir devrimle milli egemenlik sefası** sürüyorlar.

Altı üstü Cemaat AK Parti ile siyasi olarak hemfikir değil ve muhalif. En fazla iktidarı değiştirmek istiyor. Bu da demokraside mümkün bir şey. **AK Parti'yi Türkiye ile özdeşleştirmek ve Cemaat'i Türkiye'nin dışıyla özdeşleştirip ihanete indirgemek** neyi gösterir: Müslüman bir toplumda siyaset tecrübesine yeni olmayı. Devlet dindarların eline geçip farklı siyasi eğilimler rekabet edince birbirlerini ihanetle suçlamaları ancak çocukça bir davranıştır. Hukuk ve demokrasi içinde Cemaat'in veya başkasının **AK Parti'yi iktidardan indirmek istemeye hakkı vardır**. Aynı şekilde hukuk ve demokrasi içinde **AK Parti'nin Cemaat'i bürokratik ve toplumsal güç ve saygınlıktan düşürmeye hakkı vardır**. Ama yalan söylemeden.

Cemaat gizli saklıdır diyenler, ayakta kalabilmek için daha düne kadar Cemaat'in bu özelliğinden yararlandılar. Hem Cemaat gizli saklı hem de siyaset yapıyor diyenler niye şunu görmez: **Bugün yaşanan aslında Cemaat'in, siyasetini artık gizli saklı yapmıyor oluşudur**. Herkesin kabul edeceği üzere Cemaat büyük bir bedel ödeyerek aleni siyaset yapıyor ve çok güçlü bir iktidara karşı muhalefet ediyor.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşkilatın örgüt organizasyonu

Mücahit Bilici 08.02.2014

Aynı anlama gelen **üç kelime**den müteşekkil bu başlığın altını çeşitli şekillerde doldurabilirsiniz. Aynı kelimelerle niyetinize ve gücünüze göre farklı anlamlar ve anlatılar kurgulayabilirsiniz. **Her kulağın ihtiyacına göre** tınısı farklı olabilecek bir başlık çünkü. Mesela, devletin istihbarat teşkilatının Gülen Cemaat'i'ni örgüt olarak paketleyip suç kapsamına sokma çalışmasını övünerek anlatabilirsiniz. Veya devletin istihbarat teşkilatının "terör örgütüne Güneydoğu'yu teslim etmek" için örgüte sızdığının nasıl da ortaya çıktığını yakınlıkla anlatabilirsiniz. Liste uzatılabilir. Ancak en önemlisi bence **aynı anlamın üç ayrı kelimedeki tenasuhunun** (reenkarnasyon) nasıl da bambaşka şeyler ifade edebildiğidir. Aynı beden bu üç kelimedeki bambaşka anlamlar yüklenebiliyor. Veya **aynı aktör** bu elbiselerden birinden çıkıp diğerine girdikçe yahut sokuldukça **tanınmaz** hâle geliyor. **Bir yıl önceki Öcalan** ve bugünkü Öcalan. **Bir yıl önceki Cemaat** ve bugünkü Cemaat. **Bir yıl önceki AK Parti** ve bugünkü AK Parti. Üçgenin neresinden baktığınıza bağlı olarak yamuk bir görüntü oluşuyor.

Bugün Türkiye'de yaşananlar böyle bir tenasuhtur: **Parti hızla cemaatleşiyor. Cemaat artık örgüt sayılıyor, örgüt ise partileşiyor.** Gücün kimde olduğuna bağlı olarak kimin ne olacağı da takdir ediliyor. Yarın kimin ne olacağını Allah bilir.

GAYRETULLAHA DOKUNMAK

Cemaat- hükümet savaşının önemli **bir yan etkisi** de laik kesimlerin de dinî terminolojiyi öğrenmesidir. Bir süredir sirkülasyona giren kavramlardan biri de **gayretullaha dokunmak** ifadesidir. Anlamı şudur: Yapılan bir işte haksızlık öyle bir boyuta varır (yani bıçak kemiğe dayanır) ki artık Allah'ın tabir caizse damarına basılmış olur, O da müdahale eder. Yani gayretullaha dokunmak, **bir haksızlığın, hesabı sonra görülmek üzere bekleyebilir bir haksızlık olmaktan çıkıp, Allah'ın 'bu kadar de değil' dercesine müdahalesini gerektirir hâle gelmesi demektir.** Cemaat ve hükümet çatışmasındaki siyaset o kadar çirkinleşti ki gerçekten de çok geçmeden söylenenler gayretullahın sınır uçlarına varabilir. **Tarafgirlik ordularına asker yazılanlar** da o zaman oturup hangi hatalarımızla kadere bu fetvayı verdirdik diye muhasebe yapmak durumunda kalacaklar.

OSMAN KARAKUŞ

Bir gazete geçen gün Cemaat'in yargıdaki ikinci ismini deşifre ediyoruz demiş. Adamın ismi **Osman Karakuş**. Eski bir polis müdürü ve avukat- hukukçuymuş. Bugün bir örgüt mensubu olmakla suçlanıyor. Suçu nedir bilmiyoruz, gazete yazmamış. Ama bugün devlet isteyince ömrü resmî makamlarda geçmiş bile olsa birilerinin hayatı birden bir cürüm hâline gelebiliyor. Hukuk uzmanı ve polis müdürü olman bir şeyi değiştirmiyor demek ki. **Devletin sahibiyken devletin mağduru hâline gelmek acaba nasıl bir duygu.** Devletteki itibarları için acaba adaletten feragat ettiler mi? Veya Cemaat olarak vaktiyle kutsadıkları devletin bir gün dönüp kendilerini

ısracağını hiç düşündüler mi? Bazen beşer zulmeder fakat kader adalet eder. İnsanın başına bir musibet geldiği zaman insan durup sormalı: Acaba ne tür hata(lar) yaptım ki başıma bu bela açıldı? **Örgüt mensubu olmayana örgüt mensubu dedim mi?** İktidar için kimsenin hakkına girdim mi? Çünkü, **kaderde adaletin korunumu kanunu vardır.**

KIRIK KOLLA SAVAŞMAK

Cemaat bugün geçmişteki **bencilliğinin, Kürt sorunundaki ufuksuzluğunun, yolaçtığı mağduriyetlerin** şiddetli tokadını yiyor. Fakat bunu görmemekte ısrar ediyor (Erdoğan'a haketmediği muhabbeti göstermekle hata ettik düşüncesi **hatayı görmemekte ısrardır**). Bununla beraber, Cemaat'ı cezalandıran hükümetin yaptığı şey de zıvanadan çıkmış durumdadır. **Cemaat'ı işlediği suçlar ile suçla ve en ağır cezaya çarptır.** Böylece ceza ağır bile kaçsa **adaletin içinde kalabilirsin.** Ama Cemaat'ı **işlemediği ama elverişli suçlar ile itham edip yalanlar ile linç etmeye kalktığı anda adaletin dışına çıkarsın.** Başka hiçbir sebep olmasa bile hükümetin memurlarının **devlet biziz kibirleri** ve Gülelilere vurmada sınır tanımayan **insafsızlıkları** ileride büyük bir tokat yiyeceklerinin habercisidir.

Adına hükümetin darbe dediği ve Cemaat'ın kendi menfaati için yaptığı **salahat/ yolsuzluk hamlesi hükümetin kolunu kırdı.** Buna leoparın sağ kolu ısırması diyelim. **Leopar ısırıktan sonra leoparı öldürsen de artık kaybettin.** Çünkü leoparı öldürmek için **yaptığın her hamle aslında kendi ölümünü hazırlamaktır.** Buna **kırık kolla savaşmak** deniyor. Kendini kurtarma adına yaptığın her hamle kendine yararır. Şimdi gözüne görünmeyebilir ama açılmış yarayı derinleştiriyorsun. Bugün geline nokta ve gidişat **dindar cumhuriyetteki ilk ihtilafın nasıl insafsız ve Müslümanları utandıracak bir seviyede bir yalan/ iftira banyosuna döndüğünün tarihi** olarak kayda geçecek. Hükümetin Cemaat'ı cezalandırırken cezasından fazla vurduğu her darbe yarın dönüp hükümetin kendisini vuracak.

Bu gidişle hükümet ve Cemaat birlikte düşecek. Düşükten sonra Cemaat parçalarını kısmen toplayabilir ama hükümetin toplayacak parçası kalmayacak.

mucahitbilici@gmail.com

Twitter: @mucahitbilici

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)